

[Ái Nô Hệ Liệt] Tuyết Nô Nhi

Contents

[Ái Nô Hệ Liệt] Tuyết Nô Nhi	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	11
4. Chương 3	18
5. Chương 4	26
6. Chương 5	33
7. Chương 6	41
8. Chương 7	48
9. Chương 8	55
10. Chương 9	62
11. Chương 10	72
12. Chương 11: Vĩ Thanh	80

[Ái Nô Hệ Liệt] Tuyết Nô Nhi

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, nhất thụ nhất công, cường công, HEEdit: Bạch Hoa bà bàBeta: MisliionNăm hân tám tuổi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-tuyet-no-nhi>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Mùa đông, những bông tuyết theo gió bay khắp nơi, mặt đường đóng một lớp băng mỏng, người đi đường cùng xe ngựa cũng cẩn cẩn dực dực (cẩn thận từng li từng tí) mà bước. Thị trấn so với trước kia thật vắng vẻ, chỉ còn một vài người bán thức ăn ngồi chờ khách

Trong một góc không ai chú ý tới, một tiểu nam hài ngồi chồm hổm, đầu tóc rối tung, gương mặt lem luốc, trên người chỉ mặc duy nhất một kiện áo bông rách nát, đôi tay nhỏ bé lạnh cóng đỏ ửng. Nhìn qua thì biết đó là một tiểu khất cái, nhưng điều ngạc nhiên chính là, bên cạnh hắn lại có một con chó vàng, gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, cùng tiểu nam hài gắt gao ôm sát nhau lấy hơi ấm. (tự nhiên nhớ truyện Lão Hạc của Nam Cao =)))

Nhiều người đi đường đi ngang qua cũng không ai liếc mắt một cái xem bọn hắn. Nam hài thon gầy hai tay ôm con chó vàng bên cạnh, hai mắt vô thần mà nhìn ngã tư đường người thưa thớt qua lại.

Đình... Một đồng tiền rơi ngay trước mặt hắn, nam hài ngẩn người, chậm rãi ngẩng đầu. Một cụ già nở nụ cười thương xót nhìn hắn, sau ôm lấy đứa cháu gái nhỏ bỏ đi. Tiểu cô nương không ngừng quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn ngập tò mò.

Tiểu khất cái nhặt lên đồng tiền, hai tay gắt gao như đang cầm trân bảo, miệng thở ra khói, ngậy ngô cười với con chó nhỏ: “A Vàng, chúng ta có thể ăn bánh bao rồi...”

Con chó nhỏ không biết nghe có hiểu hay không, hướng tiểu khất cái trên người cọ a cọ. Tiểu khất cái mới vừa rồi còn buồn bã, giờ vui vẻ mà đứng lên, cầm đồng tiền hướng đến một hàng bán bánh bao nóng mà chạy.

Cách hấn không xa trên ngã tư đường, một chiếc xe ngựa đang phi như bay (phóng nhanh vượt ẩu =)), xa phu là một gã hán tử (đàn ông =)) thân lam hắc y (y phục 2 màu đen xanh?), vẻ mặt hung ác, thắt lưng mang kiếm, vừa quát roi vừa hét lớn: “Tránh ra! Tránh ra!”

Trên đường người đi đường đều bị kinh hoàng mà thối lui đến hai bên, xe ngựa không bị cản trở tại giữa ngã tư đường phóng càng nhanh, một vài tiểu quán né tránh không kịp mà bị xe ngựa va phải làm tan tành, mấy tiểu đồng chơi đùa ven đường cũng suýt bị đụng trúng.

Bên này tiểu khất cái mua xong mấy cái bánh bao nóng hổi, cao hứng ba chân bốn cẳng chạy trở về. Con chó vàng ngồi ở góc tường chờ, thấy hấn trở về liền phe phẩy cái đuôi mừng rỡ.

Nhưng vào lúc này, chiếc xe ngựa ban nãy như tên bắn nhằm về phía bọn họ. Tiểu khất cái mắt thấy hai hắc mã to lớn bay thẳng về phía mình, sợ đến hai chân bủn rủn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Bên đường truyền đến tiếng mọi người kêu sợ hãi:

“Mau dừng lại!”

“Có một hài tử ở trước !”

Xa phu dùng sức ghì cương trụ dây cương, con ngựa hí vang giờ lên hai chân trước, thế nhưng lúc này đã không còn kịp, con ngựa sắp đá trúng tiểu khất cái. Đột nhiên con chó vàng phóng tới dùng đỉnh đầu đẩy bụng tiểu khất cái, đem hấn đánh bay ra ngoài, nguyên bản hấn là rơi vào tiểu khất cái trên người thì nay vó ngựa nặng nề mà đạp lên con chó nhỏ.

Tiểu khất cái bị đánh bay té vào trong đồng tuyết dày, bánh bao trong tay cũng rơi ra ngoài. Chiếc xe ngựa vừa thắng lại tại chỗ thoáng lung lay vài cái, rất nhanh đã đứng yên.

Trong xe ngựa truyền ra một đạo nữ âm mang chút bức mình:

“Chuyện gì?”

Xa phu vội vàng trả lời: “Kinh động phu nhân, không có việc gì, chỉ là một hài tử ngáng đường thôi!”

“Dừng chậm trễ thời gian, còn không mau tống hấn đi...” Nữ nhân lo lắng nói, khẩu khí đột nhiên bối rối “Huân nhi, người đừng xem!”

Màn trưởng bị vén lên, hé ra khuôn mặt tuần tú nhỏ nhắn trắng nõn. Thiếu niên ước chừng mười một mười hai tuổi, mi mục như họa, môi nhỏ đỏ mọng, y nhìn tiểu khất cái dơ bẩn từ trong tuyết giầy dựa đứng lên, một đôi mắt phượng câu nhân lộ ra tia nhìn lạnh lùng mà cao ngạo.

Tiểu khất cái đầu dính đầy tuyết, hấn ngốc lảng mà nhìn con chó vàng đang hấp hối trên mặt đất, đôi môi khô nứt tái nhợt run rẩy.

Tên xa phu lớn tiếng mắng chửi “Thối tiểu khất cái! Cút ngay! Dừng cản đường gia gia người!”, vừa nói vừa định thúc ngựa đi cán qua con chó nhỏ.

Nguyên bản ngậy ra như phỗng tiểu khất cái đột nhiên như mãnh thú lao qua, ôm chặt lấy con chó vàng.

“Con mẹ người! Biến xa một chút! Bằng không ta cho người biết tay!” Xa phu thô lỗ mà mắng. Tiểu khất cái trong mắt hiện lên sợ hãi, có chút lui về phía sau nửa bước, nhưng lại như trước không có tránh ra cho xe đi.

Xa phu tức giận nhảy xuống xe, vung roi lên uy hiếp. “Người biến hay không?!”

Trên xe thiếu niên lạnh lùng nhìn, chỉ thấy tiểu khất cái ủy khuất mà mím môi, dùng sức xoa xoa hai tròng mắt, kéo con chó nhỏ hướng bên cạnh bước qua.

Hắn như thể nhượng bộ rồi, nhưng xa phu lại không hài lòng, gã bất ngờ hướng tiểu khát cái không hề phòng bị sau lưng tàn nhẫn đá một cước. Tiểu khát cái đầu đập vào quán nhỏ bên cạnh, một dòng huyết chảy ra. Hắn ôm con chó vàng ngã trên mặt đất, miệng ứa máu.

“Phi!” Xa phu nhổ nước bọt, xoay người đi trở về xe ngựa, thuận tiện một cước giẫm nát bánh bao rơi trên mặt đất.

Gã đang muốn xoay người nhảy đến trên xe ngựa, chợt nghe bên tai truyền đến một trận rất mạnh tiếng bước chân, tiểu khát cái đầu đầy máu tươi bổ nhào về phía hắn. Tên xa phu đối với nam hài không có phòng bị, dĩ nhiên bị đập phải một cái lão đảo.

Ở đây tất cả mọi người bị hành vi của tiểu khát cái hù dọa ngây người, hắn này không thể nghi ngờ là tự tìm đường chết. Quả nhiên, xa phu bị hắn hoàn toàn chọc giận, hướng tiểu khát cái quát một roi. Tiểu khát cái lấy tay ngăn cản, trên cánh tay nhỏ bé hiện ra một vết máu đỏ sẫm. Nhưng không vì vậy lùi bước, ngược lại càng thêm dũng cảm mà xông lên trước, há mồm cắn tay tên xa phu.

Xa phu tức giận mắng, tàn nhẫn đánh hắn tới tấp, lưng tiểu khát cái bị roi da quất cho da tróc thịt bong, huyết nhục mơ hồ, hắn lại ngoan cố mà không chịu nhả ra. Người vây xem nhìn thấy cũng không đành lòng, nhưng không ai đủ can đảm tiến lên ngăn lại.

“Người là cẩu sao! Mau nhả ra! Lão tử hôm nay phải đánh chết người!” Xa phu vừa đánh vừa mắng, càng đánh càng tàn nhẫn, tiểu khát cái bị roi đánh gần hơn hai mươi cái, rốt cục đau đến té xỉu trong vũng máu.

“Hô... Hô...” Xa phu thở hổn hển như ngựa, ném đi roi da dính máu, “tạch” một tiếng rút ra kiếm, nhắm ngực tiểu khát cái chuẩn bị đâm

“Dừng tay.” Một đạo thanh âm trong trẻo ẩn chứa uy nghiêm truyền đến, xa phu kinh ngạc mà buông thủ, quay đầu lại nhìn.

Hạ Hầu Huân vén màn che, bước xuống. Mẫu thân ở trong xe nói không được ý, không thể làm gì khác hơn là để ý đi. Hạ Hầu Huân đi tới trước mặt tiểu khát cái, chân mang hài viền thổ mao đá đá hắn. Tiểu khát cái rên rỉ, đôi mắt bị máu tươi nhiễm hồng hơi mở.

Trước mắt một mảnh huyết sắc, hắn mơ hồ thấy một cảm y hoa phục tuần mỹ thiếu niên, tựa như vị thần ở trên cao nhìn chăm chú vào chính mình.

Hạ Hầu Huân nói nhỏ: “Đem hắn mang về.”

“Thiếu chủ, này...” Xa phu vẻ mặt không biết làm sao.

“Ta nói, mang về.” Hạ Hầu Huân thần nhiên mà nói, trong thanh âm mang theo khí phách không thể cãi lại.

“Vốn là...” Xa phu đành phải nghe lệnh, một tay đem tiểu khát cái túm lấy. Tiểu khát cái vô lực phản kháng, như một con búp bê mặc cho người khác bài bố.

Hạ Hầu Huân nhìn tiểu khát cái, hỏi: “Người tên gì?”

Tiểu khát cái sức lực một chút cũng không có, hơi thở mong manh mà trả lời: “Ta họ Miêu...”

“Người không có tên?”

Tiểu khát cái nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, vài đoá bông tuyết từ bầu trời rơi xuống trong không trung tung bay, rơi trên mái tóc đen nhánh của hắn. Hạ Hầu Huân thân thủ tiếp được một mảnh bông tuyết, lẩm bẩm nói: “Tuyết... Miêu Tuyết...”

Hắn trầm tư mà ngẫm nghĩ trong chốc lát, cuối cùng dùng thanh âm thanh thúy vang dội nói: “Miêu Tuyết Khanh, từ nay về sau, ngươi là Miêu Tuyết Khanh.”

Gió lạnh gào thét, bông tuyết bay đầy trời, cổ thành trang nghiêm, nguy nga lẻ loi giữa trời mênh mông tuyết trắng.

2. Chương 1-2

Mùa hạ đã đến, gió mát đột khởi, bên trong phủ Hạ Hầu tiếng chiêng trống vang trời, tiếng người huyên náo.

Hộ vệ thủ ở ngoài cửa nghe trong vườn thỉnh thoảng truyền đến tiếng hoan hô reo hò, trái tim cũng ngứa ngáy khó nhịn. Trong đó một gã tiểu hộ vệ lòng không dám mà nói thầm: “Thật đáng tiếc hôm nay là ta làm nhiệm vụ, nếu không ta liền đi tới thì triển tài năng...”

Một hộ vệ hơi lớn tuổi một bên cười trên nói: “Cho dù ngươi đi rồi, cũng chỉ có thể chấp nhận thua cuộc mà thôi.”

“Ta còn không vào trận, ngươi lời này nói quá sớm đi?” – Tiểu hộ vệ không cam lòng mà nói.

“Ngươi nhân tiện coi như hết, chỉ cần có “người nọ”, chúng ta chỉ là tiểu nhân vật sẽ không có ngày xuất đầu.”

“Người nọ?” – Tiểu hộ vệ vẻ mặt hoang mang.

“Ngươi là từ phân đà điều tới, có thể không rõ ràng lắm đi. Chúng ta tổng đà này ba năm nay quán quân luận võ cũng do đồng một người hái được.”

“Lợi hại như vậy? Chẳng lẽ là thiếu chủ chúng ta sao?”

“Không phải thiếu chủ, nếu thiếu chủ ra trận căn bản không cần đánh.”

“Đó là người nào?”

“Miêu Tuyết Khanh.”

Tiểu hộ vệ cân nhắc cái tên này, nghĩ một lát, bưng tỉnh đại ngộ.

“Chính là nam hài không thường nói chuyện luôn đi theo bên cạnh thiếu chủ?”

“Đúng là hắn.”

“Nhìn không ra hắn lợi hại như vậy...” – Tiểu hộ vệ nghĩ tới một người nào đó mà nhìn về phía phòng trong.

Tiếng hét một tiếng một tiếng mà truyền đến, tại viện lớn nhất trong phủ xây một lôi đài, lôi đài bốn phía cắm kỳ dựng thẳng, mỗi mặt kỳ thượng đều có hoa văn hình một cái chiết phiến, đây là dấu hiệu Hạ Hầu gia, cũng là tượng trưng cho “Độc Phiến Môn”.

Lúc này, lôi đài hai bên chật ních đệ tử Độc Phiến Môn vây xem, trên đài quan sát ngồi sáu nam một nữ, tại trung tâm là hắc y trung niên hán tử, chính giữa là chủ nhân Độc Phiến Môn, Hạ Hầu Dục, bên trái hắn là chính thất Ngô thị, phía bên phải là trưởng tử Hạ Hầu Huân, còn lại ba người chủ phân đà của Độc Phiến Môn – Khánh Châu phân đà Chung Quyền, Cận Châu phân đà Liễu Uyên cùng với Lãnh Đạm Châu phân đà Mạnh Khâu Cách.

Lúc này, mọi người ánh mắt cũng tập trung tại trên lôi đài.

Hai gã nam tử tuổi còn trẻ đang quyền qua cước lại mà kịch liệt tỷ thí. Một người vốn là thanh niên thân trường lực tráng, tên còn lại là thiếu niên vóc người tinh tế. Thanh niên nọ thô mi đột mắt, mũi rộng môi dày, vốn là tướng mạo điển hình của người phương bắc. Mà thiếu niên nhưng lại mặt mày thanh lệ, dung mạo quyền tú, không hề có phong thái võ tướng, lại có khí chất lương gia công tử.

Thanh niên khí thế như lửa, mỗi một quyền cũng kinh lực mười phần, thiếu niên nhưng lại chỉ để ý lui về phía sau né tránh, ngẫu nhiên đáp lễ một quyền, lúc đối thủ tưởng rằng hắn muốn đánh trả hắn, lại bay nhanh được khai (né tránh), làm cho thanh niên tại trên lôi đài không ngừng quanh quẩn.

Thanh niên tấn công không xong, càng phát ra xúc động, hần đầu đầy mồ hôi nóng, quyền lộ từ từ rối loạn. Hắn tức giận, hai chân một đạp, nhảy lên không, lấy tư thế hùng ưng giương cánh hướng thiếu niên phi phác xuống, xuất một chiêu Ưng Trảo Công. Thiếu niên bị bao phủ hoàn toàn dưới bóng ma của hắn, không còn chỗ trốn.

Đang lúc mọi người tưởng rằng thanh niên muốn nhất chiêu đắc thủ, thiếu niên đột nhiên toàn thân sử xuất nhất chiêu Kim Kê Độc Lập, sau đó chân hướng phía trước bay đá, một tiếng đánh trúng thanh niên. Thanh niên nhận thấy yếu thế, ngã về phía trước, hần cuống quít khuất thân ôm đủ, nghĩ không ra thiếu niên từ phía sau hần nhảy lên, quay về một đá, đưa hần đánh bay ra khỏi đài.

Thanh niên giữa tiếng cười của mọi người đứng lên, vẻ mặt xấu hổ tức giận mà chen vào trong đám người. Hạ Hầu Huân xem trên đài dần dần đứng lên vỗ tay, người của mấy phân đà chủ cũng đi theo ra sức vỗ tay. Thiếu niên hướng khán giả ôm quyền, liền xoay người, bình tĩnh mà đi tới trước đài, quì xuống.

Hạ Hầu Dự ngồi ở ghế thái sư, có chút vuốt cằm.

“Tuyệt Khanh, làm được không sai, năm nay lại là người đắc thắng rồi.”

“Cám ơn chủ thượng tán thưởng.” – Miêu Tuyệt Khanh cúi đầu trả lời.

Hạ Hầu Dự phân phó Phó Thủ một bên: “Cầm đến đây đi.”

“Là.”

Phó Thủ đang cầm một mâm hồng trù đi ra, bên trên là hai tiểu loan đoan hình trắng non. Phó Thủ đem đến trước mặt Miêu Tuyệt Khanh, Hạ Hầu Dự nói: “ Hai thanh loan đoan là ta đặt Đức Thịnh kiếm trang chế tạo, đoan phong tế bạc, hàn quang hơi lộ ra, có thổi hào đoan phát chi công. Tuy nói là làm để thưởng cho người thắng cuộc năm nay, nhưng ngay lúc đó nó vốn đã thuộc về ngươi rồi.”

“Tạ ơn chủ thượng.” – Miêu Tuyệt Khanh hai tay tiếp nhận. Bên dưới mọi người rĩ tai thì thầm, nghị luận, đối với việc hần có được vũ khí xa hoa đắt tiền liền cảm thấy đổ kị.

Trận đấu đến đó chấm dứt, mọi người từ từ tản ra. Vài tên sư huynh sư đệ quen biết Miêu Tuyệt Khanh vây lấy hần nói chuyện, trò chuyện còn chưa được vài câu, chỉ thấy Hạ Hầu Huân hướng bên này lưng thưng đi tới. Hạ Hầu Huân tay cầm chiết phiến, một thân bạch y, thanh ngọc trâm cài tóc, tiêu sái bức người.

“Thiếu chủ.”

“Thiếu chủ...” – Đoàn người không hẹn mà cùng ôm quyền hành lễ.

Hạ Hầu Huân hơi vuốt cằm, hướng Miêu Tuyệt Khanh nói: “Đi theo ta.”

“Là...” – Miêu Tuyệt Khanh đem hai thanh loan đoan thu vào trong vỏ da, cúi đầu đi theo hần.

Hạ Hầu Huân dẫn hần đi vào chỗ ở chính mình Tử Vân Trai. Đó là một cái sân tao nhã đủ loại quế hoa. Tới gần hoa kỳ (thời kỳ nở hoa), trong viện quế hoa kết mần dày đặc, nụ hoa vàng chanh, rất là đáng yêu.

Miêu Tuyệt Khanh chính ngẩng đầu nhìn, chợt nghe một trận tiếng cười trong trẻo từ gốc cây đại thụ cao nhất truyền ra, hần không khỏi nhìn kỹ. Chỉ thấy một tử y thiếu nữ ngồi trên thụ can. Cô gái mặt sắc kiêu mị, cười tươi như hoa, lúc này, trong tay nàng chính là cầm một con điều giấy hình bướm bướm.

Hạ Hầu Huân đi tới dưới tàng cây, sủng nịch cười, đối với cô gái mở ra vòng tay.

“Xuống đi.” – Y nói, nữ tử kia bỏ lại chỉ diên (điều giấy), cau tiểu mũi, vừa thả người vừa nhảy, vô tư rơi vào trong lòng Hạ Hầu Huân.

“Huyền nhi, như thế nào lại nghịch ngợm rồi?” – Hạ Hầu Huân ôm nàng cười khẽ.

“Ai bảo người giúp ta?” – Huyền nhi hai tay vây quanh bả vai, kiễng gót chân, làm nũng mà tại trên người y cọ xát .

Miêu Tuyệt Khanh ở một bên nhìn bọn họ thân mật ôm nhau, tâm lý nổi lên trận trận chua xót. Hạ Hầu Huân phong lưu đa tình, trong nhà cơ thiếp vô số, bất quá có thể tiến vào trong viện của y lại không nhiều lắm, Huyền nhi là một trong những tiểu thiếp y gần đây cực kỳ sủng ái.

Miêu Tuyệt Khanh thần sắc buồn bã mà nghiêng đầu đi, bất buộc chính mình không đem ánh mắt đặt ở trên người bọn họ. Lại nghe Hạ Hầu Huân lừa nữ tử kia vài câu, sai bọn nha hoàng đưa nàng rời đi.

“Đi thôi.” – Hạ Hầu Huân cũng không quay đầu lại nói.

“Là.” – Miêu Tuyết Khanh cũng bước theo sát, hai người đi vào phòng luyện công của Hạ Hầu Huân.

Miêu Tuyết Khanh đưa lưng về phía y đóng cửa, đột nhiên nghe được sau tai truyền đến chưởng phong, hần vội vàng xoay người lại, nghiêng đầu. Hạ Hầu Huân một chưởng đánh hụt, một chưởng khác nhưng lại nhanh hơn mà bổ tới.

“Thiếu chủ...” – Miêu Tuyết Khanh biết dụng ý của y, đối phương mặc dù không có ý đoạt mạng, chính mình cũng không thể chậm trễ, hần lập tức được khai, ổn định cước bộ, đỡ đòn tiến công của Hạ Hầu Huân.

Hạ Hầu Huân hai tay không ngừng biến hóa, từ bỏ chưởng biến thành hoành quyền, vừa lại biến thành trảo câu, động tác nhanh như thiểm điện, chiêu chiêu đều nhắm vào chỗ hiểm. Miêu Tuyết Khanh đánh trả. Song phương đả ảnh với nhau gần mười chiêu, Miêu Tuyết Khanh rốt cục bị đối phương dùng một chiêu Phi Hồ cầm tay vịn ngang.

Chiêu này một điểm cũng không lưu tình, Miêu Tuyết Khanh té mạnh xuống thạch bản trên mặt đất, bả vai đụng phải lạc thập một tiếng, cũng không biết bị thương không, hần cố nén đau đớn, hừ cũng không có hừ một tiếng.

“Không có việc gì?” – Hạ Hầu Huân hỏi, nhưng không có thân thủ kéo hần.

“Không có việc gì.” – Miêu Tuyết Khanh đỡ bả vai đứng vững nói.

“Bộ quyền pháp mới vừa rồi muốn học không?”

“Nghĩ muốn.” – Miêu Tuyết Khanh như y mong muốn mà trả lời, này đã vốn là tục lệ rồi, mặc dù Hạ Hầu Huân cũng không phải là sư phụ hần, bất quá hàng năm chỉ cần Miêu Tuyết Khanh có thể ở hội luận võ chiến thắng, Hạ Hầu Huân nhân tiện tự mình truyền thụ võ công, bởi vậy năm nay cũng không ngoại lệ.

Mỗi một lần Hạ Hầu Huân đều là bất ngờ về phía hần ra chiêu, làm cho thấy được chiêu thức lợi hại, mới dạy hần quyền lộ.

“Theo ta thử một chút.” – Hạ Hầu Huân trầm ổn trung bình tấn, bắt đầu làm mẫu, Miêu Tuyết Khanh theo y luyện tập. Miêu Tuyết Khanh có khả năng thiên phú, chỉ cần luyện một lần liền nhớ kỹ chiêu thức.

Hạ Hầu Huân cho hần thử một lần, bộ quyền pháp này phi thường phức tạp, mà chiêu thức lại đa dạng, nhưng Miêu Tuyết Khanh lại dễ dàng nắm bắt, Hạ Hầu Huân hài lòng gật đầu.”Không sai, tố chất rất khá, ta quả nhiên không có nhìn lầm người.”

“Thiếu chủ quá khen.” – Miêu Tuyết Khanh lau mồ hôi, cúi đầu ôm quyền nói.

Hạ Hầu Huân đi tới một ngăn tủ tiền, xuất ra một cái túi nhỏ giao cho hần.”Đây là Tuyết Liên Tử, người cầm lấy để dành ăn đi.”

“Thiếu chủ... Này...” – Tuyết Liên Tử là được liệu phi thường đắt tiền xa hoa, Miêu Tuyết Khanh do dự không dám nhận lấy.

“Đối với ta lại khách khí cái gì, nhận lấy.” – Hạ Hầu Huân tróc khởi (bắt, mở) tay hần, không tha kháng cự mà đem túi đặt vào lòng bàn tay.

“Tạ ơn thiếu chủ...” – Miêu Tuyết Khanh bên tai nóng lên, nắm cái túi nhỏ mà tay nhẹ nhàng phát run, y cứ nhiên đụng vào tay mình rồi... Hần tâm hoảng ý loạn mà nghĩ tới.

“Như thế nào? Mặt như vậy hồng, chẳng lẽ là hư hỏa bay lên rồi?” – Hạ Hầu Huân cười nói.

“Không có...”

“Ha ha...” – Hạ Hầu Huân không có ý kiến mà cười, xoay người đi tới giá sách, vừa chọn thư vừa mạn bất kinh tâm (thờ ơ) hỏi: “Tuyết Khanh, người tới nơi này đã bao lâu?”

“Khoảng bảy năm rồi...” – Miêu Tuyết Khanh lo lắng mà nói. Bất giác, chính mình đến Hạ Hầu phủ đã bảy năm rồi, nhưng tình cảnh gặp phải Hạ Hầu Huân như trước lịch lịch tại mục (rõ ràng), cứ như mới phát sinh ngày hôm qua.

“Bảy năm... Người năm nay cũng mười lăm tuổi rồi đi?”

“Đúng vậy.”

Hạ Hầu Huân cầm vài quyển sách đi tới trước mặt hắn, Miêu Tuyết Khanh cảm giác được âm áp khí tức từ trên người y bay tới, không tự chủ được mặt đỏ tím đập.

“Người có ý định gì không?” – Hạ Hầu Huân hỏi vấn đề mà Miêu Tuyết Khanh hoang mang.

“Ý định?” – Miêu Tuyết Khanh lại suy tư.

“Uh, chính là người tương lai muốn làm cái gì.”

“Ta...” – Miêu Tuyết Khanh cúi đầu, “Ta không nghĩ qua...”

“Vốn là lúc đáng suy nghĩ một chút rồi.” – Hạ Hầu Huân thâm ý nói.

Miêu Tuyết Khanh len lén nhìn y một chút, lại vội vàng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ là muốn... Vẫn đợi ở chỗ này...”

Kỳ thật hắn chính thức muốn nói chính là: ta nghĩ vẫn ở tại bên cạnh người... Bất quá là loại câu nói này không có khả năng nói ra.

“Vẫn đợi ở chỗ này cũng có thể, bất quá không thể lấy thân phận đệ tử rồi.” – Hạ Hầu Huân hai mắt nhìn phương xa, nghiêm mặt nói: người muốn gia nhập các phân đội, đến lúc đó có thể tham gia nhiệm vụ ám sát, người làm được sao?”

Độc Phiến Môn đời trước vốn là một tổ chức thích khách, chuyên môn chấp hành nhiệm vụ ám sát, cũng có tham dự đoạt đạo đoạt bảo, cùng danh môn chính phái trên giang hồ lập địa. Sau lại tích lũy được lượng lớn tài phú, mới dần dần chuyển biến, bắt đầu thu nhận đệ tử, mở tiêu cục, có ý định gia nhập chính phái. Bất quá, bởi vì Độc Phiến Môn lâu nay thụ địch đông đảo, người trong giang hồ đều muốn trừ khử, bởi vậy Độc Phiến Môn như trước giữ lại đội thích khách, để mà diệt trừ môn phái cùng bọn họ đối địch.

Hạ Hầu Huân rõ ràng bản chất của Miêu Tuyết Khanh, hắn tâm địa nhuuyến, căn bản không có khiêu làm thích khách. Thế nhưng Hạ Hầu Huân lại nghĩ hết lần này tới lần khác, hắn đang ở Độc Phiến Môn, tập được một thân cao cường võ nghệ, võ công xuất chúng, chấp hành nhiệm vụ ám sát bất quá cũng rất thích hợp.

Miêu Tuyết Khanh rõ ràng tình cảnh chính mình, làm thích khách là giải pháp duy nhất của hắn. Hắn nói nhỏ: “Chỉ cần vì thiếu chủ dốc sức, muốn ta làm cái gì cũng có thể.”

Hạ Hầu Huân đậm đậm nhất tiếu (cười ảm đạm), cố ý để sát vào bên tai hắn nói nhỏ: “Tuyết khanh, người đối với tâm ý của ta là rõ ràng, có người như vậy trung thành, ta cảm thấy vui mừng.”

Miêu Tuyết Khanh nhất thời mặt đỏ tới mang tai, trong lòng như nai con loạn chạy. Bối rối mà nghĩ, y chẳng lẽ biết chính mình đối với y ái mộ rồi? Nhưng nghe dường như cũng không phải như vậy.

Hạ Hầu Huân giảo hoạt mà cười, đem thư kín đáo đưa cho hắn.”Đây là một ít thư về nội công tâm pháp, người mang về xem đi.”

“Tạ ơn... Tạ ơn thiếu chủ...” – Miêu Tuyết Khanh khẩu khí bất ổn mà tiếp nhận.

“Không cần sốt ruột, luyện hiểu thì trả lại ta cũng không muộn.” – Hạ Hầu Huân một đôi phượng nhãn lóe ra quang mang mập mờ.

“Ân...” – Miêu Tuyết Khanh ôm theo thư, thật thấp cúi đầu: “Tạ ơn thiếu chủ, ta ... Ta cáo lui.”

“Ân.” Hạ Hầu Huân vuốt cằm.

Miêu Tuyết Khanh chậm rãi rời đi phòng luyện công, nội tâm kích động như trước không cách nào bình phục. Lúc hắn đi ra cửa phòng, chứng kiến vị tử y cơ thiếp “Huyền nhi” mới vừa rồi đang đứng dưới tàng cây, dùng một loại ánh mắt đánh giá kỹ nhìn hắn. Nàng vì sao phải như vậy nhìn chính mình? Miêu Tuyết Khanh chưa nắm được mấu chốt, hắn cúi đầu, nhanh chóng đi qua nàng.

Rời đi Tử Vân Trai, Miêu Tuyết Khanh mới cầm lấy sách Hạ Hầu Huân cho hắn thoát nhìn. Đây là một bộ Tâm Kinh bí tịchgồm ba tập, phân thượng – trung – hạ, Miêu Tuyết Khanh cầm ở trong tay, cảm giác

được hạ tập đặc biệt dày. Hấn vuốt ve cuốn sách, phát hiện nguyên lai có một quyển sách nhỏ áp vào đáy. Hấn mở ra sách, nguyên lai là một quyển Phật Kinh, bên trong là Phạm văn hấn xem không hiểu lắm.

Đại khái vốn là Hạ Hầu Huân lúc cầm thư không cảm thấy, không cẩn thận đưa luôn đi... Miêu Tuyết Khanh suy nghĩ, có thật như thế không, chính mình nên đem Phật Kinh trả lại cho y. Hấn quay đầu nhìn một chút, chính mình rời đi Tử Vân Trai bất quá mấy chục bước, hiện tại hoàn toàn có thể trở lại đi.

Hấn lập tức khép lại sách tử, xoay người trở lại Tử Vân Trai. Còn chưa đến gần phòng luyện công, chỉ nghe đến một trận tiếng nói chuyện tinh tế, Miêu Tuyết Khanh đứng sau cây quế hoa, thăm dò nhìn. Chỉ thấy Hạ Hầu Huân ngồi trên tảng đá, trong lòng ôm Huyền Nhi cô nương, hai người đang nói một ít lời tâm tình.

Miêu Tuyết Khanh ngực căng thẳng, nắm chặt quyển sách trong tay. Hấn không thể không thừa nhận, Hạ Hầu Huân tuấn nhã mê người cùng Huyền Nhi xinh đẹp xứng tại một khối, thật sự là thiên tạo một đôi. Nhưng hấn nhìn không một chút nào cảm giác được vui mắt, ngược lại tâm lý trận trận chua xót.

Huyền Nhi chu môi đỏ mọng, không phải không có oán giận mà nói: “Người còn nói hiểu rõ ta nhất, lần này đem theo nam tử nọ trốn vào trong phòng, rất lâu mới đi ra. Nói, người có phải hay không theo hấn làm chuyện mất thể diện? Mau nói rõ cho ta nghe.”

“Chuyện mất thể diện? Người là chỉ cái gì?” – Hạ Hầu Huân nâng tay nâng hân một cái.

“Hừ! Người biết rõ.”

Hạ Hầu Huân đùa cợt, áp vào lỗ tai bạch ngọc thấp giọng nói cái gì, chỉ thấy Huyền Nhi nhất thời phần má ửng đỏ, ngọc thủ nhẹ đánh ngực Hạ Hầu Huân: “Người này sắc quý! Người thật xấu nga!”

Hạ Hầu Huân ôm nàng cười ha ha, Miêu Tuyết Khanh cũng nhìn không được nữa rồi, đang muốn vô thanh vô tức mà rời đi, lại nghe Huyền Nhi nói: “Ta xem hấn mang theo một đồng đồ vật, người là cho hấn thứ gì tốt hả?”

Này lại câu dẫn tính hiếu kỳ của Miêu Tuyết Khanh, hấn lui lại nghe một chút Hạ Hầu Huân như thế nào trả lời.

Hạ Hầu Huân dừng dừng: “Một bao Tuyết Liên tử cùng vài quyển sách mà thôi, như thế nào? Người cũng muốn?”

“Tuyết Liên tử? Vốn là được liệu trên quý thời gian trước người cố ý sai người từ phiên bang (nước ngoài) mua về? Hừ... Nghĩ không ra người vì khiến một người nam nhân vui vẻ lại như thế phung phí.”

Miêu Tuyết Khanh nghe được trong lòng loạn run rẩy, không khỏi cảm lấy Tuyết Liên tử bên hông. Đây là Hạ Hầu Huân cố ý mua cho hấn? Hấn có thật như thế quan tâm chính mình?

Nhưng câu trả lời kế tiếp của Hạ Hầu Huân hoàn toàn đánh nát ý nghĩ trong đầu hấn

“Nhìn người đang nói cái gì? Ta lần trước bảo người mua trăm loại dược liệu, một nửa cấp cha cùng nương bồi bổ, còn lại cũng cho người rồi. Tuyết Liên Tử bất quá chỉ thừa lại một phần, ta thấy giữ lại cũng là lãng phí, cho nên mới đưa cho hấn, người ngay cả như vậy cũng muốn so đo?”

Lời này cứ như nước đá, nhất thời đem nhiệt hỏa trong tâm lý Miêu Tuyết Khanh tiêu diệt, hấn ngực trầm xuống, cả người như ngâm mình trong băng.

Hai người kế tiếp nói càng thêm gia tăng đả thương. Huyền Nhi cười khanh khách, nói: “Ta thấy hấn vẻ mặt vui mừng mà chạy đến, còn tưởng rằng người tặng cái gì bảo vật cho hấn, nguyên lai chỉ là mua chuộc lòng người, người thật là xấu tâm mà.”

“Này người nhận thức sai lầm rồi, có người vốn là không cần dùng bảo vật đến mua chuộc.” – Hạ Hầu Huân cuối xuống mái tóc đen của nàng, ý tứ hàm xúc sâu sắc mà nói.

“Vậy cần gì phải mua chuộc?”

Hạ Hầu Huân mỉm cười, trong mắt lộ vẻ giảo hoạt.

“Có người, chỉ cần người hơi chút quan tâm hấn, nói vài câu tán thưởng, hấn nhân tiện nguyện ý vì người phó thang đạo hỏa (vào nước sôi lửa bỏng), ngay cả tánh mạng cũng tổn hại.”

“Nga...” – Huyền Nhi xoay ng ư ời đi chuyển đ ời mắt to đen láy, hỏi: “Nam nhân vừa rồi chính là người như thế đi? Thật đúng là ngu nga...”

Hạ Hầu Huân thay ngữ khí không đứng đắn: “Ta cũng vậy. Người như thế, người cũng hơi chút quan tâm ta đi...”

“Thật xấu nga! Nhân gia còn chưa đủ quan tâm người sao?”

“Ha ha... Như vậy quan tâm nhiều một chút...” – Hạ Hầu Huân đang muốn cúi người hôn môi nàng, bỗng dừng ngẩng đầu lên nhìn về phía một gốc cây đại thụ.

“Làm sao vậy?” – Huyền Nhi nhìn theo ánh mắt y, chỉ thấy vài mảnh lá rụng bay xuống, không có gì dị thường.

Hạ Hầu Huân câu dẫn một bên khoe miệng, nói nhỏ: “Không có gì.”

Miêu Tuyết Khanh vẻ mặt bị thương, bước nhanh đi khỏi Tử Vân Trai. Hắn đi vài bước, vừa lại ngừng lại, cầm lấy túi Tuyết Liên Tử trong tay, kinh ngạc nhìn.

Chính mình đích thật là một đứa ngu, chỉ được như thế lại tự cho là đối phương thật lòng quan tâm chính mình... Bất quá còn có biện pháp nào đây? Ai bảo hắn chỉ là “đồ vật” Hạ Hầu Huân nhặt về, hắn phi thường rõ ràng, chính mình chỉ là quân cờ mà Hạ Hầu Huân bồi dưỡng, Hạ Hầu Huân đối với hắn hết thấy đều là giả ý quan tâm hắn, chỉ là vì muốn mua lòng người.

Nếu mình bạch, có thể nào hy vọng đối phương sẽ đối với hắn thành tâm thành ý? Miêu Tuyết Khanh cay đắng cười, đem cái túi nhỏ nhét vào trong lòng.

“Uông! Uông! Uông!” – Nơi luyện võ, chúng đệ tử Độc Phiến Môn cầm trong tay trường kiếm, xếp thành mười hàng, đi theo mấy vị sư phụ luyện tập.

Miêu Tuyết Khanh cùng vài tên đệ tử võ nghệ tốt nhất được chọn ra xếp hàng trước nhất, chứng tỏ bọn họ vượt trội. Luyện hết một bộ kiếm pháp, những người khác có thể đi nghỉ ngơi, chỉ có mấy người sắp xếp trước nhất bị sư phụ để lại.

“Chỉ là chính mình luyện không có ý nghĩa, các người hai người một tổ, tỷ thí tỷ thí, làm cho thầy nhìn một chút xem coi người nào công lực thực chiến tốt nhất.” – Triệu sư phụ nói.

Đệ tử nghe lời mà bắt đầu tìm đối thủ, chỉ có Miêu Tuyết Khanh tự dưng đứng, không đi tìm người khác, người khác cũng không tìm hắn. Tất cả mọi người biết hắn lợi hại, cùng hắn xứng đối chắc chắn thiệt thòi, ai cũng không nghĩ muốn trước mặt sư phụ mà mất hết thể diện.

Tất cả mọi người phân nhóm hết, chỉ còn Miêu Tuyết Khanh cùng một thiếu niên gầy gò, thiếu niên nọ trong lòng hô to xui xẻo, xem ra chính mình thế nào cũng phải cùng tổ với hắn rồi. các sư huynh đệ khác cũng một bộ xem kịch vui, Triệu sư phụ đang muốn tỏ thái độ, chỉ thấy Hạ Hầu Huân xa xa đi tới.

“Thiếu chủ...”

Đoàn người cùng hô lên, Hạ Hầu Huân gật đầu, vẻ mặt ý cười hỏi:

“Như thế nào? Còn chưa luyện xong sao?”

Triệu sư phụ đáp: “Sớm xong hết rồi, chỉ chờ bọn hắn cùng nhau luyện một chút.”

“Nga?” – Hạ Hầu Huân trực tiếp đi tới bên người Miêu Tuyết Khanh, thấp hỏi: “Luyện kiếm pháp gì?”

“Thiên Long kiếm.” – Miêu Tuyết Khanh tránh ánh mắt hắn.

“Thú vị, ta cũng thật lâu không luyện tập kiếm pháp rồi, đến, chúng ta thử xem xem.” – Hạ Hầu Huân hăng hái mà nói, người bên ngoài nghe xong cũng một trận kinh ngạc.

Triệu sư phụ cả lăm hỏi: “Thiếu chủ, ngài là muốn cùng Tuyết Khanh luyện?”

“Đúng vậy, không thể sao?”

“Đương nhiên không phải...” – Triệu sư phụ vội vàng trả lời, đem kiếm chính mình hai tay trình lên.

Hạ Hầu Huân mỉm cười đối với Miêu Tuyết Khanh nói: “Ra tay đừng quá tàn nhẫn nga.”

“Không dám.” Miêu Tuyết Khanh ôm quyền.

Khó được Hạ Hầu Huân tự mình ra tay, đệ tử khác cũng vô tâm luyện tập, tất cả đều thối lui đến một bên, nhường chỗ lại cho hai người bọn họ.

Hạ Hầu Huân rút ra kiếm, ngoắc ngoắc tay nói: “Đến đây đi.”

“Tiểu nhân đắc tội.” – Miêu Tuyết Khanh vừa dứt lời, phi kiếm ra khỏi vỏ, chỉ thấy thanh quang hiện lên, kiếm phong thẳng chỉ vai trái Hạ Hầu Huân. Hạ Hầu Huân hướng phía bên phải thân, cổ tay run rẩy, thân kiếm xiêu vẹo.

Miêu Tuyết Khanh lập tức biến hóa chiêu thức, sử xuất chiêu Giao Long ra khơi, Hạ Hầu Huân nhìn thấu đường kiếm, lấy đồng dạng chiêu thức đánh trả, chỉ nhìn kiếm quang soàn soạt, hoa lửa văng khắp nơi. Trong chớp mắt hai người đã giao đấu qua mười chiêu, thấy vậy người bên ngoài hoa mắt hỗn loạn.

Miêu Tuyết Khanh biết lấy năng lực chính mình căn bản không có khả năng thủ thắng, mà hấn cũng không có lòng cầu thắng. Bởi vậy, ra chiêu thức cũng như thanh thủy âm ngọc bàn, chỉ là nhìn hoa tiếu (đẹp mắt), trên thực tế không hề có lực sát thương, điểm ấy mọi người cùng Hạ Hầu Huân đều xem ở trong mắt. Hạ Hầu Huân suy nghĩ, nhưng lại đoán không ra, nhìn như đùa giỡn, nhưng lại chăm chú.

Hạ Hầu Huân đỡ một kiếm, bỗng dừng tiến đến bên tai Miêu Tuyết Khanh nói: “Muốn cho ta tán thành người thì nên đem thực lực ra.”

Miêu Tuyết Khanh trong lòng run lên, hấn bay nhanh mà né đi.

Hạ Hầu Huân như trước vẻ mặt thâm sâu không lường được mà cười, hấn nắm kiếm cười nói: “Lúc này di chuyển thật...”

Hấn khấp khểnh êm ái, nhưng sau một khắc sử xuất nhất chiêu Thần Long Bái Vĩ sắc bén vô cùng, chỉ nghe một trận âm thanh tuôn rơi, thân kiếm đóng đưa như long vĩ bay ra. Miêu Tuyết Khanh lấy kiếm đỡ kiếm, vù vù... Đối phương nội lực cư nhiên theo kiếm phong truyền tới trên tay hấn, khiến hấn cổ tay tê dại.

Miêu Tuyết Khanh lập tức buông ra chuôi kiếm, thanh kiếm từ tay phải chuyển tới tay trái. Hạ Hầu Huân gặp hấn đổi tay, chính mình cũng cùng đổi lại, cười nói: “Tay trái đối với tay trái, lúc này mới công bình.”

Miêu Tuyết Khanh trong mắt hiện lên tinh quang, mãnh lực ra chiêu, sử xuất cũng là Thần Long Bái Vĩ.

Cheng! Hạ Hầu Huân cư nhiên lấy tay phải nắm vỏ kiếm đỡ chiêu này.

“Nội lực có tiến bộ.” – Y cười, tay trái phút chốc xuất kiếm, chém thẳng vào Miêu Tuyết Khanh đã mất đi phòng bị bên phải. Miêu Tuyết Khanh kinh hoảng mà mau tránh ra, bị tước hạ vài sợi tóc. Hấn vội điều chỉnh thân hình, xiêu vẹo đâm đi.

Hạ Hầu Huân tài giỏi có thừa lui về phía sau nửa bước, kiếm của Miêu Tuyết Khanh xẹt qua trước ngực y, chênh lệch trong lúc đó chỉ có một chút. Hạ Hầu Huân trước ngực đeo một khối ngọc bội hình quạt bị kiếm phong cắt lấy, mắt thấy sẽ rơi trên mặt đất. Miêu Tuyết Khanh thất kinh, mắt tiếp thủ khoái (nhanh tay lẹ mắt) mà thân thủ bắt được. Nhưng vào lúc này, phía sau lưng hấn xuất hiện sơ hở, Hạ Hầu Huân không lưu tình chút nào mà huy hạ chuôi kiếm, Miêu Tuyết Khanh bị đánh cho ngã trên mặt đất.

“Ô...” – Miêu Tuyết Khanh nắm ngọc bội, khuất nhục mà đứng lên.

“Nếu là đang trong thực chiến, địch nhân đánh ra không chỉ là chuôi kiếm đâu.” – Hạ Hầu Huân không một chút nào quan tâm hấn cứu lại ngọc bội cho mình, cứ ngạo mạn mà nói.

Miêu Tuyết Khanh mím môi thu kiếm vào vỏ, ôm quyền nói: “Thiếu chủ nói phải, tiểu nhân nhận thua.”

Hạ Hầu Huân cũng thu kiếm, mỉm cười nói: “Nhanh như vậy nhận thua rồi?”

Miêu Tuyết Khanh cúi đầu không nói, đem ngọc bội đưa tới trước mặt hấn. Hạ Hầu Huân không có tiếp nhận, mạn bất kinh tâm (dửng dưng) mà nói: “Từ bỏ, tặng cho người đi.”

Miêu Tuyết Khanh kinh ngạc mà ngắc đầu, đây chính là truyền gia chi bảo Hạ Hầu Huân từ nhỏ vẫn đeo, cũng là một trong những dấu hiệu của Độc Phiến Môn, hẳn lại từ bỏ?

Hạ Hầu Huân biết hẳn trong lòng nghi vấn, hẳn không có thâm ý mà nói: "Ngọc này là người cứu, nên do người nhận lấy, đừng nghĩ nhiều như vậy, nhận lấy đi."

"Là..." – Miêu Tuyết Khanh không thể làm gì khác hơn là vâng lời, Hạ Hầu Huân ném trả thanh kiếm cho Triệu sư phụ, đối với Miêu Tuyết Khanh nói: "Ta nghĩ đi ra ngoài một chút, người cùng đi."

Miêu Tuyết Khanh trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, theo Hạ Hầu Huân rời đi luyện võ trường. Hai người một trước một sau, hướng chuồng ngựa mà đi. Hạ Hầu Huân nhẹ lay động chiết phiến, nhìn vào khoảng không ngán dậm, thần nhiên mà mở miệng: "Ta lần trước đưa cho người Tuyết Liên Tử đã ăn hết chưa?"

Miêu Tuyết Khanh trong lòng căng thẳng, hẳn lấy khẩu khí bình tĩnh nói: "Còn không có."

"Đã gần một tháng rồi, còn không có ăn xong? Ta nơi ấy còn có rất nhiều thuốc bổ, không cần thay ta để dành." – Hạ Hầu Huân lời này không biết xuất phát từ ý gì, Miêu Tuyết Khanh nghe chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên. Hắn áp lực hờn dỗi, nói nhỏ:

"Cám ơn ý tốt của thiếu chủ, bất quá, đó là thuốc bổ danh quý dùng trên người tiểu nhân cũng không trọng dụng, thiếu chủ hay là giữ lại, đưa cho người nào cần đi..."

Hạ Hầu Huân bỗng dừng xoay người, tự tiểu phi tiểu mà nhìn hắn, Miêu Tuyết Khanh tâm hoảng ý loạn tránh né ánh mắt hắn.

"Ta lần trước cùng Huyền Nhi nói như thế, người cũng nghe được?" – Hạ Hầu Huân thình lình ra vấn đề này, Miêu Tuyết Khanh chợt dạ mà run rẩy một chút.

Hắn mân môi, trầm mặc mà chống đỡ. Hạ Hầu Huân cũng không ép hỏi, hẳn ý muốn không rõ mà cười cười, xoay người tiếp tục đi, Miêu Tuyết Khanh đành phải đuổi theo.

Vừa đi một đoạn đường, Hạ Hầu Huân phía trước đột nhiên hỏi ra một vấn đề quỷ dị: "Cho người lựa chọn, người tình nguyện làm cơ thiếp hay là làm sát thủ?"

Miêu Tuyết Khanh hoang mang mà ngừng lại, nạt nạt nói: "Cơ thiếp hay là sát thủ?" "Người không cần nghĩ quá sâu, chỉ cần trả lời vấn đề của ta." – Hạ Hầu Huân như trước không có quay đầu.

Đáp án cho vấn đề không phải rõ ràng sao? Miêu Tuyết Khanh theo sau, nói: "Sát thủ."

Hạ Hầu Huân lúc này mới dừng chân, hắn đối mặt Miêu Tuyết Khanh, trên mặt tươi cười vừa thâm trầm vừa băng lãnh.

"Người đã lựa chọn làm sát thủ, như vậy sẽ không đem ngôn ngữ đường mật ta nói với một thiếu nữ để trong lòng."

Miêu Tuyết Khanh ngẩn ra, Hạ Hầu Huân vươn tay, chấp khởi mái tóc dài của hắn, cúi đầu xuống gần hắn, một đôi mắt lóe ra tà nịnh quang mang gắt gao dừng ở hắn.

"Ta muốn một người không thể thay thế được, một người vĩnh viễn ở lại bên người ta, trung thành làm người của ta, người chính là người ta muốn tìm sao? Chứng minh cho ta xem đi..."

Ngôn ngữ khàn khàn trầm thấp tựa như ma chú, quanh quẩn bên tai Miêu Tuyết Khanh, đối phương hai mắt phẳng phát sức quyến rũ, hẳn ngờ ngạc mà giương môi, không cách nào thổ lộ ra một chữ.

Hạ Hầu Huân trầm thấp cười, nhẹ nhàng mà buông tóc hắn, phe phẩy cây quạt ly khai. Miêu Tuyết Khanh phục hồi tinh thần lại, bước nhanh đuổi theo.

3. Chương 2

Hai người tới chuồng ngựa, vài tên nô bộc đem ngựa tốt nhất dắt lại. Bọn họ đang muốn lên ngựa, chỉ thấy Huyền Nhi một thân xanh biếc giữa đám nha hoàn lững thững đi tới.

Nàng kéo tay Hạ Hầu Huân, có chút oán giận nói: “Thiếu chủ, ngài muốn xuất ngoại như thế nào cũng không mang theo ta?”

“Chỉ là đi bên ngoài một chút mà thôi, như thế nào? Người cũng muốn đến?” – Hạ Hầu Huân cười hỏi.

“Nghĩ muốn, nhân gia (người ta) cũng buồn bực ở nhà hai tháng rồi, dẫn người ta đi nha.” – Huyền Nhi kiêu tích tích (nũng nịu) mà cầu khẩn.

“Tốt lắm.” – Hạ Hầu Huân sảng khoái đáp ứng, ôm nàng lên ngựa. Nàng ngồi ở trước người Hạ Hầu Huân, một đôi cánh tay trắng ngần quần trên vai y. Miêu Tuyết Khanh mặt không chút thay đổi mà nhìn, cũng đi theo lên ngựa.

“Ngồi ổn rồi?” – Hạ Hầu Huân cúi đầu hỏi ái nhân trong lòng, Huyền Nhi nằm trong lòng y, nhu thuận mà gật đầu. Hạ Hầu Huân một đá bụng ngựa, con ngựa một tiếng trường hí, hướng ngoài cửa chạy đi, Miêu Tuyết Khanh theo sát sau đó.

Hai con ngựa phi ra Hạ Hầu phủ, hướng núi đồi ngoài thành đi.

Thu ý đang đầy, khắp núi đồi, lá phong như lửa cháy tiên diễm, trong núi lá đỏ bay tán loạn, lá rụng tích thành một tầng dày trên mặt đất. Gió mát trập trập, nước chảy róc rách, thật sự làm cho người ta tâm tình thư sướng, thâm nghĩ phóng ngựa như bay.

Bọn họ tinh thần thêm hăng hái xông lên giữa sườn núi, đứng bên cạnh một dòng suối nhỏ. Hạ Hầu Huân ôm Huyền Nhi xuống ngựa, ở chỗ này nghỉ ngơi một chút.

Huyền Nhi liền bước nhẹ nhàng, đi tới dòng suối nhỏ bên cạnh, lấy ra một cái khăn tay, phóng ra ở trong nước nhu ẩm ướt, Miêu Tuyết Khanh nắm ngựa của mình và Hạ Hầu Huân đi qua uống nước, Huyền Nhi thấy âm thanh kêu to:

“Người không thấy ta tại rửa khăn tay sao? Mau đưa ngựa dắt đi chỗ khác!”

Miêu Tuyết Khanh sửng sốt, chính mình rõ ràng cho ngựa tại hạ lưu uống nước, cùng nàng ở thượng lưu rửa khăn tay có cái gì quan hệ?

“Ta không muốn con ngựa làm bẩn nước! Mau dắt đi!” – Huyền Nhi vô lý nháo mà hô, Miêu Tuyết Khanh vô thổ mà nhìn về phía Hạ Hầu Huân, người sau hướng hẩn gật đầu, ý bảo hẩn nghe theo Huyền Nhi nói.

Miêu Tuyết Khanh đành phải mặt bình tĩnh đem ngựa dắt khai, đợi Huyền Nhi dùng khăn tay vắt khô lau mặt, rồi đi dòng suối mới dắt trở về. Nghỉ ngơi một lát, Hạ Hầu Huân nói: “Phong cảnh nơi này thật đẹp hơn, chúng ta sẽ không kỵ mã, vừa đi vừa nhìn tốt hơn?”

Huyền Nhi bĩu môi nói: “Hảo vốn là hảo, người ta hôm nay mặc chính là hoa hài vừa mới mua, nếu bị rách thì làm sao bây giờ?”

“Bị rách thì ta nhân tiện ôm người cũng tốt.” – Hạ Hầu Huân không đứng đắn mà cười nói.

Miêu Tuyết Khanh một người nắm hai con ngựa, đi theo phía sau bọn họ. Hẩn không nghĩ chứng kiến bọn họ trêu đùa, đành đặt tâm tư vào thưởng thức lá phong rực lửa.

Một trận gió thu phát qua, lá khô cuộn cuộn nổi lên đầy đất, trên đỉnh núi bay tới trập trập tiếng chuông, xem ra nơi này có chùa miếu. Hạ Hầu Huân đưa ra: “Đến trong miếu xem một chút đi.”

Ba người liền đổi hướng, hướng đỉnh núi đi. Khi bọn hẩn đi vào một mảnh rừng phong dị thường rậm rạp, không trung đột nhiên vang lên một đạo tiếng chim hót chói tai bất thường:

“Chi y y y y !!”

Này không phải giống như tiếng diều gọi! Bốn phía bỗng dưng kịch liệt rung động đứng lên, vô số lá phong bị đánh rơi xuống.

Thanh âm nọ tiếng thẳng vào lỗ tai, Huyền Nhi phun ra một ngụm máu tươi, nhất thời ôm đầu ngã xuống đất, Hạ Hầu Huân dìu nàng, không quá sốt ruột mà nường mi. Tiếng diều kêu đình chỉ, lại là một trận thiên minh tiếng vang làm cho người bất an. Lúc này ngay cả con ngựa cũng miệng sùi bọt mép mà ngã xuống, xem ra thanh âm kia làm lòng người rối loạn, Miêu Tuyết Khanh lập tức khoanh hai chân ngồi xuống,

vận công ngăn cản. Hạ Hầu Huân nhưng lại như trước khí định thần nhân mà đứng, hất phe phẩy cây quạt, hít sâu một hơi, ha ha ha ha mà cười. Tiếng y cười như lưỡi dao sắc bén đem thiên minh bỏ ra bốn phía mà nổ tung, thiên minh đình chỉ. Miêu Tuyết Khanh vội vàng đứng lên, rút kiếm ứng chiến.

Hạ Hầu Huân đối với không trung phía trước nói: “Xin hỏi chư vị tiền bối Không Điều Cốc có gì chỉ giáo?”

Y một cái đã nói trúng môn phái đối phương, thích khách trốn ở trong rừng tự nhiên không có khả năng đi ra hưởng ứng y. Chỉ nghe vài tiếng xuy xuy giễu cợt, vài miếng càn khôn giới từ rừng cây ném ra. Miêu Tuyết Khanh phi thân tiến lên, lấy kiếm chặn lại ám khí. Rừng cây rì rào rung động, bóng đen chớp lên, ám khí không ngừng từ bốn phương tám hướng bay tới. Huyền Nhi không hề có khả năng tự bảo vệ mình, chỉ biết ngồi dưới đất ôm đầu kinh hô, Miêu Tuyết Khanh vì bảo vệ nàng mệt mỏi chạy tới chạy lui.

Hạ Hầu Huân cũng không để ý tới bọn họ, hắc ha hắc cười, ba một tiếng mà thu về chiết phiến, nói nhỏ: “Nếu chư vị không muốn đi ra gặp, vậy tại hạ không thể làm gì khác hơn là tự mình cầu chỉ giáo rồi.”

Hạ Hầu Huân nói xong, bay lên không, xem chuẩn phương hướng đánh ra vài chưởng

Phong thụ (cây phong) dưới chưởng phong bạo khai, phiến lá bị nghiền nát hỗn loạn cuộn cuộn bay lên.

Ba bóng người từ trong bụi mù phi thân nhảy ra, phân công trái-trung-phải giáp công Hạ Hầu Huân, Hạ Hầu Huân thần sắc tự nhiên, trường tay áo vung, vài mũi ám khí từ trong tay y bắn ra. Ba người nọ lại càng hoảng sợ, một người lui về phía sau tránh né, một người nghiêng người tán qua, mặt khác một lão nhân râu tóc bán bạch lấy côn trong tay đem ám khí chặn lại.

Ám khí rơi xuống đất, hắc tập trung nhìn vào, dĩ nhiên là càn khôn giới bọn họ mới vừa rồi ném! Hạ Hầu Huân đem càn khôn giới thu vào trong tay áo, bọn họ cứ nhiên không chút nào phát hiện, rõ ràng là đối phương có bao nhiêu xảo hoạt cùng lợi hại.

Hai người còn lại đang muốn đi tới, bị lão nhân quát bảo ngưng lại, bọn họ đành phải thối lui đến phía sau lão nhân. Lão nhân nọ biết Hạ Hầu Huân khó đối phó, không dám tùy tiện tiến công, hắc mị phùng suy nghĩ, tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Hạ Hầu Huân phe phẩy cây quạt, cười lạnh đánh giá bọn họ, chậm rãi mở miệng: “Các hạ chính là nhân nghĩa Cát Hoàn Sơn lão tiền bối “huân điều thần nhân”?”

Cát Hoàn Sơn trong lòng cả kinh, Hạ Hầu Huân còn nói ra tên hai người khác: “ Hai vị nhất định là nhập môn đệ tử của Cát tiền bối, Hạng tiền bối cùng Cổ tiền bối rồi.”

“Người nhận thức chúng ta?” – Trung niên nam tử họ Hạng trầm giọng hỏi, Hạ Hầu Huân chưa bao giờ giao thiệp với giang hồ, nhưng lại đối với bọn họ rõ như lòng bàn tay, không khỏi khiến bọn họ hấn khiếp sợ.

“Đương nhiên rồi, Cát lão tiền bối cùng nhị vị thanh minh lan xa, tại hạ sớm có nghe thấy.”

“Không cần phải nói lời hay, chúng ta hôm nay là tới lấy mạng ngươi!” – Cát Hoàn Sơn âm thanh lạnh lùng nói. Miêu Tuyết Khanh nghe xong không khỏi cả kinh, Độc Phiến Môn cùng Không Điều Cốc không oán không cừu, bọn họ vì sao có hành động này?

“Nga?” – Hạ Hầu Huân cười cười, kính tự nói: “Theo tại hạ biết, một năm trước Không Điều Cốc tất cả nam đệ tử đều bị trục xuất, trong đó thì có chư vị. Cát lão tiền bối vốn là một trong khai sơn tổ sư của Không Điều Cốc, không cam lòng bị đuổi đi, thế muốn trọng chấn uy danh, đoạt lại Không Điều Cốc. Ta Độc Phiến Môn cùng Không Điều Cốc luôn luôn nước sông không phạm nước giếng, tiền bối hôm nay lại nói muốn lấy mạng tại hạ... Nếu như văn bối đoán không sai, nhất định là có người xui khiến các người tới giết ta, mà điều kiện người nọ đặt ra chính là ngày sau trợ giúp các người trở lại khoảng không điều cốc... Về phần người nọ là ai, văn bối cũng đoán được vài phần rồi...”

Y một đoạn nói nhân tiện đem nội tình bọn họ kể chi tiết. Cát Hoàn Sơn cùng hai gã đệ tử nghe được trên mặt một trận xanh một trận trắng. Cát Hoàn Sơn trường côn run lên, lạnh lùng nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi! Cho dù bị ngươi nói trúng rồi, ngươi hôm nay cũng chạy không thoát!”

“Thật sự?” – Hạ Hầu Huân cười dài mà thu về cây quạt.

Cát Hoàn Sơn lạnh lùng thỉnh linh đề côn trên mặt đất tảo ra một vòng, trên mặt đất lá rụng bay lên, hình thành một tấm chắn, đệ tử phía sau hấn chọc thủng lá chắn hướng Hạ Hầu Huân đánh tới. Hạ Hầu Huân không chút hoang mang mà lấy chiết phiến đỡ kiếm, ba người triển khai hỗn chiến.

Mà bên này Cát Hoàn Sơn lại có mục đích khác, hấn thừa dịp Hạ Hầu Huân bị bán trụ, lập tức thả người nhảy đến trước mặt Miêu Tuyết Khanh. Miêu Tuyết Khanh lập tức xuất kiếm ngăn cản, Cát Hoàn Sơn cùng hấn giao đầu mấy chiêu, đột nhiên mở rộng miệng phát ra một trận tiếng chim hót bén nhọn.

“Ồ...” – Miêu Tuyết Khanh bị đánh văng ra vài dặm, Cát Hoàn Sơn thân hình chợt lóe, nhảy đến phía sau Huyền Nhi, một tay kèm trụ cổ của nàng.

“A !” – Huyền Nhi thất thanh thét chói tai. Cát Hoàn Sơn đối Hạ Hầu Huân rống to: “Không được nhúc nhích! Nếu không ta giết nàng!”

Hắn biết rõ chính mình và đệ tử cũng không phải là đối thủ của Hạ Hầu Huân, vì vậy nghĩ đến dùng Huyền Nhi cưỡng ép Hạ Hầu Huân. Người muốn hấn giết Hạ Hầu Huân từng nói qua, Hạ Hầu Huân phi thường sùng ái cơ thiếp, đây là nhược điểm của y! Vì cứu sủng thiếp, y nhất định sẽ thả lỏng phòng bị... Cát Hoàn Sơn đắc ý nghĩ tới.

Miêu Tuyết Khanh thấy Huyền Nhi bị bắt, cũng không dám coi thường vọng động, bên này Hạ Hầu Huân dừng một chút, bất ngờ không kịp phòng bị mà chế trụ cổ tay Hạng nam tử, dùng sức một vắt, đưa kiếm của hắn đâm vào bụng đồng bạn chính mình.

“Người...” – Nam tử cùng Cát Hoàn Sơn cùng choáng váng, Hạ Hầu Huân sau một khắc hướng nam tử nộ đánh ra một chưởng, đối phương bay đung vào tảng đá bên cạnh, nhất thời ngũ tạng vỡ tan, miệng phun máu tươi, hấp hối vài cái nhân tiện đoạn khí.

Miêu Tuyết Khanh cùng Huyền Nhi cũng khiếp sợ không thôi, Cát Hoàn Sơn gian xảo mà dùng khí lực bóp trụ cái ổ trắng nõn của Huyền Nhi, quát: “Người thật to gan! Ta sẽ giết nàng!”

Hạ Hầu Huân lãnh khốc cười, nói: “Không nên phiền toái Cát tiên bối, chính ta đến.”

Hắn đột nhiên cung khởi ngón giữa, trong tay bắn ra một vật, Cát Hoàn Sơn trong lòng hoảng hốt, cầm Huyền Nhi để cản, vật thể kia xỏ xuyên qua ngực Huyền Nhi vẫn không dừng lại, tiếp tục đâm vào bụng hắn. Huyền Nhi co rút vài cái, chết ngay tại chỗ.

“Ồ!” – Cát Hoàn Sơn đem thi thể của nàng ném khai, hấn gào thét đem “ám khí” nộ rút ra, cúi đầu nhìn vốn là một lá phong nhuộm máu!

Đem khí rót vào trong vật thể mềm mại, khiến nó hóa thành vũ khí lợi hại, đây là nội công cao siêu? Cát Hoàn Sơn bụng bụng máu tươi chảy ròng ròng, quỳ rạp xuống đất.

Hạ Hầu Huân đem một lá phong chơi đùa, thản nhiên cười nói: “Lá phong tuy đẹp, bắt quá nếu uy hiếp đến ta... Ta cũng có thể tùy ý phá hủy.”

Miêu Tuyết Khanh ngơ ngác mà nghe, trong đầu một mảnh bừa bộn. Cát Hoàn Sơn khoe miệng chảy ra tơ máu, hấn tự giễu cười. “Quả nhiên... Chỉ có người nhẫn tâm mới có thể thành tựu đại sự... Là ta tự quật phần mộ, xem thường mao đầu tiểu tử các người...”

Hạ Hầu Huân tính tình tàn nhẫn so với “người nộ” không chút nào thua kém, võ công tu vi cũng đồng dạng sâu không lường được, xem ra trên giang hồ cũng không tới lão quỷ hắn khoe khoang rồi...

Hạ Hầu Huân hướng hắn đi đến, vừa đi vừa hỏi: “Cát lão tiên bối, văn bối đối với ngài tao ngộ cũng cảm giác sâu sắc đồng tình. Như vậy đi, chỉ cần người đem chủ mưu phía sau nói ra, ta để lại cho người một con đường sống.”

“Hừ!” – Cát Hoàn Sơn cười lạnh: “Không cần người giả hảo tâm, ta một lần lại một lần thua trong tay tiểu mao đầu các người, tái tham sống sợ chết cũng không có ý nghĩa!”

Hắn nói xong, một chưởng đánh vào ngực chính mình, làm vỡ nát tâm phế. Cát Hoàn Sơn phun ra mấy ngụm huyết, chậm rãi ngã xuống. Hạ Hầu Huân chọn mi, đến gần dò xét khí tức của hắn.

“Đã chết, thật đáng tiếc, cái gì cũng không nói ra” – y cười, đứng lên, lạnh lùng mà xuất ra khăn lau tay.

Miêu Tuyết Khanh tâm tình phức tạp mà đi tới bên cạnh hắn, cúi đầu nhìn Huyền Nhi đã chết. Vài khắc trước, cô nương xinh đẹp này ngang ngược mà làm khó mình, lại cùng Hạ Hầu Huân khanh khanh ta ta, nghĩ không ra giờ phút này đã biến thành một khối thi thể lạnh như băng, hơn nữa, là bị Hạ Hầu Huân thân thủ chấm dứt tánh mạng...

Cơ thiếp được ân sủng hai tháng, đối với Hạ Hầu Huân mà nói rốt cuộc có bao nhiêu giá trị? Ngọt ngôn mật ngữ cùng ôn nhu che chở, rốt cuộc có bao nhiêu là thật tâm?

Hạ Hầu Huân ném xuống khăn tay, khăn tay theo gió phiêu lãng, rơi trên mái tóc đen tán loạn của Huyền Nhi. Y cười hỏi Miêu Tuyết Khanh: “Thời gian còn sớm, còn muốn đến chùa miếu trên đỉnh núi không?”

Miêu Tuyết Khanh ngực trầm xuống, sủng thiếp chính mình vừa mới chết, y cư nhiên còn hăng hái du sơn ngoạn thủy? Có lẽ, cái chết của Huyền Nhi đối với y mà nói tựa như một mảnh lá phong bay xuống, tâm địa sắt đá của đối phương, sớm đã vượt qua phạm vi linh hội của hắn.

Hắn rũ mắt suy nghĩ, liếc nhìn thi thể của Huyền Nhi, rầu rĩ mà trả lời: “Thiếu chủ đã quyết định, nhưng...”

“Như vậy hử, xem ra người cũng không cảm thấy hứng thú, chúng ta đây trở về đi thôi.” – Hạ Hầu Huân nói xong, muốn đi, Miêu Tuyết Khanh nhẹ gọi:

“Ách...”

“Chuyện gì?” – Hạ Hầu Huân xoay người lại.

“Cái kia...” – Miêu Tuyết Khanh nhìn về phía thi thể Huyền Nhi, khó khăn hỏi: “Khiến cho nàng như vậy sao...”

Này dù sao cũng là cơ thiếp y sủng ái hai tháng! Cứ như vậy tùy ý phơi thây ngoài hoang dã, y làm sao nhẫn tâm?

“Nga, ta cũng đã quên.” – Hạ Hầu Huân thờ ơ mà cười cười, “Sau khi trở về bảo nô bộc tới thu thập đi.”

Y cũng nói như vậy rồi, chính mình tiếp tục quan tâm cũng là tự tìm phiền não, Miêu Tuyết Khanh nhìn Huyền Nhi lần cuối cùng, hắn đem thi thể từ bên cạnh Cát Hoàn Sơn ôm lấy, đặt dưới tảng cây phong.

“Đi thôi.” – Hạ Hầu Huân thúc giục nói.

Miêu Tuyết Khanh trầm mặc theo sát cước bộ của y, hai người dọc theo đường cũ xuống núi.

Nước chảy như trước, gió thu đột khởi (đột nhiên thổi), rừng phong phát ra trận trận thổ dài: sần sật...sần sật...

Cuối thu, gió mát nhẹ thổi, quế hoa phổ sắc.

Miêu Tuyết Khanh cầm trong tay hai bản thư mượn từ Hạ Hầu Huân, đi qua nga hoãn tiểu thạch (tảng đá hình trướng ngỗng?). Còn chưa đi tới Tử Vân Trai, đã nghe đến trận trận mùi hoa xông vào mũi.

Miêu Tuyết Khanh gõ gõ cửa, đợi một lúc lâu, không người nào đáp lại. Sườn nhĩ lắng nghe, trong viện truyền đến...hì hì tiếng cười đùa, xem ra chính tiếng cười đã che dấu âm thanh gõ cửa, cho nên nô phò không có nghe đến. Miêu Tuyết Khanh đẩy cửa ra, chầm rãi đi vào.

Đi tới sau lưng một núi đá, nghe được tiếng cười ban nãy, Miêu Tuyết Khanh dò xét nhìn lại. Thấy vốn là Hạ Hầu Huân đang cùng vài cô gái chơi trò chơi, trong đó một cô gái mặc váy màu vàng bị mọi người vây quanh ở trung tâm, nàng lấy khăn lụa bịt mắt, vươn một đôi tay trắng nhỏ bé lần mò, cô gái này chính là tân sủng của Hạ Hầu Huân.

Nữ tử kia vừa cười vừa bước, một vài nha hoàn tinh nghịch thỉnh thoảng sáp vào đùa nàng, làm cho nàng kêu sợ hãi cuồng quít. Hạ Hầu Huân mặt mang mỉm cười mà nhìn, trong mắt biểu lộ cưng chiều không thể nghi ngờ. Nữ tử kia nhất thời không cẩn thận vấp phải đá vụn trên mặt đất, Hạ Hầu Huân lập tức mở ra ngực đem nàng ôm vào trong lòng. Cô gái kéo xuống chiếc khăn lụa che mắt, ngượng ngùng mà cùng y đối mặt.

Miêu Tuyết Khanh lui từng bước về phía sau, xoay người tránh ra. Tiếng cười phía sau cách hắn càng ngày càng xa, hắn cảm theo sách, không yên lòng mà đi tới bên hồ.

Vài đóa hoa tàn tung bay trên mặt nước, hai con cá ba đuôi bên trong hồ nước trong trẻo nhưng lạnh lẽo mà du dương. Miêu Tuyết Khanh dựa vào lan can bên cạnh, từ trong lòng xuất ra một khối ngọc bội hình quạt trong suốt, đây là Hạ Hầu Huân truyền gia chi bảo, Hạ Hầu Huân nói như giỡn đem vật này tặng cho hắn.

Một khối ngọc bội ý nghĩ như thế, y cứ nhiên tùy tiện cho mình, chẳng lẽ nói ngọc đối với Hạ Hầu Huân mà nói căn bản là không đáng một đồng? Miêu Tuyết Khanh không dám hy vọng xa vời, đối phương là bởi vì xem trọng mình mà đem ngọc bội giá trị xa xỉ này cho mình. Hắn không biết trong tim Hạ Hầu Huân cái gì mới là trọng yếu, hắn càng không biết chính mình trong tâm đối phương là ở vị trí nào.

Đối phương đại khái chỉ là nhất thời tâm huyết dâng lên đi, có lẽ qua một đoạn thời gian hắn sẽ hỏi mình trả về, chính mình phải hảo hảo gìn giữ mới được... Miêu Tuyết Khanh hoảng hốt mà nghĩ tới, hắn thu hồi ngọc bội, vô tình mà nhìn mặt hồ tiêu điều.

Một cổ gió thu lướt qua, thổi rơi vô số lá khô. Miêu Tuyết Khanh tóc bị thổi loạn, chính lúc định rời đi, một đoàn màu đỏ bập bênh trong không trung bỗng nhiên lọt vào mắt hắn.

Miêu Tuyết Khanh suy nghĩ nhìn lại, nguyên lai là nhất kiện y bào bị gió thổi bay. Màu đỏ y bào theo gió hướng giữa hồ bay xuống, mắt thấy sẽ rơi vào trong nước.

Miêu Tuyết Khanh không do dự, thi triển khinh công, nhảy lên tiếp được y phục, lại lưu loát mà nhảy quay về trên bờ. Hắn cầm y trang nọ nhìn kỹ, vải vóc tương đối tinh tế, hơn nữa vốn là nữ trang, không biết chủ nhân là ai...

Đang nghĩ, một tiểu nha hoàn đầu hai búi tóc hỏn hển mà chạy tới. Nha hoàn tuổi cùng Miêu Tuyết Khanh tương đương, tròn tròn như quả táo, rất là đáng yêu. Nàng nhìn thấy quần áo trong tay Miêu Tuyết Khanh, mừng rỡ mà tiến lên. Sau khi nàng phát hiện cầm quần áo chính là một tuấn mỹ thiếu niên, tiểu nha đầu mặt lập tức đỏ lên.

“Ách... Vị công tử này, cái này...” – Nàng cà lăm mà mở miệng.

“Đây là của người?” – Miêu Tuyết Khanh đem quần áo trả lại cho nàng, tiểu nha hoàn vội vàng tiếp nhận, không ngừng gật đầu mà nói “Cám ơn.”

“Không nên khách khí.” – Miêu Tuyết Khanh nhìn ra được nàng khẩn trương, cố ý phóng nhẹ khẩu khí đáp. Đối mặt nam hài anh tuấn ôn nhu như vậy, tiểu nha hoàn không khỏi tâm thần rung động. Lúc này, một nha hoàn khác trang phục tựa tựa cũng chạy tới, nàng kêu: “Kim Hoa, tìm được không?”

Tiểu nha hoàn tên Kim Hoa vội vàng cầm lấy quần áo cấp nàng xem: “Tìm được rồi.”

Nha hoàn nọ lạnh lùng mà phiêu mắt liếc nàng một cái, đem quần áo đoạt lại, xác định không có tổn hại mới nói: “Tính ra người gặp may mắn, nếu phá hư quần áo của tiểu thư, người chắc chắn phải chịu phạt.”

Nàng cũng không cùng Miêu Tuyết Khanh chào hỏi, cao ngạo mà tránh ra, Kim Hoa khó xử mà nhìn nhìn Miêu Tuyết Khanh, nói nhỏ: “Cám ơn công tử, chúng ta đi trước...”

“Àn.” – Miêu Tuyết Khanh hơi vuốt cằm, lập tức cũng xoay người đi.

Kim Hoa đi theo phía sau nha hoàn không lẽ phép nọ, lặng lẽ quay đầu lại nhìn lên Miêu Tuyết Khanh. Thẳng đến Miêu Tuyết Khanh đi xa rồi, nàng rốt cục không nhịn được hỏi: “Xuân Lan tỷ tỷ, công tử mới vừa rồi là ai?”

Xuân Lan khinh thường mà nói: “Cái gì công tử, chỉ là một hạ nhân mà thôi.”

“Hạ nhân?” – Kim Hoa có điểm giật mình, nghĩ thầm thiếu niên khí chất tuấn nhã, phong độ, thấy thế nào cũng không như một hạ nhân...

“Hắn chỉ là tên khất cái Hạ Hầu công tử nhặt về, nghe nói công phu không tệ, bắt quá hạ nhân chính là hạ nhân, dù lợi hại như thế nào, nhiều nhất chỉ là một võ phu.” – Xuân Lan từng chữ từng câu the thé chua ngoa vô cùng.

“Xuân Lan tỷ tỷ, người biết thật nhiều... Vậy... Người biết tên của hắn sao?”

“Đường như gọi... Gọi Miêu Tuyết cái gì đó, ta đã quên.” – Xuân Lan giấu cợt hỏi: “Như thế nào? Người thích hẳn rồi?”

Tâm sự bị hé lộ, Kim Hoa khuôn mặt nóng lên, bối rối mà lắc đầu: “Không có...”

“Thích thì nhận là thích, có cái gì hảo then thùng. Dù sao các người một người vốn là nha hoàn một người vốn là võ phu, cũng xứng đôi.”

Nàng tựa hồ đã quên chính mình đồng dạng vốn là nha hoàn, không tốt mà nói. Kim Hoa không nghĩ tới điều này, chỉ lo đỏ mặt. Bất quá... Chính mình sau này chỉ sợ cũng không có cơ hội tái ngộ hẳn rồi, nàng vô cùng tiếc nuối mà nghĩ tới.

Kim Hoa không tưởng được nàng rất nhanh sẽ cùng Miêu Tuyết Khanh gặp mặt

Tuyết Châu Hồng Mai màu sắc thướt tha, Tân Ngọc Khổng Tước phần trắng ngạo khiết, Ngự Dương Kim Thu phú lệ đường hoàng... Trong viện, các loại cúc hoa theo thứ tự sắp xếp, cánh hoa bung nở.

Vì muốn cho các cơ thiếp trong cuộc sống buồn bực tìm được một điểm vui thú, Hạ Hầu Huân hàng năm đều cử hành Cúc Yến hội trong phủ, một đám cơ thiếp cùng yêu phó có mặt.

Hạ Hầu Huân cũng rất hưởng thụ loại yến hội này, bởi vì đến lúc đó sắc đẹp tranh nhau không chỉ có cúc hoa, còn có đám cơ thiếp. Tất cả mọi người sử xuất cả người ra, gắng đạt tới vị trí thứ nhất trong yến hội, cầu được hẳn ân sủng.

Dự tiệc đều là nữ quyến, châm rượu thượng thức ăn cũng là tỳ nữ, trừ Hạ Hầu Huân, trong yến hội cũng chỉ thừa lại một gã nam tử – đó chính là Miêu Tuyết Khanh.

Miêu Tuyết Khanh hàng năm cũng tham gia yến hội này, bất quá nếu như có thể cho hẳn lựa chọn, hẳn tuyệt đối không muốn có mặt. Bởi vì hẳn không muốn cả ngày nhìn Hạ Hầu Huân cùng đám sủng thiếp mi đến mất đi, tán tỉnh lẫn nhau, hẳn tới cũng chỉ không khác gì Mộc Đầu Nhân ngồi đó, uống phí cả một ngày.

Bất quá Hạ Hầu Huân mỗi lần đều làm cho hẳn tham gia, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Y rốt cuộc muốn mình tới nơi này làm cái gì... Miêu Tuyết Khanh uống xong một chén rượu, tâm lý phức tạp mà nhìn Hạ Hầu Huân ôm sủng thiếp. Ngồi ở trong lòng Hạ Hầu Huân chính là cô gái lần trước cùng y chơi đùa, Hạ Hầu Huân vẫn ôm nàng, lại đem rượu trong tay mình tiến vào miệng nàng, làm cho những cơ thiếp khác ghen ghét không thôi.

Vài cơ thiếp không cam lòng bị vắng vẻ, lớn mật mà đem vạt áo giựt ra một chút, xoay môn dao động thất lưng ở phía trước kính rượu. Các cơ thiếp còn lại cũng không chịu lạc hậu theo sát, Hạ Hầu Huân bên cạnh rất nhanh đã có mỹ nữ vây quanh, thủy tiết không thông, làm nũng kính rượu không ngừng tới bên tai.

Trò tranh sủng này hàng năm cũng giống nhau, Miêu Tuyết Khanh cũng thấy vậy mà chết lặng, hẳn quay mặt đi, rời xa mê hồn trận.

Hắn mạn bất kinh tâm mà uống rượu, một tiểu nha hoàn lục y đứng ở cách đó không xa khiến cho hẳn chú ý, đối phương cũng nhìn lên hẳn. Miêu Tuyết Khanh nhận ra nàng, đúng là tiểu tỳ nữ lần trước nhặt quần áo, tên của nàng hẳn vẫn còn nhớ rõ, gọi là Kim Hoa.

Miêu Tuyết Khanh thân mật mà đối với nàng cười cười, Kim Hoa khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức phiêu khởi hai gò má kinh hỉ đỏ hồng, ngượng ngùng mà cúi đầu.

Miêu Tuyết Khanh nhìn một chút Hạ Hầu Huân bên kia, đối phương đang bận rộn ứng phó các mỹ nữ tới đưa rượu, xem bộ dáng tương đối thích thú. Miêu Tuyết Khanh trong lòng thở dài, đem ánh mắt dời đi.

Tất cả sự rực rỡ của yến hội đều đã vây quanh Hạ Hầu Huân, chỉ còn các tỳ nữ lạnh lùng mà đứng ở một bên, Miêu Tuyết Khanh ngồi một mình cũng là khổ và buồn bực. Hắn đột nhiên hăng hái, đứng dậy đi tới trước người Kim Hoa. Kim Hoa nhìn người mình mấy ngày nay tưởng nhớ đi tới, nhất thời trái tim như sấm nổ, mặt đỏ tới mang tai.

“Miêu công tử...” – Kim Hoa hạ thấp người, mặc dù biết Miêu Tuyết Khanh cũng là một hạ nhân, nhưng nàng lại có cảm giác hẳn là một công tử.

“Đi? Người biết tên của ta?” – Miêu Tuyết Khanh có điểm bất ngờ.

“Không có... Ta chỉ biết là công tử họ Miêu.” – Kim Hoa ngượng ngùng mà nói.

“Nga... Như vậy hả... Ta họ Miêu, tên là Tuyết Khanh.” – Miêu Tuyết Khanh giới thiệu, bổ sung nói: “Được rồi, người không cần gọi ta công tử...”

“Ách? Ta đây nên như thế nào gọi...?”

“Này...” – Miêu Tuyết Khanh suy nghĩ một chút, nói nhỏ: “Nếu như người không chê, có thể gọi ta Miêu đại ca...”

Kim Hoa vội vàng lắc đầu, nói: “Miêu đại ca nói quá lời, ta như thế nào lại ghét bỏ.”

Miêu Tuyết Khanh cũng có chút thẹn thùng, hai người nhìn nhau cười, trầm mặc trong chốc lát. Phía sau các cơ thiếp phát ra trận trập tiếng cười, Miêu Tuyết Khanh nghiêng đầu nhìn một chút, thấy vốn là Hạ Hầu Huân vừa uống thêm một chén rượu. Miêu Tuyết Khanh hỏi Kim Hoa: “Người là bồi chủ nhân tới sao?”

“Đúng vậy.” Kim Hoa chỉ vào một hồng y nữ tử vây quanh bên cạnh Hạ Hầu Huân, nói: “Vị kia chính là tiểu thư nhà ta.”

“Nga...” – Tiểu thư nọ mặc chính là hồng y lần trước Miêu Tuyết Khanh nhặt được, hẳn bưng bình đại ngộ: “Nguyên lai kiện quần áo nọ vốn là tiểu thư nhà người cố ý chuẩn bị mặc đến dự tiệc?”

“Đúng vậy... Ta lúc phơi nắng không cẩn thận để gió thổi đi, may mắn Miêu đại ca người giúp ta nhặt được, hơn nữa một điểm cũng không có bị bẩn, nếu không ta không tránh khỏi chịu phạt...” – Kim Hoa lòng vẫn còn sợ hãi mà nói, trên mặt mang chút kinh hoảng.

Miêu Tuyết Khanh nghe nàng nói như vậy, nghĩ thầm tiểu thư tính tình nhất định không tốt lắm, khó trách nàng không được Hạ Hầu Huân sủng ái, bởi vì theo hẳn biết, Hạ Hầu Huân thiên vị cô nương tính tình đơn thuần ngây thơ.

Kim Hoa nhìn bộ dạng hẳn như nghĩ tới cái gì, không khỏi nhẹ gọi: “Miêu đại ca?”

Miêu Tuyết Khanh lấy lại tinh thần, đáp: “Chuyện gì?”

“Không... Không có gì...” – Bị hẳn hai mắt nhìn thẳng, Kim Hoa mặt lại đỏ lên.

Miêu Tuyết Khanh thấy cơ thiếp bên người Hạ Hầu Huân bắt đầu tản ra rồi, chính mình không tiện ở tại chỗ này cùng Kim Hoa tán gẫu, nhân tiện nói: “Kim Hoa cô nương, ta đi về trước, cáo từ.”

“Tốt, cáo từ...” – Kim Hoa nhìn bóng lưng hẳn dần dần đi xa, trong lòng nhộn nhạo không thôi...

4. Chương 3

Trăng tàn cuối tháng, co điểm buông xuống. Gió nhẹ quét qua cây cỏ, mang theo cảnh giác mát lạnh.

Một thiếu nữ mỹ mạo ở trước gương đồng, một nha hoàn cầm trong tay cây lược gỗ, thật cẩn thận mà để ý mái tóc dài của nàng. Bì bõm một tiếng, cửa phòng mở ra, Kim Hoa đang cầm một ôn thủy (nước ấm) đi vào trong phòng, thiếu nữ trước gương ngẩng nàng liếc mắt một cái, chu thần (môi đỏ) khẽ mở, kêu: “Kim Hoa.”

“Là....”

“Người lại đây?” – Trầm Nguyệt Nga hướng nàng ngoắc, Kim Hoa buông mộc bàn (mâm gỗ), nơm nớp lo sợ mà đi qua. Trầm Nguyệt Nga nhìn ra nàng kích động, thản nhiên cười nói:

“Người đừng sợ, ta chỉ là muốn hỏi người một sự tình.”

“Là.....” – Kim Hoa miệng đáp lời, tay vẫn là phát run, Trầm Nguyệt Nga này trời sinh tâm địa ác độc, đối bọn nha hoàn từ trước đến nay không có vẻ mặt tốt, hôm nay cư nhiên thái độ khác thường, thân thiết mà đối nàng mỉm cười, thật sự làm cho người ta không thể không kinh hãi.

Trầm Nguyệt Nga lôi kéo tay nàng, nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi hôm nay ở Cúc Yên nói chuyện với ai?”

Lời này vừa nói ra, Kim Hoa nhất thời sợ tới mức mặt không còn chút máu. Nàng nguyên tưởng rằng chính mình cùng Miêu Tuyết Khanh nói chuyện với nhau chỉ trong chốc lát sẽ không bị nhìn đến, không thể tưởng tượng.....

“Ngươi yên tâm, ta không phải trách cứ ngươi.” – Trầm Nguyệt Nga nhẹ nhàng cười, trong mắt tinh quang lóe ra, nàng lại nói: “Ngươi cũng biết người nói chuyện với ngươi mang thân phận gì?”

“Hắn..... Miêu công tử là thị vệ trong phủ phải không?.....” – Kim Hoa chính mình cũng không dám chắc, nói.

“Hắn chẳng những là thị vệ trong phủ, mà còn là người hầu bên người Hạ Hầu Huân, là người Hạ Hầu công tử tối tín nhiệm.” – Trầm Nguyệt Nga nói, nha hoàn tưởng mạo bình thường, đáng người gầy yếu cấp nàng chải đầu vẫn chuyên chú nghe các nàng đối thoại, bất quá trên mặt hắn thần sắc đại ra không khác gì đầu gỗ, hoàn toàn không có cảm xúc biến hóa.

“Là như thế.....” – Kim Hoa gấp gấp nói: “Tiểu thư, ta cùng Miêu công tử trong lúc đó không có gì, ngài ngàn vạn lần đừng nóng giận.....”

“Ngươi cùng hắn nảy sinh quan hệ, ta cao hứng đều không kịp, như thế nào lại sinh khí?” – Trầm Nguyệt Nga nói ra lời mà nàng không tưởng được. Thấy Kim Hoa thần tình hoang mang, Trầm Nguyệt Nga giải thích nói: “Mạnh đà chủ đem ta đưa tới cũng hơn một tháng, Hạ Hầu công tử nhưng vẫn đối ta làm như không thấy, còn như vậy tiếp tục, ta như thế nào không làm ... thất vọng Mạnh đà chủ, như thế nào không làm ... thất vọng chính mình?” Trầm Nguyệt Nga nguyên là ca kỹ, nhân tuổi trẻ, mạo mĩ mà bị một trong ba phân đà chủ của Độc Phiến Môn “Mạnh Khâu Ly” nhìn trúng, đem nàng hiến cho Hạ Hầu Huân. Không thể tưởng được Hạ Hầu Huân nhận lấy nàng rồi lại đối nàng chẳng quan tâm, hoàn toàn không có bị vẻ đẹp của nàng đả động. Chẳng những làm cho Trầm Nguyệt Nga kiêu ngạo bị đả kích, càng làm cho Mạnh Khâu Ly vốn muốn lấy lòng hắn mất thể diện.

Yến hội lần này, Trầm Nguyệt Nga dùng hết thủy biện pháp vẫn là không thể tranh thủ chú ý của y, vốn tưởng rằng lúc này phải nhận mệnh bị đẩy vào lãnh cung, không thể tưởng được nàng phát hiện nha hoàn chính mình cùng người hầu của Hạ Hầu Huân có điều liên hệ.

“Kim Hoa, ngươi hảo hảo cùng vị Miêu công tử kia ở chung, có thể làm cho hắn thích ngươi.” – Trầm Nguyệt Nga ngửa ra kinh người mà phân phó nói, Kim Hoa nghe xong lại đỏ mặt nói lắp.

“Tiểu thư..... Đây..... Điều này sao có thể..... Ta không biết làm như thế nào.....”

” Ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi tiếp cận hắn, ngươi phải dùng hết mọi cố gắng làm cho hắn thích ngươi, đây chính là quan hệ đến vận mệnh tương lai của chúng ta.”

“Vận mệnh?”

“Chỉ cần Miêu công tử thích ngươi, hắn có thể trợ giúp ta tiếp cận Hạ Hầu công tử. Chờ Hạ Hầu công tử bị ta mê hoặc, ta muốn hắn làm cái gì đều có thể, chính là đáp ứng ngươi cùng Miêu công tử thành thân. Ngươi nói, này không phải quan hệ đến vận mệnh chúng ta sao?” – Trầm Nguyệt Nga ý nghĩ kỳ lạ mà nói. Kim Hoa nghe được nghẹn họng nhìn trần trời, nàng nói quanh co:

“Tiểu thư..... Chính là ta..... Ta sợ ta làm không được.....”

“Ngươi cứ đi, ta sẽ giúp ngươi.” – Trầm Nguyệt Nga lần nữa cổ vũ: “Ngươi không phải cũng thích Miêu công tử sao? Ngươi chẳng lẽ không muốn tìm ý lang quân giống hắn sao? Ta xem Miêu công tử đối với ngươi cũng rất tốt, nói không chừng hắn cũng giống ngươi, đã sớm đối với ngươi động tâm. Chỉ cần ngươi tích cực một chút, muốn mê hoặc hắn căn bản không thành vấn đề, như vậy vừa có thể thành toàn các ngươi, cũng có thể tác hợp ta cùng Hạ Hầu công tử, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện?”

Kim Hoa có điểm động tâm, nụ cười ấm áp như mùa xuân của Miêu Tuyết Khanh hiện ra trước mắt, nàng tâm thần mê đắm, không tự chủ được mà đáp: “Ta đây thử xem.....”

“Tốt lắm, đồng ý là đúng rồi.” – Trầm Nguyệt Nga trên mặt lộ vẻ tươi cười đắc ý, nàng không biết, nha hoàn phía sau nàng cũng cùng lóe ra đôi mắt quỷ kế nhìn chăm chú vào các nàng.....

Ngọ thiện, đệ tử cùng thị vệ luyện công trở về thiện đường.

Miêu Tuyết Khanh một thân mặc tổ y đi vào thiện đường rộng lớn, như thường ngồi ở bàn gỗ bên cạnh. Lão mục tại trù phòng bưng tới thịt thang, giữa mỗi bàn đặt một nồi, cơm tẻ còn lại ở trong thùng gỗ, đặt dựa vào tường, tùy ý tôi tớ thịnh cơm. Một ít đệ tử đói khát khẩn cấp chạy đến chỗ đặt cơm xếp hàng, Miêu Tuyết Khanh cầm lấy bát, yên lặng đứng trong đội ngũ.

Chỉ nghe phía trước vài tên đệ tử thảo luận:

“Uy, người xem, thịnh cơm đại nương bị thay thế.”

“Ta xem xem..... Thật sự, đổi thành một tiểu cô nương!”

“Nga nga..... Tiểu cô nương bộ dạng không tồi nga.....” – Nhóm đệ tử nam ngày thường khinh thường nữ nhân cũng kích động lên.

“Oa..... Thật sự hảo đáng yêu, như thế nào còn không có đến phiên ta a.....”

Tất cả mọi người hưng trí ngẩng cao, Miêu Tuyết Khanh nhưng vẫn không đếm xỉa đến, đối với thịnh cơm cô nương mới đến không có hứng thú, đến khi người phía trước hần cảm chén cơm đầy tránh ra, hần mới nhìn rõ bộ dáng cô nương kia

Miêu Tuyết Khanh ngẩn ngơ.

Kim Hoa hai mắt hàm xuân, hai má huân hồng, ngượng ngừng nhận lấy cái bát từ Miêu Tuyết Khanh, thấp giọng hỏi: “Xin hỏi phải lấy nhiều hay ít?”

“Lấy nhiều đi.” – Miêu Tuyết Khanh rất nhanh liền từ trong kinh ngạc phục hồi lại.

“Tốt.” – Kim Hoa cho hần một chén tràn đầy, còn dùng thìa đem cơm ép tới gắt gao.

“Làm phiền.” – Miêu Tuyết Khanh tiếp nhận cơm, không nói thêm gì nữa liền đi, Kim Hoa cũng tiếp tục cấp những người khác thịnh cơm.

Ngọ thiện trôi qua, cơm nước xong mọi người lục tục rời đi, bình thường Miêu Tuyết Khanh luôn ăn xong rồi bỏ đi nhưng hôm nay lại không có vội vã đứng dậy, vẫn ngồi ở vị trí cũ. Đợi mọi người đi hết, tôi tớ bắt đầu thu thập chén bát. Kim Hoa cũng đi ra giúp, nàng gặp Miêu Tuyết Khanh ngồi, biết đối phương đang chờ mình, vì thế ngượng ngừng tới gần.

“Miêu đại ca.....”

Miêu Tuyết Khanh đứng lên, nhẹ hỏi: “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

“Này.....” – Kim Hoa không nghĩ nói dối lừa hần, khả lại không thể nói ra tình hình thực tế. Miêu Tuyết Khanh thấy nàng tựa hồ gặp nạn ngôn chi ẩn, vì thế hạ giọng hỏi:

“Có phải hay không tiểu thư người đem người tới?”

“Không phải.” – Kim Hoa vội vàng lắc đầu, không khỏi hần hiểu lầm, nàng bất đắc dĩ đành phải nói ra nguyên nhân Trầm Nguyệt Nga chỉ nàng: “Kỳ thật..... Tiểu thư cảm thấy nha hoàn bên người chính mình nhiều lắm..... Vừa vận phòng ăn bên này có cái ghế trống, cho nên liền đem ta điều lại đây.....”

Tình huống thật sự là Trầm Nguyệt Nga mua được quản gia bên trong phủ, đem Kim Hoa an bài ở trong này, cho nàng có càng nhiều cơ hội cùng Miêu Tuyết Khanh ở chung. Bất quá Miêu Tuyết Khanh không nghĩ sâu như vậy, đối với giải thích của Kim Hoa cũng không có hoài nghi. Hần gật đầu nói:

“Thì ra là thế.”

Hắn tin..... Kim Hoa thư thả một hơi, lại cảm thấy được áy náy chính mình không nên lừa hắn.....

Miêu Tuyết Khanh thấy nàng thần sắc khác thường, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Có phải hay không không thích thích ứng với việc ở đây?”

“Ách..... Không phải, ta thực thích nơi này, đại nương các nàng đối ta cũng tốt lắm.....” – Kim Hoa cuống quýt phủ nhận, ở trong phòng ăn so với ở bên Trầm Nguyệt Nga thoải mái hơn, lại có thể mỗi ngày nhìn thấy Miêu Tuyết Khanh, nàng tình nguyện vẫn ở lại nơi này..... Nàng chân thành mà nghĩ.

“Nếu có cái gì khó khăn, có thể nói với ta.” – Miêu Tuyết Khanh quan tâm nói: “Ta mặc dù không có bổng phạn, bất quá nếu có thể giúp ngươi ta nhất định tận lực hỗ trợ.”

Kim Hoa là người chân thành nhất hắn gặp được ở Hạ Hầu phủ, hai người trong lúc đó cũng đặc biệt hữu duyên. Miêu Tuyết Khanh có một loại khát vọng muốn bảo hộ nàng, ngay cả chính hắn cũng không thể nói rõ cảm giác này là từ đâu mà đến.

Kim Hoa nghe xong đương nhiên là cảm động không thôi, nàng cao hứng lại mang chút áy náy nói tạ ơn: “Cám ơn ngươi, Miêu đại ca.....”

“Không cần khách khí, ta còn chưa giúp đỡ được gì.” – Miêu Tuyết Khanh cũng có chút thẹn thùng. Hai người lại hàn huyên trong chốc lát, lúc này mới tản ra.

Từ đó, Miêu Tuyết Khanh cùng Kim Hoa càng tỏ ra thân cận, hai người mỗi ngày ở thiện đường chạm mặt. Tuy rằng không có nói chuyện với nhau quá lâu, bất quá hai người thấy nhau lại gật đầu mỉm cười. Thời điểm Kim Hoa thịnh cơm cho hắn luôn bắt công cho thêm một chút, qua vài lần, cũng khiến người bên ngoài chú ý, một ít đồng môn sư huynh đệ còn vì thế lấy hai người bọn họ ra nói giỡn. Hai người bị giấu cợt đều thẹn thùng, lúc này Miêu Tuyết Khanh ngượng ngùng bảo bọn họ đừng nói nữa, mà Kim Hoa cũng còn xấu hổ, trộm nhìn bộ dáng vô thức của hắn.

Dần dần, chẳng những mọi người đi thiện đường biết bọn họ quan hệ không tầm thường, ngay cả tôi tớ khác cũng có nghe thấy.

Bất quá, Miêu Tuyết Khanh tự nhận chính mình cùng Kim Hoa trong lúc đó trong sạch, sẽ không vì vậy mà kiêng kị, bị người khác cười nhiều, cũng dần thành thói quen, tùy ý bọn họ nói đi.

Hắn chưa từng nghĩ tới việc này sẽ mang đến cho Kim Hoa phiền toái, thậm chí là tai nạn.....

Miêu Tuyết Khanh dùng bữa xong, lập tức rời đi thiện đường, mới bước ra đại môn vài bước, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng la:

“Miêu đại ca! Miêu đại ca!”

Miêu Tuyết Khanh xoay người, thấy Kim Hoa trong tay đang cầm một cái hộp màu hồng chạy tới.

“Chuyện gì?” – Hắn đi qua, Kim Hoa nhìn nhìn phía sau, trong thiện đường còn đám đông mãnh liệt. Nàng thẹn thùng mà nói:

“Chúng ta đến bên kia đi?”

Miêu Tuyết Khanh gật đầu, cùng nàng đi đến dưới một gốc cây đại thụ. Kim Hoa đem hộp trình lên, mở ra.

“Này..... Là ta làm.....”

Từ trong hộp phiêu ra một trận mùi, nguyên lai bên trong có đến mười cái bánh hoa cúc. Miêu Tuyết Khanh tiếp nhận, thụ sủng nhược kinh hỏi:

“Ngươi muốn tặng cho ta?”

“Àn.....” – Kim Hoa đỏ bừng mặt mà nói: “Ta hôm nay cùng đầu bếp nữ học..... Đây là ta lần đầu tiên làm, có thể ăn không tốt lắm, thỉnh Miêu đại ca đừng ghét bỏ.....”

“Như thế nào lại ghét bỏ?” – Miêu Tuyết Khanh cảm kích nói: “Cám ơn ngươi.”

“Miêu đại ca đừng khách khí, chỉ là một món thực bình thường mà thôi.....”

Tuy rằng chính là đồ vật tầm thường, bất quá cũng là tâm ý của nàng. Hạ Hầu Huân cũng tặng hân không ít trân quý, nhưng Kim Hoa tặng bánh hoa cúc vẫn khiến hân cảm động.

Miêu Tuyết Khanh nhìn nhìn số bánh hoa cúc, ít nhất có mười khối, hân nói: “Người toàn bộ đều cho ta sao? Ta chỉ sợ ăn không xong.....”

“Không liên quan, người có thể cấp sư huynh đệ khác ăn a.....” – Kim Hoa đề nghị.

“Này cũng là...” – Miêu Tuyết Khanh nhận lấy hộp, lại nói: “Thật sự thực cảm ơn người.”

“Không cần khách khí, nếu người cảm thấy ăn ngon, ta lần sau tái làm điểm tâm khác cho người nếm thử, được không?”

“Ân, tốt.”

Miêu Tuyết Khanh cùng nàng nói lời từ biệt, sung sướng nện bước rời đi, nghĩ muốn đem bánh hoa cúc về trong phòng cùng với đệ tử chia xẻ, khi hân đi qua một cái lầu ngấm cảnh, một đạo giọng nam thành linh truyền đến:

“Tuyết Khanh.”

Miêu Tuyết Khanh giật mình, dừng cước bộ nhìn lại. Thân áo dài xanh ngọc, phong lưu tiêu sái Hạ Hầu Huân từ lầu ngấm cảnh chậm rãi đi tới.

“Thiếu chủ.” – Miêu Tuyết Khanh đang cầm hộp cúi chào. Hạ Hầu Huân hai mắt mỉm cười hỏi:

“Làm sao vậy? Nhìn người bộ dáng vội vàng như vậy, phải vội vàng đi đâu?”

“Không có..... Tính trở về phòng mà thôi.”

Hạ Hầu Huân ngấm hộp trong tay hân, cười hỏi: “Đây là cái gì?”

Miêu Tuyết Khanh không nghĩ nhiều, thành thật nói: “Chính là một ít tiểu điểm tâm.”

“Nga? Điểm tâm? Ta nhớ rõ người từ trước đến nay không thích ăn vặt, như thế nào hôm nay lại có hưng trí?”

“Không có..... Là một vị bằng hữu tặng ta.” – Miêu Tuyết Khanh cũng không hiểu hân vì sao bỗng nhiên đối việc nhỏ không quan hệ như thế quan tâm.

Hạ Hầu Huân hít sâu một hơi, cười nói: “Nghe thấy được mùi thơm, ta đang muốn ăn điểm tâm xứng trà, có thể cho ta nếm một chút không?”

Miêu Tuyết Khanh không dám vi phạm ý, nhưng hân lo lắng nói: “Chính là Thiếu chủ, điểm tâm này chính là thực bình thường, ta sợ người ăn không quen.....”

“Đừng lo, coi như thay đổi khẩu vị đi.” – Hạ Hầu Huân nói xong, dẫn đầu đi vào lầu, Miêu Tuyết Khanh chỉ biết đuổi theo.

Lầu ngấm cảnh phân ba tầng, Hạ Hầu Huân dẫn Miêu Tuyết Khanh đến lầu hai, Miêu Tuyết Khanh lúc này mới phát hiện phía cuối còn có một vị thiếu nữ xinh đẹp cùng vài tên tùy nữ. Hạ Hầu Huân từ trước đến nay có mối nối cù, này đã muốn không phải cô gái lần trước được Hạ Hầu Huân chuyển sủng.

Cô gái kia ngồi bên cạnh thạch bàn, bên trên bày ra bàn cờ, xem ra Hạ Hầu Huân vừa rồi một mực nơi này cùng nàng đánh cờ. Hạ Hầu Huân ngồi vào ghế đá, phân phó tùy nữ đem bàn cờ triệt hạ, vài tùy nữ khác thì tại một bên vì bọn họ châm trà.

Miêu Tuyết Khanh nhìn nhìn cảnh sắc bên ngoài lan can lầu ngấm cảnh. Nơi này bốn phía trống trải, từ lầu hai xem đi xuống cơ hồ có thể nhìn đến toàn cảnh Hạ Hầu phủ, thiện đường bên kia cũng thu hết ở đây mắt.

Nếu Hạ Hầu Huân một mực nơi này chơi cờ, như vậy mới vừa rồi cảnh Kim Hoa tặng hân mấy cái bánh hoa cúc không phải bị ý thấy được? Miêu Tuyết Khanh bỗng nhiên nghĩ đến, bất quá hân rất nhanh liền phủ định ý tưởng này.

Hạ Hầu Huân mới không nhàn như vậy, cùng mỹ nữ đánh cờ lạc thú vô cùng, làm sao còn có thể chú ý chuyện nhỏ phát sinh, Miêu Tuyết Khanh ở trong lòng giấu cợt chính mình.

“Lấy đến đây đi.” – Hạ Hầu Huân gọi Miêu Tuyết Khanh đang ngây ngốc, hần vội vàng đáp ứng, đem hộp đặt trên bàn.

Hạ Hầu Huân xúc lên nắp che, thấy rõ bên trong có gì, y bên môi gợi lên một mặt cười không rõ ý tứ.

“Bánh hoa cúc sao?”

Miêu Tuyết Khanh đứng ở một bên, nhìn thấy Hạ Hầu Huân cầm lấy một khối bánh hoa cúc, cô gái ngồi đối diện hần cũng theo cầm một khối, hai người cắn đều từng một miếng nhỏ.

Cô gái kia nhắm nuốt mấy khẩu, tán thưởng “Ăn.....” một tiếng, đang muốn nói “Ăn ngon”, bên này Hạ Hầu Huân lại đem bánh hoa cúc bị cắn một ngậm đặt trở vào hộp, còn đem phần đã muốn ăn vào miệng phun vào khăn tay.

“Rất khó ăn.” – Y nhú mày nói.

Miêu Tuyết Khanh hơi hơi sững sốt, kia cô gái xấu hổ cầm bánh hoa cúc đang ăn, ngượng ngùng mà buông, cũng phụ họa nói:

“Là, ăn không tốt lắm.....”

“Khó ăn như vậy chính là uy trư cũng không xứng.” – Hạ Hầu Huân chán ghét nói, Miêu Tuyết Khanh càng thêm kinh ngạc, hần lần đầu nghe được y nói kiểu này. Hạ Hầu Huân tính tình từ trước đến nay không ôn không hỏa, cho dù trong lòng tái như thể nào sinh khí cũng sẽ không biểu lộ ra, không thể tưởng được lúc này vì một khối bánh hoa cúc mà động khí, chẳng lẽ bánh này thật sự là khó ăn đến trời đất khó dung?

Miêu Tuyết Khanh nhịn không được nghĩ muốn thử một chút xem thật sự khó ăn thế nào, hần vươn tay muốn lấy một khối, Hạ Hầu Huân phút chốc đem hòm cầm lấy, đối một bên tỷ nữ nói:

“Cầm vút bỏ.”

Miêu Tuyết Khanh vội la lên: “Thiếu chủ, xin đợi một chút.....”

“Thứ này cực kỳ khó ăn, người không dùng cũng không cần cầm thấy đáng tiếc.” Hạ Hầu Huân cắt đứt lời hần nói.

Miêu Tuyết Khanh không có cách nào biện hộ, đành phải tro mắt nhìn thấy tỷ nữ đem hộp bánh hoa cúc cầm ném xuống. Nay dù sao cũng là Kim Hoa một phen tâm ý làm cấp chính mình a, cho dù không thể ăn cũng không nên như vậy vút bỏ..... Miêu Tuyết Khanh áy náy mà nghĩ.

Hạ Hầu Huân dường như không có việc gì mà uống trà, thấy hần vẫn là một bộ tiếc rẻ hộp bánh, cố ý hỏi:

“Làm sao vậy? Trách ta ném bánh của người sao?”

“Không phải.” – Miêu Tuyết Khanh cúi đầu nói.

“Đừng như vậy so đo, ta cho đầu bếp làm một hộp nữa cho người, không phải tốt lắm?”

“Không cần.....”

“Thật không cần?”

“Ăn.....”

“Vậy người cũng đừng làm ra loại bộ dáng khổ sở này, không phải một hộp bánh hoa cúc thôi.” – Hạ Hầu Huân chuyện vừa chuyển, cười khẩy nói: “Nhìn người như vậy, chẳng lẽ đây là người trong lòng người đưa cho người?”

Miêu Tuyết Khanh trong lòng chợt lạnh, giật mình mà nhìn y. Hạ Hầu Huân quay lại nhìn hần, trong mắt lộ vẻ châm chọc lạnh lùng.

Hạ Hầu Huân lời này không tầm thường, chẳng lẽ y thật sự nhìn thấy Kim Hoa và chính mình cùng một chỗ? Bất quá cho dù như vậy, y cũng không nên như thể châm chọc chính mình đi.....

Miêu Tuyết Khanh bình tĩnh mà đáp: “Không phải, chính là một bằng hữu bình thường.”

“Nga.” – Hạ Hầu Huân không nói cái gì nữa, tiếp tục uống trà.

Hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì, Miêu Tuyết Khanh hoàn toàn nắm không được.

“Đây là cho ta?” – Kim Hoa kinh hãi nhìn một vòng hoa tai ngọc trong tay.

“Ăn.....” – Miêu Tuyết Khanh bày ra mỉm cười miễn cưỡng, nói: “Coi như là đáp lễ lần trước người đưa ta điểm tâm đi.”

“Miêu đại ca, người như vậy ta như thế nào không biết xấu hổ nhận lấy.....” – Kim Hoa lắc đầu nói: “Ta về điểm này thấy tiểu điểm tâm căn bản giá trị không bằng tiền.....”

“Người đừng để ý, này vòng tai chính là ta ở hàng trang sức bên đường mua, cũng không phải cái gì ghê gớm, người đừng ghét bỏ mới tốt.....” – Bánh hoa cúc lần trước nàng cố ý đưa cho mình bị Hạ Hầu Huân ném, Miêu Tuyết Khanh cũng chỉ có thể thông qua vật này bù lại áy náy của chính mình.

“Ta như thế nào hội ghét bỏ? Cảm ơn Miêu đại ca.” – Kim Hoa rốt cuộc vui vẻ nhận lấy, còn lập tức gỡ xuống đôi vòng tai chính mình, thay vào cái mới.

“Đẹp không?” – Nàng ngượng ngùng hỏi.

“Ăn, xem tốt lắm.....” – Miêu Tuyết Khanh bản thân cũng không có ý kiến, chính là khách sáo mà nói.

Kim Hoa xấu hổ ngượng ngùng hỏi: “Đúng rồi, bánh hoa cúc lần trước ta làm..... Người cảm thấy được hương vị như thế nào?”

Miêu Tuyết Khanh dự đoán được nàng sẽ hỏi việc này, trấn định mà nói dối: “Ăn.....Ăn tốt lắm.”

“Thật vậy chăng? Vậy các huynh đệ của người cũng cảm thấy ăn ngon sao?” – Kim Hoa cao hứng hỏi.

Vấn đề này bất ngờ, Miêu Tuyết Khanh nói quanh co sau một lúc lâu mới đáp: “Ta không có cho bọn hắn ăn.....”

“Di? Vì cái gì?”

“Ách..... Bởi vì..... Bởi vì..... Bởi vì ăn quá ngon, cho nên ta chính mình ăn sạch.....” – Miêu Tuyết Khanh cười gượng nói ra một cái cớ kém cỏi chính mình cũng không hiểu được.

Không thể tưởng được Kim Hoa tin không nghi ngờ, đỏ mặt nói: “Thật vậy chăng..... Ta đây lần sau tái làm cho người được không? Lúc này ta sẽ làm nhiều một chút.”

“Tốt.....” – Miêu Tuyết Khanh gật đầu.

Bọn họ đang nói, Miêu Tuyết Khanh bỗng dừng nhìn đến Hạ Hầu Huân một mình hướng bên này đi tới. Hắn nao nao, Hạ Hầu Huân đã đi vào trước mặt.

“Thiếu chủ.” – Miêu Tuyết Khanh cùng Kim Hoa vội vàng cúi chào.

Hạ Hầu Huân tươi cười nói: “Như thế nào? Các người hai người trốn ở chỗ này tán gẫu bí mật cái gì?”

“Không có.....” – Miêu Tuyết Khanh vội vàng phủ nhận, Kim Hoa mắc cỡ đỏ mặt, mái tóc dài buông xuống cúi xuống lắc đầu. Hạ Hầu Huân phiêu nàng, trên mặt tuy rằng lộ vẻ tươi cười, đáy mắt lại cất dấu quang mang lạnh như băng.

“Tuyết Khanh, ta có việc thương lượng với người, đi theo ta.” – Hạ Hầu Huân nói.

“Là” – Miêu Tuyết Khanh cùng Kim Hoa khoát tay, đi theo Hạ Hầu Huân.

“Người thích cô gái kia sao?”

Khi hai người đã đi xa, Hạ Hầu Huân phía trước đột nhiên đặt vấn đề, Miêu Tuyết Khanh ngẩn người, đang muốn trả lời, Hạ Hầu Huân lại giành nói:

“Điểm tâm lần trước chính là nàng tặng cho người?”

Miêu Tuyết Khanh nghĩ thầm, không có gì để giấu diếm, liền đáp: “Đúng vậy.”

“Người có nói cho nàng làm rất khó ăn không?” – Hạ Hầu Huân khẩu khí hàm chứa một tia ác ý.

“Ta không có.....”

“Không đem sự thật nói cho nàng, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không tiến bộ.”

“Kia dù sao cũng là một phen tâm ý của nàng, cho dù làm không tốt, ta cũng không muốn cho nàng khổ sở.....”

Hạ Hầu Huân xoay người lại, mỉm cười hỏi: “Người không nghĩ làm cho nàng khổ sở? Người thực để ý?”

Hắn vì sao có câu hỏi vừa rồi? Miêu Tuyết Khanh nghĩ ngợi. Hạ Hầu Huân lặp lại hỏi: “Người thực để ý sao?”

Miêu Tuyết Khanh suy tư một lát, nói: “Ta nghĩ bảo hộ nàng.....”

“Phải không.....? Vì cái gì?” – Hạ Hầu Huân ở đáy mắt cười lạnh.

“Bởi vì..... Nàng là cô nương tốt.”

“Nga?” – Hạ Hầu Huân ha hả cười, đột nhiên hỏi: “Vậy người muốn kết hôn với nàng?”

Miêu Tuyết Khanh bị dọa một cú, lại xấu hổ mà cấp: “Thiếu chủ, người như thế nào.....”

“Nam kế hoạch lớn hôn nữ kế hoạch lớn đó (nam cưới vợ, gái gả chồng), này có cái gì hảo thẹn thùng.”

“Thiếu chủ..... Ta không nghĩ qua.....”

“Người không nghĩ qua, cô nương phải lòng người nhất định có nghĩ muốn đi?” – Hạ Hầu Huân dùng khẩu khí châm chọc nói: “Bằng không nàng vì cái gì đặc biệt làm cho người điểm tâm?”

Miêu Tuyết Khanh không hé răng, Hạ Hầu Huân ánh mắt lợi hại theo dõi hắn, lại nói: “Nếu người thật đối nàng có hảo cảm, ta thật có thể thành toàn các người.”

Miêu Tuyết Khanh kinh ngạc nhìn y, y thật sự hy vọng chính mình cùng Kim Hoa thành thân? Hắn trong lòng hiện lên toan sập (xót xa).

Kỳ thật, hắn căn bản là không nghĩ qua chính mình muốn thành thân lúc này, hiện nay Hạ Hầu Huân nhắc tới, hắn mới ý thức được, chính mình tương lai cũng sẽ thành gia lập thất. Bất quá..... Nếu phải thành thân, Kim Hoa thật ra là một lựa chọn không tồi..... Hắn tự giấu mà nghĩ, nhưng hắn rất nhanh ngay tại trong lòng trách cứ chính mình.

Rõ ràng sẽ không có thích người ta, như thế nào có thể có loại ý tưởng đề tiện này?

Hạ Hầu Huân thẳng thừng nói: “Người năm nay cũng mười lăm tuổi, cũng là lúc đàm hôn luận đó (bàn về chuyện cưới hỏi). Lại nói, người ta một cô nương, bị ngoại nhân phá hư thanh danh, người cũng nên thay nàng ngẫm lại.”

“Bị ngoại nhân nói?” – Miêu Tuyết Khanh không biết hắn chỉ cái gì, Hạ Hầu Huân mỉa mai cười nói:

“Người không phải thường thường cùng nàng ở thiện đường mặt mày đưa tình, còn lên hẹn hò sao?”

Miêu Tuyết Khanh rất là giật mình, vội hỏi: “Thiếu chủ, chúng ta không có a.....”

” Chuyện các người đều rơi vào trong tai ta, còn nói không có?”

“Thiếu chủ, chúng ta thật sự không có, người không cần tin tưởng nhàn thoại.... “

“Ta chỉ tin tưởng hai mắt của mình, các người mới vừa rồi không phải đang hẹn hò?” – Hạ Hầu Huân bỏ qua, không tin hắn giải thích.

“Ta chỉ là muốn tặng nàng vòng tai mà thôi.....”

“A.....” – Hạ Hầu Huân ánh mắt lạnh hơn, “Đỉnh ước tín vật? Thực cảm động.. “

“Không phải, Thiếu chủ, kia chính là..... Ta thật sự.....” – Miêu Tuyết Khanh hết đường chối cãi.

Hạ Hầu Huân không để ý tới hần sốt ruột, nói: “Bất quá các người thích thì thích, khả ngàn vạn lần đừng làm ra chuyện tình nháo loạn, nếu mỗi người đều như các người, trong phủ không tránh đại loạn.”

“Thiếu chủ! Ta cùng Kim Hoa trong lúc đó thật là rõ ràng, mời người tin tưởng ta!”

“Ta tin tưởng người lại có ích gì? Khả những người khác tin tưởng sao?” – Hạ Hầu Huân cố ý làm khó dễ mà nói.

Miêu Tuyết Khanh cắn cắn môi dưới, áp lực nói: “Nói vậy..... Ta về sau không cùng Kim Hoa nói chuyện là được.....”

“Không nói lời nào lại có ích gì? Các người mỗi ngày đều gặp mặt, cho dù người không để ý tới nàng, nàng cũng tới tìm người.”

“Thiếu chủ, ta không biết nên làm như thế nào mới được.... Người cảm thấy được như thế nào mới tính thỏa đáng? Mời người hạ quyết định đi.....” – Miêu Tuyết Khanh cam chịu nói.

“Ha ha.... Đừng nói ủy khuất như vậy, ta cũng không phải người không để ý, việc phá hỏng tình yêu này ta cũng không muốn làm.....” Hạ Hầu Huân đáy mắt lóe ra quang minh giảo hoạt lãnh khốc, nói: “Như vậy đi, trước đem nàng điều đến địa phương khác đi, các người không gặp mặt, người bên ngoài cũng không hảo nói cái gì nữa.”

Đem nàng điều đi? Kim Hoa thật vất vả mới thích ứng công tác ở phòng ăn, nàng nhất định sẽ không vui.... Miêu Tuyết Khanh áy náy nghĩ.

Hạ Hầu Huân liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự của hần, hỏi: “Như thế nào? Người không hài lòng ta an bài sao không?”

“Không phải.....” – Miêu Tuyết Khanh yếu đuối trả lời, hần làm sao dám đối quyết định của Hạ Hầu Huân tỏ vẻ nghi ngờ? Thực xin lỗi, Kim Hoa, ta cái gì cũng giúp không được, ta rất vô dụng..... Hần ở trong lòng không ngừng trách cứ chính mình.

“Người đã tiếp nhận rồi, vậy như vậy thực hiện đi.” – Hạ Hầu Huân thần tình lộ ý cười, xoay người sung sướng mà ly khai.

Mislon: Có người ăn dấm chua =]]

5. Chương 4

Hạ Hầu Huân nói được thì làm được, ngày hôm sau, Miêu Tuyết Khanh đi vào thiện đường, đã không còn nhìn thấy thân ảnh Kim Hoa. Rốt cuộc Hạ Hầu Huân đem nàng sai tới đâu, Miêu Tuyết Khanh không có đầu mối.

Khi hần có chút nhắc tới chuyện này, Hạ Hầu Huân luôn cố ý đem đề tài nhiều khai, hoặc là đơn giản làm như không có nghe đến, Miêu Tuyết Khanh lại không nghĩ hỏi trắng ra, đành phải đem nghi hoặc đặt ở đáy lòng.

Dần dần, Miêu Tuyết Khanh phát hiện việc này phi thường không thích hợp. Lấy hiểu biết của hần về Hạ Hầu Huân, đối phương cũng không phải loại người sẽ đi quan tâm tới sự vụ, tuy y nói lý do là vì tránh cho những người khác bên trong phủ chịu ảnh hưởng, bọn họ phải kiêng kị, nhưng điểm này liền đủ dị thường!

Hạ Hầu Huân cho tới bây giờ sẽ không quan tâm hành vi thường ngày của các đệ tử cùng tới tở, y chỉ để ý bọn họ có hay không làm hết phận sự hoàn thành công tác cá nhân. Đệ tử Độc Phiến Môn từ trước đến nay hành vi làm càn, trong vùng ác danh rõ ràng, chuyện trộm đạo gì đều đã làm, chỉ cần sự tình không nháo đại, bình thường chương môn nhân sẽ không truy cứu. Hạ Hầu Huân lo lắng Kim Hoa cùng chính mình thân mật mà ảnh hưởng đệ tử khác? Rất không giống tính tình hần.

Khả Miêu Tuyết Khanh cũng không dám nói chính mình tuyệt đối hiểu biết Hạ Hầu Huân, đối phương thay đổi thất thường thường khiến hần khó xử, cho nên y bỗng nhiên quan tâm mình cũng đều không phải là không có khả năng.

Nhưng vô luận như thế nào, hần trước phải tìm được Kim Hoa. Dù sao chính mình cấp đối phương không ít phiền toái, hơn nữa hần cũng quan tâm Kim Hoa có hay không thích ứng công việc mới, hy vọng nàng sẽ không bị người khi dễ đi.....

“Người hỏi Kim Hoa bị điều đi đâu?” – Đại nương phụ trách nấu nước trong thiện đường ngạc nhiên nhìn tuần mỹ thiếu niên trước mặt.

“Đúng vậy, xin hỏi người biết không?” – Miêu Tuyết Khanh gặp đại nương bình thường người ngoài hòa khí, cùng Kim Hoa cũng coi như quen biết, vì thế nghĩ đến hướng nàng hỏi thăm.

Đại nương buông mộc dũng trong tay, nghĩ nghĩ, nói: “Ta cũng không rõ, nghe nói là điều đến tiền thính làm nha đầu châm trà thủy.”

“Tiền thính sao.....” – Miêu Tuyết Khanh cân nhắc, nơi đó là địa phương chuyên môn chiêu đãi khách, nha hoàn làm việc nơi đó đều là ngàn chọn vạn tuyển, phải mỹ mạo, còn phải chịu khó, càng phải thông minh.

Nha hoàn làm việc tại tiền thính hơi có sai lầm sẽ bị phạt, cũng có thể bị đuổi đi. Người có thể đi nơi đó vô cùng quang vinh, nhưng cũng là một loại khảo nghiệm nghiêm khắc. Hần trăm triệu không nghĩ tới Hạ Hầu Huân lại đem Kim Hoa điều đến loại địa phương hà khắc này, lấy tính tình Kim Hoa nhất gan then thùng, không có khả năng sẽ ở nơi đó đợi thêm.

Miêu Tuyết Khanh trong lòng lo lắng không thôi, một lòng nghĩ muốn mau chóng đi tìm Kim Hoa. Hần lại hỏi vài người, rốt cục biết được bọn nha hoàn đến phòng đều phải đi qua hành lang dài gấp khúc, vì thế sáng sớm hôm sau thức dậy thật sớm, mạo hiểm sương giá canh giữ ở trong đám cây cối bên cạnh hành lang gấp khúc.

Tia nắng ban mai xuyên qua tầng mây hơi mỏng, sương mù nhẹ nhàng tán đi. Bọn nha hoàn trang điểm xong không ngừng theo trước mặt đi qua, Miêu Tuyết Khanh đợi không bao lâu, rốt cục nhìn đến mặt thân ảnh quen thuộc.

Kim Hoa cúi đầu, vô tình đi tới. Miêu Tuyết Khanh đi tới, nhẹ giọng kêu: “Kim Hoa.....”

Kim Hoa giật mình, ngẩng đầu nhìn xung quanh, lúc nhìn đến Miêu Tuyết Khanh đứng ở dưới tàng cây, nàng hoàn toàn ngây ngốc. Miêu Tuyết Khanh thấy nàng đại ra một chỗ, đành phải chính mình đi qua.

“Kim Hoa, ta có chuyện muốn nói với người, có thể lại đây một chút không?”

“Ta..... Ta là không phải còn chưa ngủ tỉnh.....?” – Kim Hoa ngây ngốc nói, dường như không thể tin được nhéo nhéo mu bàn tay chính mình.

“Không phải a.....” – Miêu Tuyết Khanh hoang mang nói, quanh mắt phỉm hồng, lộ ra tươi cười thương tiếc.

“Thật tốt quá..... Ta còn nghĩ đến chính mình là đang nằm mơ... “

Miêu Tuyết Khanh trong lòng tê rần, nói nhỏ: “Chúng ta sang bên kia nói chuyện đi.”

Hai người đi đến chỗ bí mật phía sau cây cối, Miêu Tuyết Khanh hỏi trước: “Như thế nào? Ở tiền thính làm việc có quen không?”

Kim Hoa ưỡn mào, thanh âm khàn khàn mà nói: “Không quen.....”

Miêu Tuyết Khanh xem bộ dáng của nàng chỉ biết nàng chịu không ít đau khổ, hần càng phát ra đau lòng.

“Ta thật có lỗi.....”

Kim Hoa khó hiểu nhìn hần.”Vì cái gì theo ta nói thật có lỗi..... Mặc kệ chuyện của người a.....”

“Không phải, là ta không tốt, đều do ta ngày thường không chú ý, làm cho người bên ngoài nhàn thoai nhiều, còn hại người chịu ủy khuất, đều do ta.....”

“Miêu đại ca.....”

“Kim Hoa, người nghĩ muốn trở về phòng ăn không?” – Miêu Tuyết Khanh đột nhiên hỏi.

“Này..... Ta còn có thể trở về sao?” – Kim Hoa nhỏ giọng hỏi.

“Ta không dám cam đoan, bất quá ta nhất định sẽ đi thỉnh cầu Thiếu chủ, ta sẽ thỉnh y đem người triệu hồi.” – Miêu Tuyết Khanh kiên quyết nói.

“Cám ơn người, Miêu đại ca.” – Kim Hoa nhìn nhìn sắc trời, thời gian đã không còn sớm, nàng khó xử nói: “Miêu đại ca, ta phải đi làm việc, bằng không sẽ bị mắng.....”

“A, thực xin lỗi, vậy người mau đi đi.” – Miêu Tuyết Khanh vội nói.

“Ân.....” Kim Hoa từ từ bỏ đi.

Nàng nghĩ cùng Miêu Tuyết Khanh tái tán gẫu lâu một chút a..... Thật sự là đáng tiếc..... Kim Hoa đẩy ra nhánh cây, đang muốn đi lên hành lang gấp khúc, thỉnh thoảng nhìn thấy một lão phụ nhân thân tình chanh chua đứng trên hành lang gấp khúc Kim Hoa nhất thời sợ tới mức ba hồn không thấy bảy phách.

Bà lão này gọi Chu mục bà, là người chuyên quản lý tỷ nữ, nàng ý mình là vú nuôi của phụ thân Hạ Hầu Huân, ở trong phủ có điểm địa vị, bởi vậy đối tiểu nha hoàn phi thường không tốt, không ít nha hoàn đều bị nàng ngược đánh qua, cũng có người bị ép buộc đến treo cổ tự sát.

“Người chạy đến nơi nào?” – Chu mục bà quái thanh quái khí hỏi, một đôi mắt nhỏ lóe lãnh khốc.

“Ta..... Ta..... Ta không có..... Chính là..... Chính là.....” – Kim Hoa run run, ngay cả nói cũng nói không rõ.

Không thể tưởng được Chu mục bà cũng không truy cứu, chính là nói: “Còn thất thần làm gì? Nhanh đi làm việc.”

“Là, là!” – Kim Hoa tránh được đại nạn, vội vàng bước nhanh rời khỏi.

Chu mục bà ngẩng ngẩng phương hướng cây cối, lạnh lùng cười, xoay người hướng “Tử Vân Trai” mà đi.

“Uy uy uy, các người nghe nói không? Đêm nay Thiếu chủ muốn vời đãi một ít khách nhân thật đáng sợ a.....”

“Khách nhân thiếu chủ chiêu đãi không lần nào không đáng sợ?”

“Lần này không giống, nghe nói khách nhân hôm nay là một đám đạo tặc, người đứng đầu kêu Ưng Động Thăng gì đó.... Hẳn chính là tội phạm quan trọng bị triều đình đuổi bắt, nghe nói giết người vô số, lúc trước bị quan phủ bắt được, lại ở dưới sự trợ giúp của đồng bạn trốn thoát...”

“Đúng đúng, ta cũng nghe qua, thảng trước trong chợ còn dán bảng cáo thị truy nã hẳn.”

“Vì cái gì Thiếu chủ phải cùng loại người đáng sợ này qua lại a.....”

“Hẳn chẳng những giết người như ma, nghe nói còn phi thường tốt, một lần phạm án trước đây chính là bởi vì nhìn trúng nữ nhân của một thư sinh, ban đêm lên vào nhà người nọ, ô nhục cô nương kia không ngừng, còn đem bọn họ cả nhà đều giết.”

“Thật là đáng sợ!”

Một đám nha hoàn đang ở tiền thính quét rác tụ lại một chỗ nhỏ giọng đàm luận, cũng thỉnh thoảng nảy sinh tiếng than khóc. Kim Hoa ở một bên, cũng dựng thẳng cái lỗ tai mà nghe.

Chỉ nghe một nha hoàn lại nói: “Người này như thế hảo nữ sắc, hôm nay chiêu đãi hẳn cho dù là ai cũng không hay ho.”

“Trời ạ! Ngàn vạn lần đừng cho ta chiêu đãi!”

“Có Thiếu chủ ở đây, chỉ cần đừng làm gì sai lầm, hẳn là không sợ?”

“Người nói thật thoải mái.....” – Đang nói, một trận tiếng bước chân sát sát từ bên ngoài truyền đến, bọn nha hoàn lập tức câm như hến. Chu mục bà từ ngoài cửa tiến vào, ba ba vỗ tay vài cái, hô: “Đều dừng lại, hãy nghe ta nói.”

Bọn nha hoàn buông việc trên tay, gom lại trước mặt nàng. Chu mụ bà cao giọng nói: “Mọi người hẳn là nghe nói, đêm nay Thiếu chủ muốn vờ đãi một khách nhân trọng yếu, đừng nói Chu mụ bà ta không nhắc nhở các người, khách nhân lần này cũng không phải là người bình thường, mọi người phải nơi chốn cẩn thận, nếu làm ra cái gì sai lầm, ai cũng bảo vệ không được các người!”

Chúng nha hoàn cũng không dám hé răng, chỉ biết vâng lời mà nghe. Chu mụ bà ánh mắt bén nhọn đảo qua, phóng ở trên người Kim Hoa, nàng kỳ quái nói: “Đặc biệt người, Kim Hoa, đừng bản thủ bản cước (chân tay vụng về).”

“Là.. ” – Kim Hoa run rẩy trả lời.

“Tốt lắm, ta đã nói đến đây, tất cả mọi người làm việc đi.” – Chu mụ bà ra lệnh một tiếng, mọi người vội vàng tản ra.

Bì bôm một tiếng, cửa thư phòng mở ra, Hạ Hầu Huân cất bước đi ra, Miêu Tuyết Khanh đứng dưới cây cột đợi cả ngày lập tức đi qua.

“Thiếu chủ.”

“Chuyện gì?” – Hạ Hầu Huân không có dừng lại cước bộ, mà là một bộ bề bộn nhiều việc đi phía trước.

“Thiếu chủ, ta nghĩ cùng ngài nói một chuyện.” – Miêu Tuyết Khanh nhìn ra được ý không rảnh cùng mình chuyện phiếm, nhưng sự không nói không được, từ lúc hần chạy đi tìm Kim Hoa tới nay, đã qua ba ngày, khả vẫn tìm không được cơ hội cùng Hạ Hầu Huân nói, không thể lại tiếp tục bỏ qua.

“Có chuyện gì cũng nhanh nói đi.”

“Thiếu chủ, ta nghĩ cùng ngài nói về chuyện Kim Hoa, xin hỏi Thiếu chủ có thể đem nàng triệu hồi thiện đường? Sự tình qua lâu như vậy, mọi người cũng không có tái bàn luận, ta cam đoan sẽ không cùng nàng liên hệ không rõ, thỉnh Thiếu chủ đem nàng triệu hồi đi được không?” – Miêu Tuyết Khanh một hơi nói xong.

Hạ Hầu Huân dừng lại, tiêu tiêu (nhìn nhìn) hần, cười nói: “Hôm nay ta có rất nhiều sự tình phải vội, việc này ta ngày sau tái trả lời thuyết phục được không?”

“Chính là Thiếu chủ.....” – Miêu Tuyết Khanh còn có lời muốn nói, Hạ Hầu Huân rõ ràng nói:

“Ta đáp ứng người đem nàng triệu hồi, bất quá phải đợi sự tình hôm nay xử lý xong, có thể chứ?”

Nếu y đáp ứng, Miêu Tuyết Khanh cũng lấy làm yên lòng, hần như trút được gánh nặng nói: “Cám ơn ngài, Thiếu chủ.”

Hạ Hầu Huân đáy mắt hiện lên ý cười lạnh lùng, vỗ vỗ bờ vai của hần, tránh ra.

Chạng vạng, hai cỗ xe ngựa hung hăng đi vào Hạ Hầu phủ, bảy tên người vạm vỡ từ trên xe bước xuống, nam nhân cầm đầu bộ mặt dữ tợn, mắt tràn đầy lệ khí. Người này đúng là mệnh phạm bị triều đình đuổi bắt, Ôn Đông Thắng.

Hai gã tôi tớ dẫn bọn họ tiến vào tiền sảnh, Hạ Hầu Huân sớm chờ sẵn, y tiếp đón mọi người ngồi xuống, sau đó phân phó nói: “Thượng trà.”

Bọn nha hoàn nơm nớp lo sợ cầm nước trà đi ra, Kim Hoa vận kém, bị phân đi hầu hạ Ôn Đông Thắng. Nàng đầu cũng không dám nâng, khí cũng không dám suyễn, run rẩy bắt tay vào đem chén trà đặt trên tay Ôn Đông Thắng. Ôn Đông Thắng mị mị liếc nhìn nàng một cái, cầu nhàu uống xong một ngụm trà thủy.

Hạ Hầu Huân ngồi bên trên cười hỏi: “Ôn tiên bối, như thế nào? Này nước trà có hợp khẩu vị của ngài không?”

“Không cần phải nói cái gì tiên bối hậu bối.” – Ôn Đông Thắng giọng to như sấm, lỗ mãng mà hô: “Chúng ta là thô nhân không giống Hạ Hầu công tử biết hưởng thụ như vậy, dù nó hợp hay không hợp khẩu vị vẫn có thể uống.”

“Ôn tiên bối quả nhiên khoái nhân khoái ngữ (thẳng thắn).” – Hạ Hầu Huân vỗ tay cười nói.

Mấy tên thủ hạ của Ông Đông Thắng đỉnh đạc nói: “Uy, chạy một ngày đường mau chết đói, có cái gì ăn không?”

“Chư vị thỉnh nghỉ ngơi, ta đã kêu phòng bếp chuẩn bị, rất nhanh có thể dùng bữa, bằng không chư vị ăn trước tiểu điểm tâm đi?”

Hạ Hầu Huân vừa dứt lời, vài tên tôi tớ đang cầm khay lập tức đi tới. Chỉ thấy trên khay bày quả hạnh nhân, mút cây long nhãn, quả nho cùng các thức quả vỏ cứng ít nước.

Kim Hoa đem tiểu thực lấy ra, đang muốn đặt trên bàn trà bên cạnh Ông Động Thắng, Hạ Hầu Huân xem đúng thời cơ, âm thầm khua tay giữa bàn ra một vật

Ba! Kim Hoa chỉ cảm thấy trên đùi tê rần, chân nàng nhất thời mất cảm giác.

“Ai nha ” – Kim Hoa bị ai kêu mà ngã phía trước, chính chính quăng vào người Ông Động Thắng, thức ăn trên tay cũng gần một thân đối phương.

Trừ bỏ Hạ Hầu Huân, ở đây mọi người đều bị dọa ngã người.

Kim Hoa từ trên người Ông Động Thắng đứng lên, toàn thân đều run run. Nàng lui khỏi bả vai không ngừng nhận lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Tất cả mọi người chú ý phản ứng của Ông Động Thắng, hần tùy tay phải xuống thức ăn dính trên quần áo, tiếp theo ha ha cười. Đang lúc mọi người vì hần cười mà hoang mang không thôi, Ông Động Thắng bất ngờ kéo lấy tay Kim Hoa, đem nàng cả người kéo vào trong ngực.

“Cô bé, ngươi rất muốn quăng vào trong lòng bổn đại gia có phải hay không?” – Hần hỏi, Kim Hoa sợ tới mức nói không nên lời nói, chỉ lo phát run. Bên này Hạ Hầu Huân cười nói:

“Tiểu nha hoàn tay chân vụng về, Ông tiền bối ngàn vạn lần đừng so đo.”

“Tay chân vụng về? Vậy cho bổn đại gia hảo hảo dạy dỗ một chút.” – Ông Động Thắng nói xong, đột nhiên đưa tay vớ vào trong vạt áo Kim Hoa, một tay nắm bộ ngực của nàng.

“Không !”

Kim Hoa thét chói tai, không kịp nghĩ lại liền chém ra một chưởng Ba! Giáng xuống giữa hai má Ông Động Thắng. Trong phòng nhất thời không một tiếng động, Hạ Hầu Huân điềm nhiên như không cảm thấy chén trà khinh tuyết (nhẹ uống) một ngụm.

Ông Động Thắng sờ sờ mặt, trong ánh mắt bắn quang mang. Hần nổi giận kéo áo Kim Hoa, mãnh lực trút nàng một cái tát.

“Ồ.....” – Kim Hoa bị đánh cho cả đầu hướng một bên, hai má liền sưng đỏ lên.

“Phi!” – Ông Động Thắng không chút nào thương tiếc mà đem nàng ném xuống đất.

Hạ Hầu Huân đứng lên, thần sắc tự nhiên nói: “Ông tiền bối đừng động hỏa, chính là một tiểu nha hoàn không hiểu chuyện mà thôi.”

“Hạ Hầu Huân! Ngươi cho loại nha hoàn này đến tiếp đón bổn đại gia như vậy là có ý tứ gì?” – Ông Động Thắng được một tát lại muốn tiến một thước mà rống.

“Ông tiền bối ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ngài muốn như thế nào xử trí nha đầu kia đều có thể, chỉ cần đừng vì việc nhỏ phá hủy giao tình giữa chúng ta thì tốt rồi.” – Hạ Hầu Huân khề cười nói.

Ông động thắng chần chờ một chút, hỏi: “Ta như thế nào xử trí đều có thể?”

“Đương nhiên, chỉ cần tiền bối có thể hạ khẩu khí.”

Ông Động Thắng trên cao nhìn chăm chăm xuống Kim Hoa, Kim Hoa che hai má đau nhức, cả người nổi lên từng trận hàn ý.

Mây đen lướt qua ánh trăng, tiểu thạch trên đường lúc sáng lúc tối. Một thân ảnh chạy vội, hần thả người lướt qua lan can cao cao, nhảy vào hành lang gấp khúc.

“Thiếu chủ!” – Miêu Tuyết Khanh xông vào thư phòng Hạ Hầu Huân.

Hạ Hầu Huân đang ở án tiền viết thư, y cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Như vậy hoang mang, chuyện gì?”

“Thiếu chủ! Ta cầu ngài cứu Kim Hoa!” – Miêu Tuyết Khanh vội nói, hần mới vừa luyện công trở lại phòng chợt nghe các sư huynh đệ nói đến chuyện phát sinh ở tiền thính, lập tức ngay cả quần áo cũng không kịp đổi liền chạy lại đây.

“Nguyên lai là chuyện này a.” – Hạ Hầu Huân hạ bút, thông dong nói: “Đó là do nàng tự rước họa vào thân, thứ ta lực bất tòng tâm.”

“Thiếu chủ!” – Miêu Tuyết Khanh biết y là cố y viện cố, nếu Hạ Hầu Huân nguyện ý, giải cứu Kim Hoa căn bản không phải việc gì khó! Hần lo lắng cầu xin: “Thiếu chủ! Ta van cầu ngài cứu Kim Hoa!”

“Vì cái gì ta phải cứu nàng?” – Hạ Hầu Huân lạnh lùng cười nói: “Ta cũng không muốn vì một tiểu nha hoàn không quan hệ mà đắc tội Uông Đông Thắng.”

“Thiếu chủ.....” – Miêu Tuyết Khanh cắn răng, khuất nhục nói: “Cầu ngài cứu nàng... Ta việc gì đều nguyện ý đáp ứng ngài....”

“Ta không cứu nàng người cái gì cũng không nguyện ý đáp ứng ta?” – Hạ Hầu Huân trêu chọc.

“Không phải!” – Miêu Tuyết Khanh vội phủ nhận.

“Ta đây có cứu nàng hay không lại có gì khác nhau?” – Hạ Hầu Huân cầm lấy bút, cũng không thèm nhìn tới hần mà nói: “Lại nói, hiện nay gạo đã thành cơm, người lại đến tìm ta cũng vô dụng.”

Miêu Tuyết Khanh cả kinh, mắt đục đỏ ngầu mà lao ra ngoài cửa. Hạ Hầu Huân nhìn theo bóng dáng hần, lạnh lùng cười.

Cứ việc thương tâm đi, cứ việc tức giận đi. Ta chính là muốn người nhận rõ thân phận chính mình!

Miêu Tuyết Khanh chạy vội tới nơi ở của bọn nha hoàn, tuy đã là đêm khuya, khả trong phòng cũng đèn đuốc sáng trưng. Trong đó một cái phòng bên ngoài vây đầy nha hoàn cùng bà tử, xa xa chợt nghe thấy giọng nói oang oang của Chu mụ bà:

“Đi đi! Đều trở về! Không gì đẹp...”

Miêu Tuyết Khanh mặt kệt ánh mắt người ngoài, nang nhiên đi vào. Chu bà mụ hai tay chống nạnh đứng trước mặt giường, hung ác xua đi bọn người đến xem náo nhiệt, giường được che chắn thật kín, căn bản nhìn không thấy tình huống trên giường.

Mọi người thấy Miêu Tuyết Khanh đến, đều châu đầu ghé tai nghị luận sôi nổi, càng thêm không muốn rời đi. Chu mụ bà thấy hần cũng không bắt ngờ, nàng ánh mắt không tốt nhìn quét mọi người ở đây, trầm giọng nói:

“Các người nếu không đi, lão liên báo tổng quản! Nơi này mỗi người đều phải bị khấu trừ lương tháng!”

Này còn phải nói? Mọi người vừa nghe, lập tức tán ra, trong phòng không đến một lát liền chỉ còn lại Miêu Tuyết Khanh, Chu mụ bà cùng vài nha hoàn ở tại đây.

Chu mụ bà phiêu Miêu Tuyết Khanh, hỏi: “Người không đi sao?”

Miêu Tuyết Khanh run giọng nói: “Ta nghĩ cùng Kim Hoa nói mấy câu.....”

Hần biết Kim Hoa nhất định là gặp phải đối đãi phi thường tàn nhẫn, chính mình nếu không đến xem nàng, lại không thừa dịp hiện nay nói, hần sợ về sau sẽ không có cơ hội!

Chu mụ bà không có khó xử hần, sáng khoái mà nói: “Có thể, bất quá không thể lâu lắm.”

Nàng hướng bọn nha hoàn nháy mắt ra dấu, dẫn các nàng tránh ra, một nha hoàn thân hình gầy yếu, thời điểm Miêu Tuyết Khanh đi qua, hai mắt dò xét hần một chút, bất quá Miêu Tuyết Khanh không có chú ý tới, hần hiện nay toàn tâm đều đặt trên người thiếu nữ trên giường nọ.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Miêu Tuyết Khanh chạy đến bên giường, không đành lòng kêu lên:

“Kim Hoa.....”

Đợi thật lâu sau, như trước là một mảnh trầm mặc. Miêu Tuyết Khanh lại hô một tiếng, đối phương vẫn là không đáp lại.

“Kim Hoa..... Người ra sao?” – Miêu Tuyết Khanh không khỏi lo lắng, hỏi: “Kim Hoa, người không phải bị thương? Ta đi thỉnh thầy thuốc được không?”

Hắn nói xong, muốn chạy đi ra ngoài, nhưng vào lúc này, người trên giường rốt cục mở miệng:

“Không cần đi.....”

Kim Hoa thanh âm suy yếu truyền đến, Miêu Tuyết Khanh nhất thời sát trụ thân hình, quay lại. Hắn đi qua, lo âu hỏi: “Kim Hoa..... Người rốt cuộc ra sao?”

Bên trong truyền đến tiếng khóc nức nở, Miêu Tuyết Khanh nghe được mà một trận tan nát cõi lòng. Giây lát sau, tiếng khóc đình chỉ, Miêu Tuyết Khanh thấp giọng nói:

“Ta thực xin lỗi người.....”

Kim Hoa trầm mặc trong chốc lát, mới khóc thút thít nói:

“Vì cái gì..... Người mỗi lần đều xin lỗi ta.....”

Miêu Tuyết Khanh nhéo nhéo nắm tay, nói: “Ta tự cho là đúng..... Ta căn bản bảo hộ không được người.....”

Kim Hoa không có tái trả lời, Miêu Tuyết Khanh đợi không được, cũng lâm vào trầm mặc. Tâm sự của hai người bị một bức màn che ngăn cản.

Không biết qua bao lâu, Miêu Tuyết Khanh lần thứ hai lên tiếng: “Kim Hoa, chúng ta thành thân đi.”

Lời này tựa như ở hồ nước tĩnh lặng ném vào một khối cự thạch, không khí yên lặng trong phòng nhất thời bị đánh vỡ. Nhìn không tới Kim Hoa hiện nay biểu tình ra sao, nhưng Miêu Tuyết Khanh cũng có thể rõ ràng cảm giác được người sau màn đang khiếp sợ.

Tuy rằng Miêu Tuyết Khanh đối Kim Hoa không có ái ý giống đối Hạ Hầu Huân, nhưng nếu thật sự phải chọn thê tử, Kim Hoa chính là lựa chọn tốt nhất. Hắn sẽ không chán ghét Kim Hoa, thậm chí có chút yêu thích, nàng tựa như tiểu muội muội của mình. Mà nay đối phương đã bị thương tổn như vậy, chính mình hẳn là nên phụ trách.....

Hắn tiếp tục nói: “Ta không phải đùa giỡn, ta là thiệt tình muốn kết hôn cùng người..... Nếu..... Nếu người không chê ta, có thể lo lắng một chút.....”

Hắn nói xong, xoay người bước đi, tấm màn phía sau bỗng dưng bị rút ra, Kim Hoa khóc hô: “Không được!”

Miêu Tuyết Khanh kinh ngạc xoay người, vội vàng đi trở lại. Kim Hoa tóc tai bù xù nửa nằm ở trên giường, hai mắt đỏ bừng ngập nước.

“Kim Hoa.....” – Miêu Tuyết Khanh đi qua nghĩ muốn nâng nàng, Kim Hoa lại hô to:

“Đừng tới đây!”

Miêu Tuyết Khanh thân hình nhất thời định trụ, Kim Hoa nức nở nói: “Ta là loại người không sạch sẽ..... Căn bản là không xứng với người.....”

“Người không phải!” – Miêu Tuyết Khanh vội lắc đầu.

“Ta đã bị ô nhục..... Cơ thể của ta đã không còn sạch sẽ!” – Kim Hoa khóc đến đứt từng khúc ruột.

“Ta sẽ không để ý!” – Miêu Tuyết Khanh bỗng nhiên ôm lấy nàng, Kim Hoa ở trong lòng hắn ngừng tiếng khóc, chính là nước mắt như trước tiếp tục rơi xuống. Miêu Tuyết Khanh ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Thân thể như thế nào căn bản là không trọng yếu, chỉ cần lòng của người là sạch sẽ, là thiện lương, người vẫn là Kim Hoa trước đây. Ta thích chính là tâm của người, không chỉ là thân thể của người, ta là thiệt tình nghĩ muốn thành thân với người... “

Kim Hoa toàn thân chấn động, nàng nhắm mắt lại, ở trong lòng hân hân hơi hơi điểm đầu. Hai người đang ôm nhau, Miêu Tuyết Khanh đột nhiên cảm giác được ngoài phòng có hơi thở kẻ khác, hân lập tức buông ra Kim Hoa, nhìn chăm chăm ngoài cửa, lớn tiếng hỏi: “Là ai?”

Người nọ thoải mái đi tới, đúng là Chu mụ bà. Miêu Tuyết Khanh nghĩ thầm nàng mới vừa rồi nhất định là nghe lén chính mình cùng Kim Hoa nói chuyện, hân trong lòng không hờn giận, cũng không hảo biểu lộ. Chu mụ bà quái thanh quái khí mà nói: “Tán gẫu lâu như vậy, nói cái gì đều nên xong rồi đi?”

“Đúng vậy, quấy rầy mọi người nghỉ ngơi.” – Miêu Tuyết Khanh hạ thấp tư thái nói: “Ta trước cáo từ, phiền Chu mụ bà chiếu cố Kim Hoa.”

“Người yên tâm, ta sẽ chiếu cố nàng.” – Chu mụ bà cười đến quỷ dị.

Hân hướng Kim Hoa nói lời từ biệt xong liền rời đi, Chu mụ bà cũng chưa đi. Nàng đánh giá Kim Hoa, trong mắt rõ ràng lộ ra sự hèn mọn. Kim Hoa khiếp đảm mà dùng chân bực chính mình, cuộn lại ở trên giường.

Chu mụ bà khinh miệt mở miệng: “Không phải ta nói người a, Kim Hoa..... Người thật đúng là mặt dày.....”

Kim Hoa cả người run lên, khó hiểu nhìn nàng. Chu mụ bà cười lạnh nói: “Người cho là người hiện nay tầm thân dơ bẩn, còn có người nguyện ý thú người sao? Tiểu tử họ Miêu còn trẻ, không hiểu chuyện. Chờ hân lớn hơn một chút, hân sẽ hối hận, hối hận chính mình cưới một “người đàn bà dâm dăng”...”

Kim Hoa sắc mặt bắt đầu trở nên trắng bạch, Chu mụ bà gần từng tiếng đều giống kim châm đâm vào lòng nàng.

“Hân chính là thương hại người, thương hại người mà thôi, người nghĩ hân là thiệt tình thích người sao? Người đã là tàn hoa bại liễu, đừng vọng tưởng còn có thể được đến phúc lợi. Cưới người, hân sẽ trở thành trò cười của mọi người, bất quá tiểu tử này cũng không u mê đến vậy..... Dù sao hân sớm muộn gì cũng sẽ ném người đi, người cũng chỉ có thể thừa dịp hiện nay mà tỉnh mộng đi.”

Kim Hoa thân thể giống lá rụng mùa thu, lạnh run, mặt nàng không có một tia huyết sắc, tựa như đặt mình trong băng thiên tuyết địa (băng tuyết ngập trời).

Chu mụ bà cuối cùng thêm vào một đả kích: “Nữ nhân tối trọng yếu không phải là tâm linh có đẹp hay không, mà là trinh tiết. Người ngay cả trinh tiết đều không có, còn ở tại chỗ này ngại cái gì?”

Kim Hoa bụm mặt, khóc ngã vào trên giường, Chu mụ bà vừa lòng nhìn bộ dáng tiều tụy của nàng, xoay người rời đi.

Đêm dài, khi ngọn đèn dầu đã tắt, cửa sổ bị gió lạnh thổi kéo kẹt rung động. Kim Hoa cầm một sợi dây thừng thật dài, như cái xác không hồn, mặt không chút thay đổi đi vào trong viện, nàng đến dưới một thân cây, ngẩng đầu nhìn cành cây trên đỉnh.

Sáng sớm hôm sau, mọi người phát hiện thi thể Kim Hoa treo cổ trên cây.....

6. Chương 5

Mùi rượu cùng son phấn tràn ngập đại đường kỹ viện, cười vui tán tỉnh không ngừng bên tai, dàn nhạc trên sân khấu ra sức diễn tấu lại không người xem. Trong đó hé ra một bàn tròn lớn ngồi bảy tên hân tử, bọn họ say khướt ôm các cô nương quần áo hở hang, hoặc rung đùi đắc ý đàm luận, hoặc cùng cô nương trong lòng uống rượu trêu đùa.

Uông Đông Thắng cầm đầu nắm nữ tử bên cạnh đứng lên, lúc lắc hướng sương phòng trên lầu hai đi đến. Nữ nhân cười hì hì giúp đỡ hân, miệng nói “Đại gia, đừng như vậy gấp gáp, thời gian hãy còn sớm.....”

Uông Đông Thắng ha ha cười, một tay xấu xa xoa nắn bộ ngực đầy đặn của nàng. Hai người tiến vào một phòng đã sớm chuẩn bị tốt, Uông Đông Thắng một cước đá cửa, ôm cô nương ngã vào trên giường, một tay bái điệu (cởi ra) y bào của nàng.

Hai người đang muốn miệt mài một phen, bỗng nhiên truyền đến “xuy” một tiếng, ánh nến trong phòng lập tức tắt. Kỹ nữ kia hoảng sợ, chỉ nghe Uông Đông Thắng trong bóng đêm lớn tiếng la hét:

“Người nào vương bát cao tử!”

Hắn vừa dứt lời, cửa sổ đột nhiên “suy suy lạp” một tiếng mở ra, một bóng người màu đen thẫm (chợt hiện) vào trong phòng. Trường kiếm trong tay đối phương lóe ra từng trận hàn quang, ánh trăng sau lưng buộc vòng quanh hắn như trước mang theo hình dáng tuần tú.

“Người...” – Uông Đông Thắng đang muốn mở miệng, thiếu niên nhanh như chớp nhảy đến trước mặt hắn. Thanh quang xẹt qua, chỉ nghe thấy phốc phốc vài tiếng, Uông Đông Thắng không còn phát ra bất kì thanh âm gì nữa.

Bóng đen kia bay nhanh nhảy ra ngoài cửa sổ, như ma quỷ biến mất trong bóng đêm.

Trong phòng một thiên yên tĩnh, kỹ nữ trên giường hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng cả người phát run, sờ soạn tìm kiếm hộp diêm, châm một ngọn nến. Sau khi ánh sáng trong phòng khôi phục, nàng rốt cục thấy được Uông Đông Thắng ngã trong vũng máu, ngực hắn bị đâm thủng, gương miệng, hai mắt phun ra, bộ dáng cực kỳ kinh khủng.

“Nha !!” – Ngọn nến trong tay kỹ nữ rớt xuống, phát ra một tiếng thét chói tai.

Bắc Phong gào thét, quét qua hoa lau đây khắp núi đồi, dưới bầu trời u ám, đỉnh núi bị bao phủ bởi một đám bụi mù phẳng phất.

Một nắm mộ lẻ loi đứng trên sườn núi, phía trước đặt một tấm mộc bài đơn sơ. Tiền giấy ở trong gió bay lả tả, như từng bông tuyết khổng lồ. Thiếu niên một thân áo xám đứng trước mộ, chăm chú nhìn dòng chữ trên mộc bài.

“Kim Hoa, ta đã báo thù cho ngươi. Ngươi không cần tái thương tâm...” – Miêu Tuyết Khanh thì thào nói.”Ta sẽ thực hiện hứa hẹn của ta. Ta nói muốn kết hôn ngươi, nhất định sẽ thú ngươi...”

Hắn nói xong, xoay người sang chỗ khác, thấy được cảm y nam tử đứng sừng sững trong bụi hoa lau, đối phương làm như thế nào đi vào, hắn nhưng lại không có phát hiện.

“Như thế nào? Điều nên nói đều nói xong rồi sao?” – Hạ Hầu Huân bất biến mà cười nói.

Miêu Tuyết Khanh né tránh ánh mắt của y, không phát một tiếng mà nhìn xa xăm. Hạ Hầu Huân đi đến trước mặt hắn, cúi đầu nhìn hắn, dùng khẩu khí băng quơ nói:

“Mới sáng sớm, thủ hạ của Uông Đông Thắng đã chạy đến trong phủ nháo sự, nói nếu không đem ngươi giao ra, sẽ hủy đi Hạ Hầu phủ chúng ta.”

Miêu Tuyết Khanh tiếp tục không hé răng, Hạ Hầu Huân lại nói: “Ta theo bọn họ nói chuyện thật lâu bọn họ cũng không chịu bỏ qua, ta cũng không có biện pháp, đành phải phân phó hạ nhân giữ cửa đóng cửa, đưa bọn họ toàn bộ giết chết ở trong phòng.”

Miêu Tuyết Khanh lúc này mới nhìn y, đối với lời y nói tỏ vẻ nghi ngờ. Hạ Hầu Huân cười ám muội, chậm rãi kề sát vào mặt hắn, y dựa vào thật sự gần, nhiệt khí phát phơ trước mũi Miêu Tuyết Khanh, người sau vội đem mặt biệt khai.

“Ngươi không tin sao? Ta vốn tính toán giết bọn họ. ” – Hạ Hầu Huân cười đến bí hiểm, khiến Miêu Tuyết Khanh không thể không nhìn về phía ánh mắt y.

Hạ Hầu Huân một tay nâng lên cằm hắn, nửa thật nửa đùa nói: “Bọn họ trước đó từ phân đà Khánh Châu trộm đi một quyển sổ, ngươi nên biết, phân đà chủ phân đà Khánh Châu, Chung Quyên lão nhân, từ trước đến nay không phục ta, Uông Đông Thắng là muốn đem sổ sách bán cho ta, làm cho ta nắm được nhược điểm của Chung lão nhân. Cha ta một lần trong hội nghị đà chủ đề cập qua muốn cho ta tiếp quản chức môn vị, lúc ấy thanh âm phản đối lớn nhất chính là Chung lão nhân, ta là rất muốn có thể mượn thứ này áp chế Chung lão nhân. Nhưng cũng không phải dùng loại trò hề này của tiểu hài tử...”

Miêu Tuyết Khanh mi tâm vừa động, hắn cơ hồ có thể đoán được dụng ý của Hạ Hầu Huân. Lời Hạ Hầu Huân nói kể tiếp hoàn toàn chứng thật ý tưởng trong đầu hắn: “Ngươi giết Uông Đông Thắng, vừa vắn

giúp ta một phen, ta chẳng những tìm được lý do diệt bọn hần, còn có thể đem sổ sách của Chung lão nhân thu về, thoải mái mà trả lại cho hần, thuận nước giong thuyền. Kể từ đó, Chung lão nhân ngày sau đối ta nếu bất mãn cũng không dám nói ra. Lại nói, ta thực hần là hảo hảo cảm tạ người, người nói có phải hay không?”

Lời y nói phảng phất mở ra mưu kế, hết thấy sự tình phát sinh trong khoảng thời gian này như đèn kéo quân ở trong đầu Miêu Tuyết Khanh quay về.

Chẳng lẽ, nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tính toán của Hạ Hầu Huân? Chính mình cùng Kim Hoa cứ như vậy từng bước một rơi vào bẫy? Nói như thế, hết thấy hành động không bình thường từ trước đến nay của Hạ Hầu Huân đều có giải thích hợp lý!

Miêu Tuyết Khanh sắc mặt dần trở nên tái nhợt, miệng hần phát run, thanh âm không xong hỏi: “Kia Kim Hoa.... Cái chết của Kim Hoa.....”

“Cũng là trong kế hoạch của ta.” – Hạ Hầu Huân thản nhiên cười nói: “Nếu nàng không chết, người sẽ không tức giận đến giết chết Ông Đông Thắng, có phải hay không?”

“Chuyện nàng bị ô nhục....”

“Đương nhiên cũng là ta an bài.” – Hạ Hầu Huân mỉa mai cười, miệng phát ra lời nói vô cùng lãnh khốc: “Kim Hoa cô nương thật sự là một quân cờ không tồi, mỗi việc làm đều trong ý tưởng của ta, duy điểm da mặt dày là nằm ngoài ý liệu. Sau lúc bị cưỡng hiếp cư nhiên còn vọng tưởng có thể với người thành thân, bất quá hoàn hảo, ta bảo Chu mục bà cười nàng vài câu, nàng đem đó liền thất cổ. Thật sự là không uống công ta một phen an bài chu đáo.”

Miêu Tuyết Khanh hai mắt mở lớn, giận không thể trừng mắt y. Hay cho một chiêu mượn đao giết người! Chính mình cùng Kim Hoa đều bị lừa bịp! Kim Hoa còn vì thế bị mất mạng! Chính mình còn giống cái xuẩn đần chạy tới ám sát Ông Đông Thắng! Kỳ thật thủ phạm đích thực hại chết Kim Hoa ngay tại trước mắt!

Cứ việc như thế phần hận, hần lại ngay cả dũng khí rút kiếm chỉ vào người trước mắt cũng không có, Miêu Tuyết Khanh gắt gao cắn răng, hai tay nắm chặt, móng tay dùng sức đến đâm vào da thịt.

Hạ Hầu Huân đem hết thấy để ở trong mắt, y cười lạnh hỏi: “Như thế nào? Người thực sinh khí sao?”

Miêu Tuyết Khanh quay mặt đi, không nhìn tới y, hần sợ chính mình nhất thời không khống chế được liền huy quyền!

Hần đã sớm biết Hạ Hầu Huân có bao nhiêu lãnh khốc cùng tàn nhẫn, là hần lựa chọn đi theo một người như vậy, hần không có tư cách trách tội đối phương. Chính là..... Đơn giản là như thế, liên lụy Kim Hoa hy sinh tánh mạng sao? Hần tình nguyện trúng bẫy chết đi chính là mình!

“Người sẽ vì nữ nhân kia mà đối ta sinh khí sao? Người sẽ vì nàng mà hận ta sao?” – Trong lời nói của Hạ Hầu Huân xen lẫn một tia ghen tuông mà chính y cũng không phát hiện.

Miêu Tuyết Khanh cắn môi dưới, toàn thân tức giận mà run rẩy. Hạ Hầu Huân bất ngờ vươn đầu lưỡi, ồ ồ tai hần liếm một phen.

“A!” – Miêu Tuyết Khanh quá sợ hãi, che lỗ tai từng bước lui về phía sau.

Hạ Hầu Huân cười ha ha, Miêu Tuyết Khanh mặt đỏ tai hồng, tức giận mới rồi cũng bị dọa tan, chỉ còn lại kinh hoảng cùng ngượng ngùng.

“Thiếu chủ, ngài đây là.....”

Hạ Hầu Huân rất nhanh ngưng cười, nghiêm mặt nói: “Người là người tối gần gũi của ta, trong lòng của người không được phép tồn tại ai ngoài ta.”

Miêu Tuyết Khanh thần tình mê mang, khó hiểu ý này. Hạ Hầu Huân vươn tay, nhẹ nhàng lướt qua hai má hần.

“Không cần tái cho ta nghe được người nói phải bảo vệ người khác. Người người để ý, chỉ có thể là ta....”

Miêu Tuyết Khanh nhất thời hiểu được ý nói, khuôn mặt nóng lên, ngực không tự chủ được mà kịch liệt nhảy lên. Hạ Hầu Huân thu hồi tay, tiêu sái cười, Miêu Tuyết Khanh vô thức mà nhìn chăm chăm mặt đất.

“Ta tính cho người tham gia nhiệm vụ ám sát tiếp theo, cho ta xem thực lực của người đi, cùng với, người có bao nhiêu ý nguyện trung thành với ta.” – lời nói của Hạ Hầu Huân trên đỉnh đầu bay tới.

Đến khi Miêu Tuyết Khanh ngẩng đầu nhìn, thân ảnh đối phương đã muốn biến mất giữa bụi hoa lau đang lay động.

Không có ánh trăng, không có tinh quang, mây đen trong trời đêm quây cuồng tạo ra sắc thái hỗn độn. Nhìn xuống dưới, trong đại trạch chỉ lộ ra quang mang mỏng manh từ đèn lồng, mấy mặt bóng người qua lại tuần tra.

Hơn mười hắc y nam tử, như điều đêm vô thanh vô tức mà dừng lại bên trên. Trung niên nam tử cầm đầu

Hoàng Khi Vân, quay đầu, lấy khẩu khí lạnh như băng nói: “Chương môn có lệnh, không được lưu lại một người sống.”

Những người còn lại gật gật đầu, đều kéo lên mặt nạ, Hoàng Khi Vân nhìn quét mọi người, bỗng dừng chỉ vào một thiếu niên thân hình nhỏ xinh trong đó, khẩu khí không còn giận mà nói:

“Miêu Tuyết Khanh, ngọc bội của người hiện ra.”

Miêu Tuyết Khanh cúi đầu thấy ngọc bội hình quạt trên cổ mình quả thực theo cổ áo trượt ra. Hắn hơi hơi sửng sốt, dưới ánh mắt sấm soi của mọi người, yên lặng mà đem ngọc bội quay trở về trong quần áo.

Tất cả mọi người chuẩn bị sắp xếp, Hoàng Khi Vân ra lệnh.

“Động thủ!”

Sưu sưu sưu vài tiếng, hắc y nhân trên cây trong nháy mắt tản ra, chỉ còn nhánh cây nhẹ nhàng lay động.....

Một bóng đen dừng ở phía sau thị vệ tay cầm trường côn, bất ngờ tóm cổ hắn, thị vệ chưa kịp phát ra một tiếng thét kinh hãi đã bị cắt đứt cổ họng.

Các thị vệ khác trong viện liên tục bị giết chết, thích khách Độc Phiến Môn tựa như ma đêm, trong bóng đêm tĩnh lặng lấy đi mạng sống kẻ khác.

Hoàng Khi Vân dẫn ba người, hướng chủ ốc tiếp cận, nhưng vào lúc này, một đại cầu đang ngổ trước hàng rào bỗng nhiên cảnh giác mà tĩnh lại, nó nhìn thấy lai khách không tốt trước mặt, lập tức kích động sửa đứng lên. Hoàng Khi Vân cẩn thận mấy cũng có sai sót, bị một con cầu phá hủy kế hoạch, người trong phòng nhất thời bị bưng tĩnh.

“Sách!” – Hoàng Khi Vân một cước đem cầu đá bay, nó gào thét va vào lan can, miệng trào máu tươi. Cùng thời gian, tráng đinh phòng trong đều mang theo vũ khí vọt ra, hô to:

“Có thích khách! Mau tới a!”

Bọn họ đi lên cùng sát thủ Độc Phiến Môn giao đấu, đại trạch yên tĩnh nhất thời bị tiếng chém giết bao phủ, phụ nữ và trẻ em cùng các lão nhân chạy trốn chết.

Một gã đại hán chồm râu củ ấu cầm đại quan đao trong tay, hùng hổ từ trong phòng lao tới, hắn chính là ốc chủ nơi này, cũng là đối tượng của nhiệm vụ ám sát lần này.

Đại hán đối một gã thanh niên đang cùng thích khách chiến đấu kịch liệt quát: “Mang tiểu thư cùng phụ nhân rời đi! Nơi này giao cho ta!”

“Là!” – Thanh niên đem thích khách huy khai, hỏa tốc hướng nội ốc chạy đi.

Đại hán quan đao vung lên, chặt bỏ đầu một gã thích khách Độc Phiến Môn, hắn quơ đại đao, cao giọng thét to: “Các người lũ chuột nhắt! Đều tới chỗ ta chịu chết!”

Hoàng Khi Vân rút kiếm tiến lên, hắn đối Miêu Tuyết Khanh phía sau hô: “Đuổi theo người vừa rồi! Phải diệt cỏ tận gốc!”

Miêu Tuyết Khanh hơi chút ngẩn ra, lập tức hướng phương thanh niên ly khai đuổi theo. Thời điểm hắn đi đến, vừa lúc nhìn thấy thanh niên phụ giúp một phụ nhân trong lòng ôm một vị tiểu thư lên xe ngựa.

Miêu Tuyết Khanh hướng hần lao đến, thanh niên cuống quýt xoay người cùng hần đối chiến. Kia phụ nhân nhào vào trong xe ngựa, xa phu lập tức sủy động dây cương, nhanh chóng trốn theo cửa sau. Miêu Tuyết Khanh không phí chút khí lực liền xô xuyên qua ngực thanh niên kia, hần thu hồi thanh kiếm dính đầy máu tươi, vội vàng đuổi theo xe ngựa.

Xe ngựa ở trong rừng trúc chạy như điên, Miêu Tuyết Khanh theo sát sau đó. Xa phu không ngừng quay đầu nhìn hần, thấy hần càng đuổi càng gần, gã giống như sắp mất mạng dùng sức quất ngựa, con ngựa tê hí, ra sức chạy trốn.

Miêu Tuyết Khanh phi thân nhảy lên, đạp lên một cây trúc! Lợi dụng lực đàn hồi của cành trúc mà bay về phía xe ngựa, hần vững vàng dùng trên đỉnh xe, cầm kiếm đâm xuống! Xa phu kêu thảm, bị giết chết, thi thể kéo một mảnh máu tươi ngã nhào trên mặt đất.

Miêu Tuyết Khanh một tay kéo lấy dây cương, con ngựa dài tê, nhấc lên chân trước, ở tại chỗ vòng vo vài vòng mới dừng lại. Miêu Tuyết Khanh ổn định xe ngựa xong, xoay người, một tay mở ra màn xe.

Phụ nhân trẻ tuổi ôm một tiểu cô nương ba tuổi, lui ở trong góc lạnh run. Tiểu cô nương rúc vào trong lòng mẫu thân, đôi mắt ngập nước lóe ra vẻ ngây thơ chất phác, Miêu Tuyết Khanh nhìn thấy ánh mắt không hiểu thế sự, sát ý nhất thời tiêu tán, chỉ cảm thấy ngực một trận đập loạn.

Mẫu thân gắt gao ôm nàng, làm cho mặt của nàng vùi vào lồng ngực ấm áp rộng lớn của chính mình, nàng vuốt ve tóc nữ nhân, dùng thanh âm nức nở ở bên tai con lẩm bẩm: “Ngoan..... Đừng nhìn..... Không có việc gì..... Không có việc gì...”

Miêu Tuyết Khanh cảm giác trong cổ họng một trận khô nhiệt, tay cầm kiếm như bị cự thạch đè nặng, như thể nào cũng nhấc không lên. Tiếng khóc phụ nhân không ngừng bay tới, nghe như kim châm vào lỗ tai hần.

Miêu Tuyết Khanh cắn răng gờ kiếm lên kiếm lại định ở giữa không trung, không thể hạ xuống. Phụ nhân ôm nữ nhân, lui thành một đoàn.

Hần không hạ thủ được..... Hần không thể xuống tay giết chết hai mẹ con trong tay không một tác sất! Chính là như vậy thì không thể hoàn thành nhiệm vụ! Hần liền mất đi tư cách làm sát thủ! Miêu Tuyết Khanh ở trong lòng giãy dụa.

Sàn sạt sa..... Gió đêm thổi qua rừng trúc, lá rụng trên mặt đất bay múa. Miêu Tuyết Khanh động tác đình trệ mà buông tay, thanh kiếm thu hồi trong vỏ.

“Các người đi đi.....” – Hần nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm nhỏ tựa như gió đêm thổi qua mặt hồ.

Phụ nhân thần tình ngập nước mắt, kinh ngạc ngẩng đầu lên, Miêu Tuyết Khanh trước mắt đã muốn không thấy.....

Miêu Tuyết Khanh tâm tình trầm trọng trở lại đại trạch, mọi người trong phòng đã bị giết chết, nơi đó thi thể vương vãi khắp nơi trên đất, tràn ngập vị máu tươi tanh hôi. Đại hán cầm quan đao ngã trên thi thể đồng bạn, dĩ nhiên thân thủ dị chỗ.

Hoàng Khi Vân hai tay khoanh lại trước ngực đứng ở chỗ cũ, theo dõi hần, nghiêm khắc hỏi: “Cư nhiên mất nhiều thời gian như vậy, có giết không?”

Miêu Tuyết Khanh cúi đầu không nói, Hoàng Khi Vân tiến lên trước một bước, thô lỗ nắm áo hần, cả giận nói: “Trả lời ta!”

Miêu Tuyết Khanh ngẩng đầu nhìn hần, trong mắt không có một tia sợ hãi, thản nhiên đáp: “Không có.”

“Không có?!” – Hoàng Khi Vân không thể tin mà lặp lại lời hần nói, hần quát: “Người nói cho ta rõ ràng một chút!”

Miêu Tuyết Khanh lại không hé răng, Hoàng Khi Vân đang muốn phát hỏa, người bật mặt một bên nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta phải rời khỏi.”

“Phi!” – Hoàng Khi Vân thối một ngụm, buông ra Miêu Tuyết Khanh, hắt chỉ vào Miêu Tuyết Khanh nói: “Xem ngươi trở về như thế nào cùng Thiếu chủ giải thích!”

Miêu Tuyết Khanh mày cũng không nhúc nhích một chút, chính là nhẹ mím môi. Hoàng Khi Vân đối những người khác nói: “Tốt lắm, rút lui!”

“Là!” – Đoàn người nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Ánh nến chiếu rọi trên khuôn mặt trắng trẻo thanh tú của Miêu Tuyết Khanh, hắt quỳ trên mặt đất, hai mắt đại ra nhìn tầm thăm trước mặt. Hạ Hầu Dự ngồi ở ghế da hổ, trên cao nhìn xuống theo dõi hắt, Hạ Hầu Huân ngồi ở bên cạnh phụ thân, trong tay thưởng thức cây quạt, làm như hết thấy trước mắt đều cùng hắt không quan hệ. Ngồi ở hai bên chính là ba vị phân đà chủ Độc Phiến Môn, vài tên thị vệ canh giữ ở phía sau bọn họ.

Hoàng Khi Vân đứng bên cạnh Miêu Tuyết Khanh lớn tiếng kể lể: “Hắt cư nhiên mềm lòng, để mẹ con kia chạy thoát! Người như thế căn bản không xứng làm đệ tử Độc Phiến Môn!”

Cận Châu phân đà chủ, Liễu Uyên, một bên xen mồm: “Như vậy mẹ con kia đâu? Hiện nay ra sao?”

“Liễu đà chủ yên tâm, tiểu nhân đã phái người đuổi bắt, tin tưởng rất nhanh có thể bắt được.”

“Nếu đã phái người đi, việc này không bằng liền như vậy coi như hết.... ” – Liễu Uyên biết Miêu Tuyết Khanh là người của Hạ Hầu Huân, mà chính mình từ trước đến nay cùng Hạ Hầu Huân khá tốt, tự nhiên là tận lực giúp Miêu Tuyết Khanh thoát tội.

Không thể tưởng được Mạnh Khâu Ly thuộc Đạm Châu phân đà lại nói: “Nếu buông tha hắt một lần, ngày sau các đệ tử khác nhiệm vụ thất bại, chẳng lẽ cũng buông tha? Nếu tất cả mọi người giống hắt như vậy, kia còn ra thể thống gì?” – Mạnh Khâu Ly do không thể nịnh hót Hạ Hầu Huân, liền thẹn quá hóa giận, biến thành đối nghịch.

“Hắt chính là lần đầu tham gia nhiệm vụ, xảy ra sai lầm cũng không khó hiểu đi.”

“Này tính là sai sót sao? Hắt là cố ý phóng các nàng đi.”

“Ai..... Nói không chừng Tuyết Khanh chính là không thích hợp đảm đương vị trí thích khách, đem hắt điều đến phân bộ khác không phải tốt lắm?”

“Độc Phiến Môn chúng ta vốn toàn bộ đều là thích khách, người không thích hợp làm thích khách còn ở nơi này làm cái gì?”

Liễu Uyên cùng Mạnh Khâu Ly đối chọi gay gắt, không ai nhường ai, Hạ Hầu Dự thấy bọn họ như vậy tiếp tục sẽ không thể văn hồi, đành phải hỏi Chung Quyền vẫn chưa can dự vào: “Chung đà chủ, ý kiến của ngươi?”

Chung Quyền ngẩng ngẩng thần sắc mọi người ở đây, nói: “Ta không ý kiến, các ngươi quyết định đi.”

Nếu đổi lại từ trước, hắt nhất định đã đứng về phe Mạnh Khâu Ly, nề hà lần trước vì chuyện sổ sách mà nợ Hạ Hầu Huân một cái ân tình, cho nên đành phải bày ra thái độ không đếm xỉa đến, vừa không đắc tội Mạnh Khâu Ly, cũng không mạo phạm Hạ Hầu Huân.

Nguyên bản chuyện xử lý Miêu Tuyết Khanh cũng không cần kinh động các đà chủ, Hạ Hầu Dự hoàn toàn có thể lên xử lý, cũng may là mấy ngày nay vừa vặn là hội nghị đà chủ Độc Phiến Môn, mọi người trong phân đà tổng đà tụ cùng một chỗ. Mà nay bại lộ, vì biểu hiện tôn trọng, không thể không gọi bọn họ dự thỉnh.

Hạ Hầu Dự không có biện pháp, chỉ phải phiêu đưa con, nói: “Huân nhi, Tuyết Khanh là người của ngươi, ngươi nói nên làm cái gì bây giờ?”

Miêu Tuyết Khanh cúi đầu trong lòng bàn tay run lên, khẩn trương chờ đợi Hạ Hầu Huân trả lời. Hạ Hầu Huân phe phẩy quạt, từ từ cười nói: “Là ta không tốt, không nên cho Tuyết Khanh đi tham gia loại nhiệm vụ này.”

Mạnh Khâu Ly cười lạnh: “Nói như vậy, Thiếu chủ nguyện ý đi ra gánh vác trách nhiệm?”

“Đúng vậy, Mạnh đà chủ hy vọng ta như thế nào gánh vác?” – Hạ Hầu Huân cười dài hỏi lại.

Mạnh Khâu Ly rõ ràng bất hảo, nói: “Tiểu nhân không dám, ai phạm sai lầm thì kẻ đó bị phạt. Thiếu chủ nhất định phải công chính chuyện này? Sẽ không làm việc thiên tư đi?”

Hạ Hầu Huân lợi hại suy nghĩ, cười hỏi: “Mạnh đà chủ nói làm việc thiên tư là ý tứ gì?”

“Không có ý tứ gì khác, chính là tiểu nhân nghe nói, Thiếu chủ cùng vị Miêu công tử này quan hệ thân mật, Thiếu chủ phải bảo hộ người chính mình cũng là chuyện thường tình, chẳng qua, thiên tử phạm pháp cùng thứ dân đồng tội, cho dù là thân tín của Thiếu chủ ngài, phạm vào sai cũng muốn...”- Hắc đang thao thao bất tuyệt nói, Hạ Hầu Huân bỗng đứng đứng lên, đánh gãy hắc, nói:

“Mạnh đà chủ xin hãy yên tâm, ta nhất định nghiêm khắc xử trí người phạm sai lầm, quyết không làm việc thiên tư.”

Miêu Tuyết Khanh không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của y. Lúc này, một gã thị vệ toàn thân hắc y chạy tiến vào, quì một gối nói: “Báo cáo chương môn cùng các vị đà chủ, mẹ con kia đã bị bắt được.”

Miêu Tuyết Khanh thân mình rõ ràng run lên, chỉ nghe Hạ Hầu Dự nói: “Tốt lắm, người ni?”

“Đương mẫu thân thay tiểu hài tử cảm kích, đã chết, kia tiểu hài tử còn sống, nghe theo chương môn xử lý.”

Hạ Hầu Dự hỏi: “Huân nhi, người xem như thế nào?”

“Đem đứa nhỏ vào.” – Hạ Hầu Huân nói, Miêu Tuyết Khanh kinh ngạc nhìn y y muốn làm gì?

Tiểu cô nương khóc lớn, tay chân bị trói lồi vào. Tất cả mọi người không biết dụng ý của Hạ Hầu Huân, chỉ thấy đối phương đứng lên, chậm rãi đi đến trước người Miêu Tuyết Khanh, đem kiếm một phen giao cho hắc.

Miêu Tuyết Khanh nhìn thấy kiếm, nháy mắt hiểu được! Hạ Hầu Huân khẽ cười nói: “Tuyết Khanh, ta cho người một cơ hội nữa, giết đứa nhỏ này đi.”

Mặt Miêu Tuyết Khanh trở nên trắng bệch, chậm chạp không có tiếp nhận thanh kiếm kia. Hạ Hầu Huân lại mở miệng:

“Chỉ cần người tại đây trước mặt mọi người giết nàng, ta liền tha thứ sai lầm của người.” – Y nói xong, nhìn về phía các đà chủ, hỏi: “Mọi người có ý kiến khác không?”

Liễu Uyên cùng Chung Quyền đều tỏ vẻ đồng ý, Mạnh Khâu Ly không thể không đi theo phụ họa. Hạ Hầu Huân nhìn Miêu Tuyết Khanh, nói nhỏ:

“Tiểu đứa ngọc, người xem người đều gây cho ta cái gì phiền toái....Cho dù người thả các nàng, các nàng cũng không sống được. “

Miêu Tuyết Khanh đôi mắt đỏ bừng, nhìn chăm chăm thanh kiếm trước mắt, Hạ Hầu Huân đưa kiếm gần một chút, nói: “Động thủ đi, đây là cơ hội cuối cùng cho người.”

Miêu Tuyết Khanh cắn chặt răng, hao hết sức của chín trâu hai hổ mới có thể tiếp nhận thanh kiếm kia. Tuy rằng chính là một thanh kiếm thực bình thường, chính là hắc cầm ở trong tay, lại phẳng phất có ngàn cân trọng.

Hắc từ từ đứng lên, chuyển hướng tiểu cô nương còn trên mặt đất.

Chỉ cần giết nàng, có thể vượt qua nguy hiểm lần này, chính mình cùng Hạ Hầu Huân đều có thể thoát nạn.

Động thủ đi! Miêu Tuyết Khanh! Cho dù người không động thủ, những người khác cũng sẽ giết nàng! Miêu Tuyết Khanh ở trong lòng đối chính mình mà cổ vũ.

Tiểu cô nương mở to đôi mắt sợ hãi, ngây thơ nhìn hắc. Miêu Tuyết Khanh biết chính mình phải giết nàng, chính là vì cái gì... Tay không cử động được.

Bộ dáng chiếu rọi trong mắt tiểu cô nương, Miêu Tuyết Khanh tận mắt thấy tay mình cầm kiếm, tựa như quỷ dạ xoa kinh khủng! Đây là hắc sao? Đây là bộ dáng hiện nay của hắc sao? Không ! Hắc không cần biến thành như vậy !

Đương kiếm trong tay rơi trên mặt đất, Miêu Tuyết Khanh trong mắt nhỏ một viên nước mắt trong suốt. Hắn xoay người nhìn Hạ Hầu Huân mặt không chút thay đổi, khớp hàm run lên mà nói:

“Ta..... Làm không được.....”

Hạ Hầu Huân hồ hững nhìn hắn, y chuyển hướng Hoàng Khi Vân, không nhanh không chậm mà nói: “Vậy người thay hắn làm đi.”

“Là!” – Hoàng Khi Vân tay nâng kiếm, một kiếm đâm vào ngực tiểu cô nương.

“Ô oa ” – tiểu cô nương cuối cùng một tiếng khóc thét, tựa như tiếng kêu từ địa ngục truyền đến. Miêu Tuyết Khanh khó chịu mà nhắm mắt, nắm chặt nắm tay.

Mạnh Khâu Ly lại nhân cơ hội công kích Hạ Hầu Huân, la hét y phải xử phạt Miêu Tuyết Khanh, bọn họ đang nói cái gì, Miêu Tuyết Khanh đã muốn nghe không rõ, hồn phách của hắn phiêu ly thân thể, tất cả cảm giác đều trở nên mờ ảo.

Cuối cùng, hắn nghe thấy Hạ Hầu Huân nói: “Phế võ công hắn, đem ra bên ngoài uy dã lang, như vậy được rồi chứ?”

Mạnh Khâu Ly rốt cục ngậm miệng. Miêu Tuyết Khanh tầm nhìn mơ hồ mà nhìn Hạ Hầu Huân hướng chính mình đi tới, kiếm trong tay đối phương nổi lên thanh quang lạnh như băng. Hạ Hầu Huân trong mắt không có một chút dao động cùng không đành lòng..... Quên đi, nếu tánh mạng chính mình là do y cứu, vậy đem mệnh trả lại cho y đi. Ít nhất, chính mình không cần lại đi làm loại chuyện tình tàn nhẫn này..... Miêu Tuyết Khanh khóe miệng hiện ra nụ cười giải thoát, hắn nhắm mắt lại, vươn hai tay.

Hạ Hầu Huân đứng ở trước mặt hắn, rất mạnh xuất kiếm

“Ô.....”

Gân mạch tứ chi bị cắt đoạn, Miêu Tuyết Khanh đau đến cơ hồ hôn mê, nhưng hắn cố nén gào thét trong miệng.

Thương! Hạ Hầu Huân thu kiếm vào trong vỏ. Miêu Tuyết Khanh quỳ trên mặt đất, máu tươi từ cổ tay cùng cổ chân phun tung toé mà ra.

“Đem hắn ném tới phía sau núi đi.” – Hạ Hầu Huân lạnh lùng ra lệnh.

Miêu Tuyết Khanh bị hai người tha đi, hắn mơ màng suy nghĩ, thấy Hạ Hầu Huân cũng không quay đầu lại mà đi trở về chỗ ngồi.

Bọn người thô lỗ lập tức đem thiếu niên suy yếu ném xuống, đối phương trên mặt đất lăn lộn vài cái, tiếp theo vẫn không nhúc nhích mà nằm úp sấp.

“Đi thôi.”

Bên tai tiếng vó ngựa dần dần rời xa, dần dần biến mất. Miêu Tuyết Khanh nằm trong đất lạnh như băng, hai mắt lạnh lẽo mà nhìn mặt đất.

Nơi này là chỗ nào Đường như là phía sau núi đi. Miêu Tuyết Khanh hoảng hốt nghĩ.

Một đoàn màu xanh trong suốt dán trước mắt mình khiến cho hắn chú ý, hắn khẽ đảo mắt nhìn lại ngọc bội hình quạt phát ra quang mang nhàn nhạt.

Là Hạ Hầu Huân cho hắn. Vừa rồi, thời điểm bọn người đó đem hắn ném, ngọc bội cũng rơi ra...

“Ô.....” – Miêu Tuyết Khanh nghĩ muốn với tay lấy, hai tay lại căn bản không thể nhúc nhích, chỉ là một động tác rất nhỏ, khiến cho hắn đau đến sắp ngất.

Rõ ràng đã muốn sử xuất toàn thân khí lực, ngón tay lại chỉ có thể di động nửa tắc. Không được... Buông tha cho... Hắn quyết tâm quỳ rạp trên mặt đất, gió lạnh từng trận, lạnh đến tận xương. Mây đen dày đặc không trung, một chút bột phấn nhẹ sáng lên.

Là tuyết rơi sao..... Miêu Tuyết Khanh nhìn bông tuyết bay xuống cỏ dại, tuyết càng rơi càng nhanh, rất nhanh liền đem Miêu Tuyết Khanh toàn thân đều bao trùm.

Hắn lại không có cảm giác rét lạnh, cũng tái không có cảm giác đau đớn. Đại khái, máu trong cơ thể đã muốn ngưng kết đi. Miêu Tuyết Khanh nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết....

Một tuần mã màu xám mạo hiểm phi trên đường rừng tuyết bay lả tả. Công tử trên lưng ngựa thần tình lo âu, y dùng sức quạt con ngựa, làm cho nó chạy nhanh hơn một chút. Con ngựa vượt qua đại tuyết, một hơi chạy vội tới trên sườn núi.

“Hu” – Hạ Hầu Huân dừng ngựa, xoay người nhảy xuống.

Y thở hổn hển dốt lên một cây cây đuốc, ở trên mặt đất sốt ruột tìm kiếm. Vừa thấy bất kì vật thể gì liền đi qua xác nhận, nhưng lại thủy chung tìm không thấy “người nọ”.

“Chết tiệt!” – Hạ Hầu Huân thề rủa, như trước không chịu buông tha, hắn dùng chân đem tuyết dày đẩy ra, nương ánh lửa cẩn thận tìm kiếm, ở tại chỗ dạo qua một vòng lại một vòng. Thẳng đến khi đông tuyết bị đập bằng, như trước không thu hoạch được gì.

“Chẳng lẽ không đứng nơi này? Không có khả năng a...” – Y thì thào tự nói, bỗng dưng, một đoàn thanh quang xa xa tiến mất y. Hạ Hầu Huân chạy vội qua, đẩy ra tuyết đọng, nhìn thấy là ngọc bội y đưa cho Miêu Tuyết Khanh!

Ngọc bội ở trong này, Miêu Tuyết Khanh nhất định cũng ở đây! Hạ Hầu Huân kích động không thôi mà đem ngọc bội nhặt lên, hắn đem cây đuốc cắm ở một bên, lấy tay đào bởi tuyết.

“Ách.....” – Hạ Hầu Huân cánh tay cũng lạnh đỏ, nhưng ngay cả một mảnh góc áo của Miêu Tuyết Khanh cũng tìm không thấy.

Không phải bị dã lang ăn luôn đi? Y sợ hãi mà nghĩ, không! Sẽ không! Hắn nhất định ở ngay gần đây! Hạ Hầu Huân đứng lên, hô to:

“Tuyết Khanh ! Tuyết Khanh ! Người ở nơi nào ?!”

Tiếng thét của hắn trên đỉnh núi vọng về, bị gió tuyết thổi tán.....

Lùng bùng lùng bùng lùng bùng..... Hương thơm thịt xương thang từ trong ngôi miếu đổ nát phiêu tán ra, ngọn lửa chiếu rọi một phòng ánh sáng. Thiếu niên nằm trên đồng cây cỏ than nhẹ, lao lực mà mở mắt ra.

Thanh niên ngồi trước đồng lửa quay đầu lại, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra tươi cười ấm áp.

“Người tỉnh?”

Bên ngoài ngôi miếu đổ nát, tuyết đã muốn bắt đầu yếu bớt, không trung xuất hiện vài tia nắng sớm, giá lạnh bị xua tan.

7. Chương 6

Trong thành Phạm Châu xe thủy mã long (đồng đúc), tiểu thương cùng lũ khách lạc dịch từ cửa thành tiến vào không dứt, các thủ vệ gắt gao nhìn chăm chăm vào mọi người, một khi phát hiện nhân vật khả nghi liền tra hỏi.

Hai gã nam tử trẻ tuổi dẫn ngựa đi theo dòng người vào thành, nam tử dẫn con ngựa trắng một thân hạnh sắc trường bào, ngoài hai mươi tuổi, hắn vóc người thon dài, khuôn mặt tuần mỹ nho nhã, thần sắc bình thản, nhìn như phú gia công tử chỉ biết đọc thi thư, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại mang trên lưng trường kiếm cùng trang phục không chút nào tương xứng.

Nam tử đi theo phía sau hắn trong tay nắm con ngựa xích hồng sắc, ăn mặc một thân màu xám, xem vóc người so với nam tử dẫn ngựa trắng lùn hơn một chút, hắn trên lưng cũng đeo kiếm, đầu đội sa mạo màu trắng, đem khuôn mặt che được nghiêm nghiêm thực thực (rất kín đáo). Một nam tử không thể thấy được diện mạo như thế vừa xuất hiện, lập tức khiến cho thủ thành thị vệ chú ý, hai gã thủ vệ đi qua, quát:

“Này! Người, đem sa mạo cởi ra.”

Áo xám nam tử ngừng lại, nhưng không có nghe theo bọn họ nói lập tức ngã mũ. Thanh niên có con ngực trắng phía trước hần quay trở lại, ôn hòa hỏi: “Hai vị quan gia, xin hỏi xảy ra chuyện gì?”

Một gã thủ vệ thấy hần khẩu khí nhã nhặn, liền tức giận mà giải thích: “Nói đồng bạn của người đem mũ cởi ra, người nên biết, sinh nhật của đương kim võ lâm minh chủ An Trường Quân sắp đến, rất nhiều kẻ không hợp pháp nhân cơ hội trà trộn vào thành, chúng ta cũng là cẩn thận làm việc.”

“Đúng vậy, tại hạ rõ ràng.” – Thanh niên đối với áo xám nam tử nói: “Tuyệt khanh, vậy người nhân tiện cởi mũ đi.”

“Là...” – Áo xám nam tử nhẹ nhàng tháo xuống sa mào, hé ra khuôn mặt thanh lệ tuần tú. Thủ vệ trên dưới đánh giá hần một phen, hỏi: “Hần là gì của người?”

“Là tiểu đồ nhi của tại hạ.” – Thanh niên mỉm cười trả lời.

“Đồ đệ hả?” – Thủ vệ có điểm không tin mà nhìn bọn họ, áo xám nam tử bắt quá trên dưới mười tám tuổi, hai người tuổi tác hơn kém nhiều nhất ba tuổi, bốn tuổi, nói là sư huynh đệ đường như hợp lý.

Bọn họ đang nói, thị vệ trưởng đã đi tới, gã trông thấy thanh niên dắt con ngực trắng, lập tức mừng rỡ như điên mà hô:

“Thân Đồ huynh! Người đã về rồi!”

“Tả đại nhân, đã lâu rồi.” – Thân Đồ Bách Nho đậm đậm nhất tiếng (cười ảm đạm).

“Ha ha ha, thật sự là hồi lâu không gặp rồi...”

Hai người thủ vệ không biết làm sao mà nhìn thủ lĩnh bọn họ trực tiếp cùng Thân Đồ Bách Nho vấn an, chỉ nghe Tả thị vệ trưởng hỏi: “Như thế nào? Đặc biệt trở về cấp sư phụ người mừng thọ đi?”

“Đúng vậy, nghe sư phụ nói, ngày thường được Tả đại nhân chiếu cố không ít, hoàn lại không tìm được cơ hội đa tạ người đây.”

“Ôi chào, chúng ta là giao gì tình? Lại nói gì đa tạ với không tạ ơn.” – Họ Tả nhìn một chút thiếu niên phía sau Thân Đồ Bách Nho, hỏi: “Vị này như thế nào xưng hô?”

“Nga, vị này chính là tiểu đồ, họ Miêu.”

Miêu Tuyệt Khanh ôm quyền nói: “Tả đại nhân, người hảo.”

“Nga, hảo hảo...” – Gã chuyển hướng Thân Đồ Bách Nho, chế nhạo nói: “Người này hảo tiểu tử, chính mình cũng thu nạp đồ đệ?”

Thân Đồ Bách Nho cười cười, không nói cái gì. Thị vệ trưởng thấy hai thủ vệ đang to mắt nhìn bọn họ, thô thanh hỏi:

“Các người làm cái gì? Không nhận ra Thân Đồ công tử sao?”

“Thân Đồ công tử?” – Một gã thủ vệ kinh ngạc mà nhìn Thân Đồ Bách Nho. “Chẳng lẽ chính là Tam đệ tử Thân Đồ Bách Nho của An minh chủ?”

“Đúng là tại hạ.” – Thân Đồ Bách Nho cười mị mị mà nói, hai người thủ vệ biết chính mình mới vừa rồi mạo phạm, vội vã xin lỗi hần, Thân Đồ Bách Nho hảo tính tình mà nói đừng lo. Sau khi cùng thị vệ trưởng cáo biệt, liền dẫn Miêu Tuyệt Khanh rời đi.

“Không có hù dọa đến người đi?” – Thân Đồ Bách Nho quan tâm hỏi Miêu Tuyệt Khanh phía sau, đối phương mở miệng mà nhìn hần.

“Không có...”

“Vậy là tốt rồi.” – Thân Đồ Bách Nho nói nhỏ: “Nơi này đã là phạm vi sư môn, người có thể không cần mang mũ rồi, gần đây khí trời buồn bực, nhất định không dễ chịu đi?”

“Ta không có việc gì.” – Miêu Tuyệt Khanh lắc đầu, tâm lý vì hần ôn nhu mà lặng lẽ cảm động.

“Đợi người có thể gặp mặt sư công cùng nhị sư bá của người, bọn họ phi thường ôn hòa, cho nên người không cần câu nệ.”

“Ân... Cái kia, sư phụ...” – Miêu Tuyết Khanh chần chờ mà kêu.

“Cái gì?”

“Chuyện của ta... Muốn nói cho bọn họ sao?”

“Cũng không cần phải tận lực nói cho họ, nói không chừng chúng ta trụ một vài ngày đã đi rồi, chỉ sợ cũng tìm không được cơ hội theo bọn họ nói.”

“Sư phụ không có ý định trụ lâu một chút sao?”

“Sư công người luôn luôn thích thanh tĩnh, hơn nữa nhị sư bá vừa mới lấy vợ, không nên quấy rầy bọn họ lâu lắm.”

“Thích thanh tĩnh... Vậy sư công vì sao còn muốn cử hành loại thọ tiệc khổng lồ này?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, có lẽ bởi vì là thọ tiệc bốn mươi tuổi, cho nên muốn long trọng một chút.”

“Thọ tiệc này yêu cầu tất cả bang phái trên giang hồ tới tham gia sao?” – Miêu Tuyết Khanh có điểm bất an hỏi.

“Hắn là vậy, nói không chừng còn có thể có vài kẻ không mời mà tới.” – Thân Đồ Bách Nho biết Miêu Tuyết Khanh cố kỵ, hắn quan tâm mà nói: “Người đừng lo lắng, nếu là chủ nhân trước kia của người tìm tới, ta tuyệt đối bảo vệ người.”

“Sư phụ... Cám ơn ngài, nhưng là...” – Miêu Tuyết Khanh biết rõ thực lực “người nọ”, nếu như Thân Đồ Bách Nho cùng y chính diện giao phong, nhất định sẽ bại trận. Lấy hiểu biết của hắn đối với “người nọ”, Thân Đồ Bách Nho sẽ không thua về võ nghệ, nhưng là, hắn đã rời đi Độc Phiến Môn đã ba năm, này ba năm, người nọ võ nghệ đã tiến triển tới trình độ nào, hắn chưa biết. Hơn nữa, nói đến tàn nhẫn, Thân Đồ Bách Nho tuyệt đối không phải đối thủ...

Thân Đồ Bách Nho nhìn hắn lâm vào trầm tư, liền biết hắn lo lắng. Hắn cười nói: “Tuyết khanh, cho dù vi sư võ công không cao cường, ít nhất còn có sư công người cùng nhị sư bá, nếu vi sư bị đánh bại rồi, bọn họ nhất định cũng sẽ bảo vệ người.”

“Sư phụ, ngài đừng nói như vậy...” – Miêu Tuyết Khanh xấu hổ mà lắc đầu. Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, chính mình bản khoản cũng có chút dư thừa, người nọ cũng nhẫn tâm mà đem hắn ném tại thôn quê rồi, lại như thế nào muốn lần nữa làm cho hắn trở về? Nói không chừng đối phương đã sớm cho rằng hắn đã chết, chính mình chỉ cần cẩn thận làm việc, đừng làm cho đồng môn cũ phát hiện mình đầu vào làm môn hạ người khác, đại khái sẽ không gặp phải phiền toái rồi.

Hai người vừa nói vừa đi, rất nhanh liền đi tới một khu nhà tường vây cao vút. Chỉ thấy ngoài cửa dừng đầy xe ngựa, thủ vệ đang kính cẩn thăm hỏi những khách nhân đến khai tên.

Mấy người thủ vệ thấy Thân Đồ Bách Nho cũng rất là kinh hỉ, hai người trong đó vội vàng chạy qua.

“Thân Đồ công tử, ngài đã về rồi?”

“Đến đến, bên này.”

Thân Đồ Bách Nho vừa gật đầu nói tạ ơn, vừa đi theo bọn họ vào cửa. Khách nhân dừng tại cửa không thể không nhường đường cho bọn hắn, ngoài cổng có điểm hỗn loạn. Nhưng vào lúc này, một tên khất cái trốn phía sau sư tử bằng đá lại bất ngờ chui ra, nghĩ muốn thừa dịp loạn đi theo sau lưng bọn người Miêu Tuyết Khanh đi vào.

Một gã thủ vệ mắt tiếp thủ khoái, một tay bắt được hắn, mắng:

“Hảo! Tên khất cái này! Còn dám tới? Không muốn sống có phải hay không?”

Tên khát cái nhỏ gầy nọ lại kêu to “Cho ta đi vào! Van cầu người cho ta đi vào!”, nghe thanh âm hẳn đã là người trưởng thành rồi, nhưng lại mang hình dáng nhỏ nhắn, hơn nữa khẩu âm của hẳn cũng không giống người địa phương.

Thủ vệ đem hẳn ném xuống đất, hét lớn: “Cút cho ta!”, một cước hướng trên đầu hẳn đá vào, Thân Đồ Bách Nho đang muốn xuất ngôn ngăn cản, một thanh kiếm bỗng dừng dừng trên bàn chân thủ vệ.

Thủ vệ nọ nhất thời đứng không vững, suýt nữa té ngã, gã tập trung nhìn vào, ngăn cản gã đúng là Miêu Tuyết Khanh.

Thân Đồ Bách Nho thấy thủ vệ vẻ mặt bức mình, vội vàng giảng hòa nói: “Chỉ là một tiểu khát cái, để hẳn rời đi cũng được, không nên đánh.”

“Thân Đồ công tử nói phải...” – thủ vệ ảo não mà nói. Bọn họ không hề truy cứu, nghĩ không ra tên khát cái kia nhưng lại đứng lên, lại muốn xông vào trong.

Thủ vệ luống cuống tay chân mà kéo hẳn, tên khát cái rất ngoan cố, vẫn la hét muốn vào đi. Thủ vệ mắt thấy hẳn càng diễn càng mạnh, đành phải hai người hợp cùng một chỗ đưa hẳn đứng lên, nâng ra ngoài cửa.

Thân Đồ Bách Nho nghe thanh âm thê thảm của tên khát cái dần dần bay xa, không khỏi hỏi: “Tên khát cái kia làm sao vậy?”

Thủ vệ đau đầu mà nói: “Tên khát cái này cả ngày chạy tới, nói muốn đi vào tìm một người gọi Tam Lang, chúng ta nói với hẳn thật nhiều lần, trong phủ căn bản không có nhân vật này, nghĩ không ra hẳn vẫn không chịu đi.”

Lúc này, Miêu Tuyết Khanh vẫn lặng yên đột nhiên xen miệng: “Các người nơi này thật sự không có người tên Tam Lang?”

“Nói không có sẽ không có, nhưng thật ra có một hạ nhân gọi Thiết Lãng, người ta lại căn bản không nhận ra tên khát cái này.” – Thủ vệ không nhịn được mà nói.

Thân Đồ Bách Nho thấy trì hoãn lâu lắm rồi, những khách nhân chờ đợi, bắt đầu âm ỹ, nhân tiện nói: “Tốt lắm, trước đừng nói, vào đi thôi.”

Hai người tiến vào trong, Thân Đồ Bách Nho thấy Miêu Tuyết Khanh vẫn không yên lòng, ánh mắt không ngừng hướng ngoài cửa, nghĩ thầm hẳn là vì lo lắng tên khát cái nọ, vì vậy ôn nhu nói:

“Người nếu là lo lắng vị huynh đệ kia, đợi chúng ta gặp qua sư phụ, ta lại mang người đi tìm hẳn.”

“Cám ơn sư phụ.” – Miêu Tuyết Khanh lúc này mới yên lòng.

Nô bộc đưa ngựa của bọn họ đi nơi khác, một gã tiểu tư dẫn hai người đi gặp ốc chủ – cũng chính là đương kim võ lâm minh chủ An Trường Quân.

Phòng này trước kia vốn thuộc về một gã phú thương họ Dương, An Trường Quân từng cứu hẳn một mạng, hai người liền kết bái huynh đệ, cảm tình tương đối thâm dày.

Vị Dương lão gia này vào lúc chết đi ngoài ý muốn, hẳn trước khi chết trước mặt tất cả thân quyến đem gia nghiệp cùng nữ nhi duy nhất của mình phó thác An Trường Quân, làm cho các thân chúc nguyên bản mơ ước chiếm đoạt gia sản một điểm tốt cũng mờ không tới. Thiếu nữ đáng thương nọ sau đó trở thành nghĩa nữ của An Trường Quân, sau lại gả cho nhị đệ đệ của An Trường Quân họ Hạ Cảnh, Hạ Cảnh Tề cũng nhân tiện thuận lý thành chương mà trở thành người thừa kế tài phú.

Thân Đồ Bách Nho đối với An Trường Quân mà nói cũng như con mình, An Trường Quân cố ý chiêu đãi hẳn tại phòng trà của mình, ở đây còn có phu phụ Hạ Cảnh.

Thân Đồ Bách Nho giới thiệu thân phận Miêu Tuyết Khanh, cho hẳn nhất nhất dẫn kiến mọi người ở đây.

Nam tử cường tráng một thân tố y, ngồi ở thủ tọa chính là An Trường Quân, tuy nói hẳn đã bốn mươi tuổi, nhưng ngoại mạo thoát nhìn cũng chỉ đến ba mươi tuổi. An Trường Quân lớn lên mặt chữ điền, mày kiếm mắt sáng, mũi cao môi dày, mặc dù không phải cao lớn tuấn lãng, nhưng tướng mạo đường đường, tương

đôi có khí khái. Hơn nữa xem bộ dáng thì biết vốn là một người khiêm tốn thiện lương, hẩn nhìn về phía các văn bối ánh mắt luôn mang theo bao dung cùng trân trọng.

Cầm Y thanh niên bên cạnh hẩn chính là Hạ Cảnh Tề, Hạ Cảnh Tề tuyệt đối là một mỹ nam tử. Hẩn so với Thân Đồ Bách Nho lớn hơn hai tuổi, lớn lên tuần tú vô cùng, vóc người khôi ngô. Cái miệng của hẩn có chút gợn lên, mũi vừa đỉnh vừa thẳng, mặt mày thâm thúy, xem ra trên người có một chút huyết thống ngoại bang. Về phần tính tình, thì có điểm khiến người khác khó có thể nắm bắt, thoạt nhìn rất hòa thuận, rồi lại mang theo một tia lạnh lùng.

Hai người đều mang khí chất của người phương bắc, cùng Thân Đồ Bách Nho điển hình cho khí khái người phía nam hoàn toàn bất đồng.

Thê tử Hạ Cảnh Tề, Dương thị, vốn là một nữ tử nhỏ nhắn xinh xắn động lòng người, nàng ngồi bên cạnh trưởng phu, vẻ mặt ngọt ngào.

Miêu Tuyết Khanh từng bước từng bước trên mặt đất chấp tay thi lễ, An Trường Quân khoát khoát tay nói: “Đều là người nhà mình, không nên khách khí như vậy, đến, ngồi xuống đi.”

“Cám ơn sư công.” – Miêu Tuyết Khanh ngồi vào bên cạnh Thân Đồ Bách Nho.

An Trường Quân khách khí hỏi: “Các người lặn lội đường xa mà gấp trở về, nhất định rất mệt đi? Có muốn hay không đi trước nghỉ ngơi?”

“Sư phụ, không cần, chúng ta hôm nay sáng sớm mới lên đường, cũng không phải rất mệt.” – Thân Đồ Bách Nho trả lời, mặc dù hẩn ngoại mạo cùng An Trường Quân cách nhau khá xa, nhưng tính tình thật ra có chút tương tự, cũng là phi thường quan tâm trân trọng người khác.

Mọi người lại hàn huyên vài câu, An Trường Quân nhìn nhị đồ đệ đã lập gia đình cùng tam đồ đệ đã trưởng thành, bỗng dưng lo lắng thở dài một tiếng.

Thân Đồ Bách Nho cùng Miêu Tuyết Khanh không hiểu ý, nhưng Hạ Cảnh Tề vẫn ở cùng hẩn nên biết tâm tư của hẩn, nhẹ giọng hỏi:

“Sư phụ, ngài lại nghĩ tới đại sư huynh rồi sao?”

“Đúng vậy...” – An Trường Quân nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, nói nhỏ: “Cho dù là thời điểm này, cũng không thể làm cho hẩn xuất hiện...”

Thân Đồ Bách Nho hiểu được, nói: “Sư phụ, đại sư huynh nhất định là bị chuyện khác quẩn quít, không cách nào thoát thân, bằng không, hẩn nhất định vô luận như thế nào cũng gấp trở về chúc thọ ngài.”

“Hẩn đã mất tích năm năm rồi, tin tức toàn bộ vẫn không có... Bách Nho, người hành tẩu giang hồ lâu như vậy rồi, chưa từng nghe được tin tức đại sư huynh người sao?” – An Trường Quân hỏi.

“Rất xin lỗi, sư phụ, đồ nhi này mấy năm qua vẫn chung quanh tìm hiểu, nhưng lại một chút tin tức về đại sư huynh cũng không chiếm được.”

“Không, không phải lỗi của ngươi, đều do ta. Ta không nên cho hẩn đi tra “sự kiện nọ”... Đều là vì sự hại hẩn.” – An Trường Quân bắt đầu ăn năn hối hận.

Hạ Cảnh Tề cùng Thân Đồ Bách Nho an ủi hẩn, Miêu Tuyết Khanh ở bên nghe được như lọt vào trong sương mù. Hẩn chỉ biết là An Trường Quân hoàn lại có một đại đệ tử, tên là Lãnh Khải Chi, nghe nói hẩn là đồ đệ võ công cao nhất của An Trường Quân, hẩn từ nhỏ đi theo bên người An Trường Quân, đệ tử An Trường Quân yêu thương nhất chính là hẩn. Nhưng là Lãnh Khải Chi trên giang hồ không hề có danh tiếng, hơn nữa từ năm năm trước bắt đầu phương hướng không rõ, việc hẩn mất tích cùng “sự kiện nọ” mà An Trường Quân nói tới nhất định có liên quan, nhưng rốt cuộc là chuyện gì đây?

An Trường Quân cùng các đồ đệ vừa nói, bất ngờ nhẹ nhàng nói ra một câu: “Vị trí võ lâm minh chủ này ta đã ngồi được lâu lắm rồi... Cũng là lúc thoái vị rồi...”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây liền cả kinh. Hạ Cảnh Tề đoán trước hẩn sẽ nói đến lời càng kinh người hơn, vì vậy hướng Thân Đồ Bách Nho nháy mắt ra dấu.

“Sư đệ, sư phụ xem ra muốn phân phó chúng ta một sự tình...”

Thân Đồ Bách Nho hiểu ý, hẩn gật đầu, đối với Miêu Tuyết Khanh nói: “Tuyết khanh, chúng ta có chuyện quan trọng thương lượng, người trước đi ra ngoài một chút được không?”

“Là...” – Miêu Tuyết Khanh rời đi, Hạ Cảnh Tề cũng cho nha hoàn nô bộc hộ tống theo mình rời đi, ba người đóng cửa, không biết muốn nói về bí mật gì.

Miêu Tuyết Khanh trở lại trong sương phòng, chán đến chết mà ngồi trong chốc lát. Từ giờ đến lúc dùng bữa tối còn rất lâu, Thân Đồ Bách Nho bọn họ cũng không biết muốn nói bao lâu...

Hẩn nhớ tới mới vừa rời ở ngoài cửa chứng kiến tên khất cái kia, bởi vì chính hắn khi còn bé làm qua khất cái, cho nên đối với người có thân thể tương tự nảy sinh đồng tình. Miêu Tuyết Khanh là bởi vì song thân chết đi, bị ép lưu lãng, tên khất cái vừa rồi không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì. Mà “Tam Lang” hắn nói muốn tìm có thể hay không thật sự nhân tiện ở chỗ này đây?

Miêu Tuyết Khanh thật sự rất muốn trợ giúp hắn, mặc dù Thân Đồ Bách Nho nói qua muốn theo hắn cùng đi tìm, nhưng Miêu Tuyết Khanh càng nghĩ càng ngồi không yên. Nếu hiện giờ vô sự nhưng buồn chán, sao không đi tìm tên khất cái?

Hắn quyết định thật nhanh mà đứng lên, cầm lấy bội kiếm, bay nhanh mà đi ra cửa phòng.

Đi tới ngoài cửa lớn, nhưng khắp nơi cũng tìm không được bóng dáng tên khất cái nọ. Hỏi thủ vệ, đối phương lạnh lùng mà nói: “Tên khất cái kia hả? Đem hắn đánh cho một trận, ném tới Tây phố bên kia thành rồi.”

Miêu Tuyết Khanh cắn răng, hỏi: “Xin hỏi Tây phố tại phương hướng nào?”

“Bên kia.” Thủ vệ chỉ hướng một bên.

“Cám ơn.” – Miêu Tuyết Khanh hướng hương nọ vội vàng bước đi.

Tây phố xem như nơi ở của dân nghèo bên trong thành, người trôi giạt khắp nơi tụ tập ở chỗ này. Có một quan đạo đi qua Tây phố, cho nên rất nhiều lũ khách vì tiện đường, sẽ từ nơi này vào thành.

Miêu Tuyết Khanh tìm trong đám người rách nát, rốt cuộc cũng tìm không được tên khất cái kia. Khất cái nơi này đều là người già yếu, không giống tên khất cái mới vừa rồi, thoát nhìn tứ chi kiện toàn mà tuổi cũng còn trẻ. Miêu Tuyết Khanh thấy tìm không được, không thể làm gì khác hơn là đi trở lại.

Lúc này, một tiểu nam đồng mặc quần áo chắp vá, tóc bông loạn chạy đến bên chân hắn, lôi kéo quần áo hắn, đối với hắn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng thiếu mất cái răng cửa.

“Đại gia, cho ta tiền mua bánh bao đi.” – Tiểu đồng vươn tay, dùng thanh âm tràn ngập ngây thơ nói.

Miêu Tuyết Khanh có chút sửng sốt, hẩn nhìn về phía sau tiểu đồng, một phụ nữ quần áo đồng dạng rách nát vô tình mà dựa vào góc tường, nằng cầm trong tay cái chén bể, trên lưng lại có một hài nhi, nằng hẩn là mẫu thân tiểu đồng này rồi.

Miêu Tuyết Khanh tâm lý ề ề, hẩn từ trong túi xuất ra một thỏi bạc, đặt vào tay nam đồng. Nam đồng đang cầm bạc, vui vẻ mà nói cảm ơn, nhảy nhót trở về bên người mẫu thân. Vị mẫu thân kia nhìn một chút, lộ ra tươi cười nhàn nhạt, hướng Miêu Tuyết Khanh có chút khom người chào, Miêu Tuyết Khanh cũng đáp lễ.

Mẫu thân phân phó tiểu đồng vài câu, hẩn gật đầu, cầm bạc hướng quán trà bên cạnh chạy đi. Miêu Tuyết Khanh có điểm lo lắng, không nhịn được theo tới.

Tiểu đồng tại quán trà mua mấy cái bánh bao nóng hổi, dùng túi giấy bọc lại, còn lại không ít bạc vụn. Hắn đem bạc bỏ vào túi tiền, ôm gói giấy đi tới, đang muốn băng qua đường mà trở lại chỗ mẫu thân, nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng la hét:

“Tránh ra! Tránh ra!”

Hai cỗ xe ngựa đạp cuồn cuộn cát bụi, nhanh chóng mà chạy tới, trên đường nhất thời gà bay chó sủa, mọi người tranh nhau tránh né. Tiểu đồng kia chưa từng thấy cục diện hỗn loạn như vậy, chỉ lo ôm bánh bao

thịt đứng giữa đường, si ngốc mà nhìn xe ngựa hướng chính mình vọt đến. Ngay lúc xe ngựa sắp dừng vào hấn, một thân ảnh như chớp bay ra, ôm lấy tiểu đồng được khai.

Con ngựa bị kinh hách, trường hí nhấc lên chân trước, xe ngựa theo sát sau đó suýt nữa va chạm, xa phu cuống quýt kéo lấy dây cương, cỗ xe ngựa thứ hai mới chuyển hướng.

Bọn xa phu vừa xuống xe vừa chửi bậy, Miêu Tuyết Khanh đem những lời nhục mạ này bỏ mặc, hấn sắc mặt trầm trọng mà đem nam đồng sợ đến miệng không khép lại nổi mà đặt ở bên đường, loại cảm giác này giống như đã từng quen biết khiến hấn không thoải mái. Nghĩ không ra càng làm cho hấn giật mình chính là, một thanh âm quen thuộc truyền tới

“Xảy ra chuyện gì?” – Tuấn mỹ công tử tay cầm chiết phiến, khí vũ hiên ngang từ trong xe ngựa xuống tới.

Miêu Tuyết Khanh nghe thanh âm, kinh ngạc mà quay đầu, Hạ Hầu Huân đứng trước xe cùng lúc chứng kiến hấn, hai người nhìn chằm chằm đối phương, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thời gian ngưng trệ tại giờ khắc này.

Ba năm... Ly biệt đã có ba năm. Thiếu niên từng một lần tưởng rằng đã chết, khuôn mặt tuấn tú ngày ngày đêm đêm đều tưởng niệm giờ phút này xem như thế xa lạ, lại mang cảm giác quen thuộc khắc cốt铭心.

Hạ Hầu Huân hướng hấn bước từng bước, Miêu Tuyết Khanh trong nháy mắt phản ứng lại, hấn hai chân một đạp, toàn thân nhảy lên nóc nhà, bay nhanh thoát đi.

“Tuyết Khanh !” – Hạ Hầu Huân sau một khắc liền đuổi theo, mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hai người trên nóc nhà truy đuổi, thẳng đến mất đi bóng dáng.

Lúc này, nữ tử diễm lệ ngồi trong xe ngựa nhô đầu ra, hỏi bọn xa phu: “Thiếu chủ đâu? Hấn đi đâu rồi?”

Xa phu ngơ ngác mà trả lời: “Đuổi theo một người nam nhân...”

“Nam nhân?”

Gió lớn gào thét lướt qua hai bên tai, Hạ Hầu Huân gắt gao đuổi theo thân ảnh trước mặt. Vì sao phải trốn? Vì sao không quay mặt lại đây? Vì sao không chịu xem ta?

Hấn lớn tiếng kêu: “Miêu Tuyết Khanh!”

Người phía trước không nghe thấy, hấn nhanh nhẹn mà nhảy xuống dưới mái hiên. Hạ Hầu Huân chạy vội qua – phía dưới vốn là một mảnh sân trống trải.

Y nhảy vào trong viện, nhìn chung quanh bốn phía, trong viện chỉ có mấy chuồng gà, vài cái cây thật nhỏ, căn bản không có chỗ trốn.

Miêu Tuyết Khanh lại như hư không tiêu thất, giống hệt lúc hấn biến mất trong tuyết...

Hấn chạy sao... Hạ Hầu Huân phẫn hận mà nghĩ tới. Lúc này, hai gã hạ nhân chạy lại đây.

“Thiếu chủ, phát sinh chuyện gì?”

“Không có việc gì, đi về trước đi.” – Hạ Hầu Huân sắc mặt âm trầm mà nói, chỉ hận mình giờ phút này mang sự vụ khác trên người, không cách nào phân thân.

Ba người nhảy trên nóc nhà, men theo đường cũ trở về. Sau khi bọn họ đi xa, Miêu Tuyết Khanh lui dưới mái hiên nhỏ hẹp mới lặng lẽ lộ thân.

Biết được Hạ Hầu Huân cũng ở trong thành, hấn không dám to gan mà đi ở trên đường cái. Miêu Tuyết Khanh dọc theo hẻm nhỏ, trốn trốn tránh tránh, mất hết một đoạn thời gian mới trở lại An phủ, lại đến thời gian ăn tối.

Thân Đồ Bách Nho thấy Miêu Tuyết Khanh lúc ăn cơm bộ dáng mất hồn, trong lòng biết đồ đệ nhất định là bên ngoài gặp phải chuyện không thoải mái, bất quá hấn không có vội vã hỏi tới, mà là tĩnh tâm chờ đợi Miêu Tuyết Khanh chủ động nói cho hấn.

Đêm đó, Miêu Tuyết Khanh nhân tiện đem chuyện ban ngày gặp phải Hạ Hầu Huân nói với hần. Thân Đồ Bách Nho trầm ngâm chốc lát, nói:

“Xem ra... Hần còn muốn người trở về Độc Phiến Môn.”

Miêu Tuyết Khanh không nói, khổ não mà cúi đầu, Thân Đồ Bách Nho hỏi:

“Vậy người nghĩ muốn trở về sao?”

Miêu Tuyết Khanh quyết đoán lắc đầu. “Không nghĩ, ta không nghĩ lại đi giết người...”

“Chỉ cần người không nghĩ theo hần, ta nhất định bảo vệ người.” – Thân Đồ Bách Nho kiên định mà nói, Miêu Tuyết Khanh tâm lý tràn đầy cảm kích.

“Cám ơn người, sư phụ...”

“Nếu như còn xem ta là sư phụ người, cũng đừng đa tạ nữa.” – Thân Đồ Bách Nho cười nói.

Miêu Tuyết Khanh nhìn hần ôn hòa tươi cười, đời này cũng không có người đối mình tốt như vậy. Cũng đều là người cứu mạng mình, vì sao Hạ Hầu Huân cùng Thân Đồ Bách Nho lại khác nhau đến thế? Một người đưa hần trở thành quân cờ, vật tấn ngoài dùng; một người đem hần trở thành đồ đệ, mọi cách trân trọng.

Nhưng vì sao hần hết lần này tới lần khác lại yêu kẻ lợi dụng mình thương tổn mình? Nếu có thể sớm một chút gặp được Thân Đồ Bách Nho... Nếu không theo người nợ gặp nhau... Miêu Tuyết Khanh hốt mắt nóng lên, bỗng nhiên quỳ xuống. Thân Đồ Bách Nho cả kinh, cuống quýt dìu hần: “Người làm sao vậy?”

“Sư phụ đại ân đại đức, đệ tử đời này đều không thể báo đáp.” – Miêu Tuyết Khanh lại quỳ xuống, dập đầu mấy cái. “Nếu như thật có kiếp sau, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa cho ngài.”

Thân Đồ Bách Nho than nhẹ: “Nếu thật có kiếp sau, ta không muốn người cho ta làm trâu làm ngựa...”

Miêu Tuyết Khanh mê muội mà ngẩng đầu lên. “Sư phụ?”

“Không có gì.” – Thân Đồ Bách Nho che dấu suy nghĩ, nói: “Tốt lắm, đêm đã khuya, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, chuyện Hạ Hầu Huân cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Là, sư phụ.” – Miêu Tuyết Khanh đứng lên, cùng hần cáo biệt xong liền trở lại phòng.

Dù Thân Đồ Bách Nho dặn hần đừng nghĩ nhiều như vậy, nhưng Miêu Tuyết Khanh vẫn trần trọc khó ngủ. Hần chung quy cảm giác được, Hạ Hầu Huân xuất hiện sẽ mang đến sóng gió cho cuộc sống tĩnh lặng của mình. Hôm nay gặp lại, ngoại trừ làm cho hần kinh hoảng, dĩ nhiên còn có niềm vui không thể giải thích.

Khó nói, tự mình nguyện bản vẫn chờ mong có thể theo kẻ từng nhẫn tâm đối đãi mình gặp lại sao? Không! Hần không thể có loại ý nghĩ không biết xấu hổ này!

Từ khi hần bái Thân Đồ Bách Nho làm thầy, hần cũng đã quyết định vĩnh viễn rời Độc Phiến Môn, hần quyết định không bao giờ trở về địa phương hắc ám kia nữa, không bao giờ nữa muốn thành quân cờ cho người khác mặc sức bài bố. Hần nên vì mình mà sống, vì người trân trọng quan tâm hần mà sống!

Miêu Tuyết Khanh bắt buộc mình nhắm mắt lại, đem khuôn mặt tươi cười động tâm của Hạ Hầu Huân từ trong đầu đuổi ra ngoài.

8. Chương 7

Nắng sớm rực rỡ từ cửa sổ tiến vào, bên ngoài truyền đến tiếng chim chi chi tra tra kêu. Thân Đồ Bách Nho kéo chặt khăn trùm đầu, phủ thêm áo khoác, đẩy cửa phòng chậm rãi đi ra ngoài.

Miêu Tuyết Khanh đứng ở ngoài cửa, xem bộ dáng chờ đợi đã lâu.

“Sư phụ.” – Miêu Tuyết Khanh vái chào.

“Xin lỗi, chờ đã rất lâu sao?”

“Không có.”

“Vậy chúng ta đi thôi, những khách nhân cũng mau tới rồi.” – Thân Đồ Bách Nho đi vài bước, lại phát hiện Miêu Tuyết Khanh chưa cùng đi lên.

“Làm sao vậy?” – Hấn lộn trở lại, Miêu Tuyết Khanh cúi đầu, khó khăn mà mở miệng:

“Sư phụ, ta không đi tham gia có thể chứ?”

Thân Đồ Bách Nho không có lộ ra vẻ mặt bất ngờ, mà là thông cảm hỏi: “Người là sợ hãi gặp phải Hạ Hầu Huân sao?”

“Ân...” Miêu Tuyết Khanh biết được Hạ Hầu Huân cũng nằm trong danh sách tham dự thọ tiệc lần này, tự mình hôm nay đi tham gia yến hội, nhất định sẽ gặp phải y.

“Người đừng lo lắng, có vi sư cùng sư công, chúng ta quyết không để y thương tổn người.”

Miêu Tuyết Khanh lắc đầu: “Sư công hiếm khi cử hành thọ tiệc, ta không nghĩ cho hấn thêm phiền toái...”

Hấn nói cũng có đạo lý, Thân Đồ Bách Nho không muốn miễn cưỡng hấn, khe thở dài: “Tốt lắm. Ta sẽ nói với sư công người.”

“Xin lỗi, sư phụ...” – Miêu Tuyết Khanh khó nén trong lòng xin lỗi.

“Đừng lo, vậy người nhân tiện đợi ở chỗ này nghỉ ngơi đi.”

“Ân... Sư phụ, ta nghĩ lại đi tìm tên khất cái ngày hôm qua.”

“Ân, đi thôi, cẩn thận một chút.”

“Tạ ơn sư phụ...” – Miêu Tuyết Khanh không muốn sẽ cùng Hạ Hầu Huân ở cùng dưới một mái hiên, nhất thời như nhắc được gánh nặng. Hấn cùng với Thân Đồ Bách Nho nói lời từ biệt, đang rời khỏi, lại bị đối phương hô trụ.

“Tuyết khanh, đợi sa mào lại đi thôi, bên ngoài nói không chừng sẽ có đệ tử Độc Phiến Môn, nếu bị bọn họ phát hiện rồi, lại gặp phải phiền toái.” – Thân Đồ Bách Nho cẩn thận mà nói.

“Nga...” – Miêu Tuyết Khanh đang muốn trở về phòng gian, Thân Đồ Bách Nho đã nhanh hơn hấn một bước đi vào, đem sa mào lấy ra. Hấn đi tới trước mặt Miêu Tuyết Khanh, tự tay mang mũ, kéo hạ sa khăn.

Cử chỉ của hấn thân mật vượt quá phạm vi thầy trò, một mực giống như chiếu cố tình nhân. Miêu Tuyết Khanh trong lòng cảm giác được quái dị, rồi lại không thể nói chỗ nào không thích hợp.

“Trên đường cẩn thận.” – Thân Đồ Bách Nho ôn nhu cười.

Chung quy cảm giác được... Hôm nay ánh mắt Thân Đồ Bách Nho nhìn mình có điểm không bình thường, ngay cả tươi cười cũng mang theo ngọt ngào trước đây không có, Miêu Tuyết Khanh hoang mang mà nghĩ tới.

“Đệ tử biết, cảm ơn sư phụ...” – Hấn vội vã nói lời cảm ơn, nhanh chân mà rời đi.

Thân Đồ Bách Nho nhìn hướng hấn rời đi thất thần hồi lâu, lúc này mới cất bước rời đi.

Thọ tiệc của An Trường Quân an bài tại giờ Thân tiến hành, trước vốn là thời gian tiếp khách. Ngoại trừ gia chủ, Thân Đồ Bách Nho cũng muốn hỗ trợ tiếp đãi tân khách.

Tại thời điểm đón khách, Thân Đồ Bách Nho thấy được Hạ Hầu Huân. Đối phương tuấn soái anh vĩ, thần thái sang trọng, một bả chiết phiến nơi tay, thân tạo sắc cấm bào, được vài tên người hầu vây quanh vào cửa, nghiêm nhiên vốn là một vị Hoàng Tôn quý tộc.

Hạ Hầu Huân xuất hiện khiến các khách nhân khác thêm chú ý, ngay từ đầu mọi người cũng không biết thân phận của y, thấy y quần áo hoa mỹ, khí độ bất phàm, còn tưởng rằng y là thành viên hoàng tộc. Thẳng đến khi các tân khách tập trung đến phòng khách ngồi, người hầu hô: “Độc Phiến Môn, Hạ Hầu chương môn nhân xin mời ngồi...”

Các tân khách vừa nghe vài chữ “Độc Phiến Môn”, nhất thời nổ tung. Mọi người đều biết, Độc Phiến Môn chuyện xấu đồn xa, luôn luôn bị chính phái xem thường, cùng giang hồ nhân sĩ phân chia giới tuyến rõ ràng.

Mà nay người có địa vị cao nhất trong chốn võ lâm An Trường Quân lại yêu cầu chương môn nhân Độc Phiến Môn tham gia thọ tiệc, có thể nào gọi người không kinh ngạc?

Kỳ thật lần này mời Hạ Hầu Huân cũng không phải là ý An Trường Quân, mà nhị đồ đệ Hạ Cảnh Tề an bài. Thuyết pháp của Hạ Cảnh Tề vốn là, người nào không từng lầm lỡ, Độc phiến Môn nay đã có cải tà quy chính, so với đối kháng, không bằng tiếp nhận cảm hóa bọn họ, yêu cầu bọn họ dự tiệc cũng vì trợ giúp bọn họ dung nhập chính phái nhân sĩ trên giang hồ.

An Trường Quân nghe hắn nói hợp lý, cũng nhân tiện đáp ứng. Chỉ là, các tân khách không rõ nội tình, tưởng rằng An Trường Quân là bị Độc Phiến Môn mua chuộc rồi, đều dùng ánh mắt thất vọng cùng hèn mọn nhìn Hạ Hầu Huân cùng thầy trò An Trường Quân.

Hạ Hầu Huân không để ý tới ánh mắt kẻ khác, thông thả mà cầm trà nhâm nhi thưởng thức. An Trường Quân biết bọn họ hiểu lầm, nhưng cũng không vội mà giải thích, hắn thần sắc tự nhiên mà ngồi ở vị trí chủ tọa, chờ đợi tân khách toàn bộ nhập tiệc.

Tất cả mọi người ngồi xong, An Trường Quân đứng lên, ôm quyền nói: “Đa tạ chư vị tham gia thọ tiệc của tại hạ, tại hạ cùng với hai vị đồ đệ lần nữa đối với các vị tỏ lòng cảm tạ.”

Hạ Cảnh Tề cùng Thân Đồ Bách Nho cũng đi theo đứng lên, hướng bốn phía ôm quyền. An Trường Quân cũng không nói nhiều lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tại hạ năm nay sở dĩ yêu cầu mọi người đến đây, cũng không phải là chỉ vì mừng thọ, mà là có một việc trọng yếu hơn muốn tuyên bố...”

Trong phòng tất cả mọi người cảm như hén, chờ hắn nói, An Trường Quân dừng một chút, không nhanh không chậm mà cao giọng nói: “Tại hạ chuẩn bị nhường lại vị trí võ lâm minh chủ.”

Lời này vừa nói ra, trong phòng nhất thời một trận xao động, Hạ Hầu Huân như trước chậm rãi mà hạp trà, xem bộ dáng thì y đã dự liệu được chuyện này. An Trường Quân giơ lên hai tay, ý bảo mọi người an tĩnh, mọi người lúc này mới khép lại miệng. An Trường Quân lại nói:

“Các vị nhất định hiếu kỳ, vì sao tại hạ hội đột nhiên nghĩ đến từ nhậm, cùng với việc như thế nào tuyển ra tân minh chủ tiếp theo? Hôm nay tại hạ muốn mọi người tề tụ một đường, chính là vì thương thảo chuyện này...”

Hắn còn chưa nói hết, một hòa thượng nhân tiện đứng dậy.

“An minh chủ, ngài nhậm chức minh chủ chưa đến mười năm, hưởng chi ngài bây giờ còn kiện tráng như thế, thật sự không thích hợp từ nhậm quá sớm.”

Các chương môn còn lại cũng xen miệng: “Đúng vậy, An minh chủ còn trẻ, cần gì nhanh như vậy từ nhậm?”

“Thời gian An minh chủ nhậm chức, phân tranh chốn giang hồ cũng giảm bớt, đều giúp các phái hòa hợp, cách làm việc của An minh chủ cần phải lưu lại...”

An Trường Quân lắc đầu nói: “Đa tạ mọi người tán thưởng, nhưng là An mỗ đã quyết, gánh nặng võ lâm minh chủ đặt trên người của ta đã lâu lắm... Vì ngồi trên vị trí này, ta đã mất đi người trọng yếu nhất...” – Nói đến chỗ này, An Trường Quân khó nén trong lòng bi thương, hắn than nhẹ nói: “Bây giờ, cũng là lúc đem trọng trách này giao cho những người khác rồi.”

Hắn phân phó Hạ Cảnh Tề: “Cảnh Tề, cầm đến đây đi.”

“Là, sư phụ.”

Hạ Cảnh Tề tiến vào nội thất, cầm một khối hoàng kim lệnh bài đi ra, đây là tượng trưng cho võ lâm minh chủ. An Trường Quân tiếp nhận lệnh bài, giơ lên, tất cả mọi người đều quì xuống.

An Trường Quân dùng thanh âm quyết đoán rõ ràng nói: “Các lộ anh hùng nghe lệnh, minh chủ tiếp theo, lấy hình thức luận võ truyền thống tuyển chọn, hai tháng sau cử hành, bất luận kẻ nào chỉ cần được chương môn nhân “thập đại phái ngũ đại bang” đề cử, đều có thể tham gia.”

Hạ Hầu Huân nghe xong, ánh mắt nghiêng liếc nhìn lệnh bài ánh vàng rực rỡ kia, khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh.

Sắc trời từ từ tối đi, người bán hàng rong thu thập hàng quán, đòn gánh lay động lay động mà bước trên đường.

Áo xám thiếu niên đầu đội sa mao, dọc theo bờ sông không có mục đích mà đi dạo. Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, nhật đã đến hoàng hôn.

Vốn là lúc đi trở về, Miêu Tuyết Khanh lưu luyến mà nhìn dương liễu bên bờ. Đi dạo hơn nửa ngày, như trước tìm không được tên khất cái hôm qua, có lẽ đối phương đã rời đi nơi này rồi... Hắn nghĩ.

Miêu Tuyết Khanh trở lại An phủ, vừa vặn chứng kiến xe ngựa của khách nhân lục tục đi ra, xem ra tiệc mới vừa chấm dứt không lâu. Hắn lôi kéo sa mao, cúi đầu đi vào bên trong cánh cửa, chỉ cầu không nên cùng “người nợ” gặp nhau.

Song trời không chiều lòng người, Miêu Tuyết Khanh trên đường trở về phòng, nhân tiện gặp gỡ một đám tân khách, mà Hạ Hầu Huân nhân tiện ở trong nhóm đó. Đối phương trong một đám thô dã vũ phu trông như hạc giữa bầy gà, Miêu Tuyết Khanh xa xa nhìn thấy y, nhất thời trái tim như sấm cổ, thật muốn lập tức né ra, nhưng lúc này đi ngược lại càng làm người khác chú ý.

Chính mình mang sa mao, hắn là sẽ không bị phát hiện đi, chỉ cần biểu hiện tự nhiên một chút, hắn là không sợ... Miêu Tuyết Khanh suy nghĩ, hắn cắn răng một cái, quyết định đi qua trước mặt đối phương.

Hạ Hầu Huân không để ý lắm mà liếc mắt một cái nam tử bên cạnh mình đi qua, ngay lúc hai người chạm vai qua trong nháy mắt, gió nhẹ đem sa khăn trên mặt thiếu niên thổi bay, lộ ra đường nét quai hàm duyên dáng... Hạ Hầu Huân như bị sét đánh, y dừng lại cước bộ, chặt chẽ dõi theo bóng lưng vội vàng rời đi.

“Này vị huynh đài, xin dừng bước.” – Hạ Hầu Huân bỗng dừng mở miệng, Miêu Tuyết Khanh thân hình run rẩy, đứng khựng tại chỗ. Hắn cảm giác được Hạ Hầu Huân đang hướng mình đi tới, nhất thời toàn thân kinh hách.

“Huynh đài, có thể mời người tháo xuống sa mao hay không?” – Hạ Hầu Huân càng nhìn bóng lưng đối phương càng cảm giác được quen thuộc, y vươn tay, ngay lúc tay Hạ Hầu Huân sắp chạm vào vai Miêu Tuyết Khanh, hắn đột nhiên phía trước phóng đi.

Hành động này của hắn không thể nghi ngờ chính là minh chứng cho phán đoán vừa rồi của Hạ Hầu Huân, y lập tức nhắc chân đuổi theo. Mọi người thấy Hạ Hầu Huân đuổi theo một nam tử xa lạ, tất cả đều choáng váng.

Miêu Tuyết Khanh cất bước chạy đi, thể nhưng trong viện đường mòn khúc chiết, trốn tránh cũng khó khăn. Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng nhỏ, Hạ Hầu Huân phía sau phi thân nhảy lên, rơi ở trước mặt hắn.

Miêu Tuyết Khanh đang muốn chuyển hướng trốn, Hạ Hầu Huân nhanh chóng vươn tay bắt bờ vai của hắn, Miêu Tuyết Khanh kinh hoảng mà đem tay y huy khai, Hạ Hầu Huân lại sử xuất tay kia. Hai người một người tróc một người ngăn cản, ở trong sân đánh lên.

Hạ Hầu Huân quyết tâm thâm nghĩ mở ra sa mao, một cước hướng mặt đối phương mà đá, Miêu Tuyết Khanh nghiêng người né tránh, Hạ Hầu Huân thừa dịp hắn phân tâm, một tay kia đột nhiên kéo khăn che mặt, dùng sức chiết khỏi!

“Hả...” – Miêu Tuyết Khanh thấp hô, che mặt nhảy lùi lại.

“Tuyết Khanh!” – Hạ Hầu Huân tiến lên trước một bước, một thân ảnh phút chốc ngăn cản ở trước mặt y.

Miêu Tuyết Khanh nhìn nam tử bảo hộ trước mặt, kinh hãi mà hô: “Sư phụ”

Sư phụ? Hạ Hầu Huân mị mắt nhìn tuần tú nam tử trước mặt.

Thân Đồ Bách Nho nhìn ánh mắt đối phương mang theo địch ý rõ ràng, hắn ôm quyền, không mang theo cảm tình nói: “Xin hỏi Hạ Hầu trưởng môn tìm đến tiểu đồ, là có việc gì phải làm sao?”

Hạ Hầu Huân ngẩn ra, ánh mắt y trong lúc đó lướt qua Miêu Tuyết Khanh, rất nhanh liền nắm giữ trạng huống, khoe miệng y câu dẫn ra cười lạnh, trên gheo hỏi: “Tuyết Khanh, ngươi khi nào thì biến thành đồ đệ người khác rồi?”

Miêu Tuyết Khanh đứng sau Thân Đồ Bách Nho, không lên tiếng, Thân Đồ Bách Nho thay mặt đáp: “Hạ Hầu chương môn, các hạ cùng tiểu đồ trong lúc đó đã không còn quan hệ, ta nghĩ chuyện thầy trò chúng ta, không cần ngài tán thành đi?”

Hạ Hầu Huân nguy hiểm mà nheo mắt suy nghĩ, trong mắt lộ ra hàn quang nhẹ nhẹ.

“Thân Đồ công tử, ta cùng với Tuyết Khanh có qua lại hay không, không đến phiên ngài bình luận đi?” – Y dùng kiểu phản bác đồng dạng nói.

“Tuyết Khanh theo ngài đã không có quan hệ rồi.” – Thân Đồ Bách Nho trầm giọng nói.

Hạ Hầu Huân lạnh lùng, phiêu mắt nhìn Miêu Tuyết Khanh trốn phía sau. “Tất nhiên đã không còn vấn đề gì rồi, vì sao thấy ta còn muốn trốn?”

Miêu Tuyết Khanh không cách nào tiếp tục trầm mặc, hần siết nắm tay, thấp giọng mở miệng: “Hạ Hầu chương môn... Ta đã không phải người Độc Phiến Môn, mời người buông tha ta...”

Nghe được hần tự mình nói như vậy, Hạ Hầu Huân khẩu khí đột nhiên lạnh, bá đạo nói: “Người có phải người Độc Phiến Môn hay không, không phải người định đoạt, mà là do ta quyết định!”

Miêu Tuyết Khanh từ phía sau Thân Đồ Bách Nho bước ra, thanh âm nghẹn ngào nói: “Hạ Hầu chương môn, ta đối với ngài đã không có bất cứ giá trị lợi dụng gì nữa, tánh mạng mà ngài cứu ta cũng đã trả lại cho ngài, xin mời ngài thả ta đi!”

Hạ Hầu Huân mở ra cây quạt, chậm rãi mỉm cười, nói nhỏ: “Là ta không tha...”

Y vừa nói, rồi đột nhiên lấy cây quạt bổ về phía Thân Đồ Bách Nho. Thân Đồ Bách Nho dùng tay áo ngăn cản, liệt một tiếng, chỉ thấy cây quạt cứ nhiên như lợi khí (vũ khí sắc bén) đem cổ tay áo hần cắt đứt.

“Sư phụ!” – Miêu Tuyết Khanh kinh hô, Thân Đồ Bách Nho đem tay áo bị cắt ném xuống, thấp giọng nói: “Đừng lo...”

Hạ Hầu Huân động tác rất mạnh, một tay kia nắm một tiểu đao hướng hần đâm tới, Thân Đồ Bách Nho cũng không phải đèn cạn dầu, chột rút kiếm phản kích.

Trong lúc tương giao, hai người đang muốn vận nội lực chống cự, một người bất ngờ mà rơi vào bên cạnh bọn họ, một tay đem hai người tách ra.

Hai người lui ra phía sau, bình tĩnh nhìn rõ, đúng là Hạ Cảnh Tề.

“Hạ Hầu chương môn, xin dừng tay.” – Hạ Cảnh Tề thanh âm hữu lễ mà uy nghiêm. Lúc này, An Trường Quân cũng từ sau chạy tới, hần cau mày nói: “Hảo hảo như thế nào mà đánh nhau?”

Thân Đồ Bách Nho thấy sư phụ tới, đầu tiên thu hồi kiếm, cung kính mà vái chào.”Sư phụ.”

Hạ Hầu Huân lãnh đạm, cũng đem tiểu đao thu hồi trong tay áo.

An Trường Quân nhìn một chút vài người ở đây, đầu tiên là hướng Hạ Hầu Huân nói: “Xin hỏi Hạ Hầu chương môn cùng tiểu đồ có hiểu lầm gì? Nếu như tiểu đồ có gì mạo phạm, An mỗ ở đây hướng Hạ Hầu chương môn thất lễ, xin Hạ Hầu chương môn thứ lỗi.”

Hạ Hầu Huân biết rõ trong địa bàn của bọn họ không cách nào dễ dàng đem Miêu Tuyết Khanh đoạt lại, y tâm tư vừa chuyển, quyết định trước mắt nên án binh bất động.

“Không có việc gì không có việc gì, một chút hiểu lầm nho nhỏ mà thôi, An minh chủ quá lời.”

Hạ Hầu Huân liếc Miêu Tuyết Khanh một cái, phe phẩy cây quạt tiêu sái rời đi. Y đi rồi, An Trường Quân mới hỏi Thân Đồ Bách Nho: “Phát sinh chuyện gì?”

Thân Đồ Bách Nho nhìn Miêu Tuyết Khanh mặt mang thẹn sắc một chút, biết việc này không thể tiếp tục dấu diếm rồi, liền đem thân thể nguyên bản của Miêu Tuyết Khanh nói cho bọn họ ——

“Lúc đệ tử cứu Tuyết Khanh, thấy hần cơ khổ vô y, vì vậy chưa được sư phụ đồng ý liền nhận hần làm đồ đệ, mà nay rước lấy phiền toái, thật sự là đệ tử sơ sẩy...” – Thân Đồ Bách Nho tự trách mà nói, Miêu Tuyết Khanh không muốn nhìn hần đem trách nhiệm dán trên người, áy náy mà xen miệng:

“Không phải, là ta cấp sư phụ cùng sư công thêm phiền toái, sư công ngài muốn trách xin trách cứ ta đi.”

Hắn nói xong, nhân tiện quỳ gối trước mặt An Trường Quân, người sau lập tức đem hắn nâng dậy, nói: “Người đã vào nhà chúng ta, chúng ta có trách nhiệm bảo vệ người, đừng nói cái gì phiền toái.”

“Cám ơn sư công...” – Miêu Tuyết Khanh vô hạn cảm kích.

An Trường Quân chuyển hướng Hạ Cảnh Tề nói: “Cảnh Tề, Tuyết Khanh bây giờ cảnh ngộ cùng người nằm đó thật sự là không có sai biệt.”

“Đúng vậy...” – Hạ Cảnh Tề lãnh đạm cười.

Miêu Tuyết Khanh tò mò mà nhìn Hạ Cảnh Tề, y cùng mình cảnh ngộ giống nhau? Đây là cái gì ý tứ... Bất quá An Trường Quân không có nói thêm gì nữa, hắn kiên định mà nói: “Tuyết Khanh, người yên tâm, vô luận như thế nào chúng ta cũng không bỏ mặc người.”

Thân Đồ Bách Nho xen miệng: “Sư phụ, đệ tử hội hảo hảo theo Hạ Hầu chương môn giải quyết việc này, xin sư phụ không nên bận tâm.”

“Giải quyết nhất định phải giải quyết, nhưng ta không hy vọng các người lấy dao kiếm nắm trong tay mà giải quyết.” – An Trường Quân tuy là người trong võ lâm, nhưng lại luôn luôn không thích lấy bạo chế bạo.

“Đệ tử rõ ràng, nhưng là Hạ Hầu Huân nợ tính tình cổ quái, sợ rằng không dễ dàng thuyết phục.”

“Trước xem hành động tiếp theo của y đi, nếu như y thật khinh người quá đáng, chúng ta cũng không thể để mặc người ngoài khi dễ.”

An Trường Quân đối với Hạ Cảnh Tề nói: “Cảnh Tề, vì sư còn chưa dỡ xuống vị trí minh chủ, việc này không tiện nhúng tay. Người cùng Hạ Hầu chương môn có chút giao tình địa? Có thể nói, việc này phải làm phiền người trợ giúp sư đệ rồi.”

“Sư phụ đừng nói cái gì làm phiền, đây là phận sự của đệ tử.” – Hạ Cảnh Tề ôm quyền nói.

An Trường Quân vui mừng gật đầu.”Có hai người các người, vì sư an tâm... Không nên quên, hai người sẽ đại diện bốn phái tham gia đại thi đấu dành chức võ lâm minh chủ lần này, đoạt quan hay không cũng không trọng yếu, chuyện trọng yếu chính là muốn sư huynh đệ các người đồng tâm hiệp lực, giúp đỡ nhau, phát huy thực lực.”

“Đệ tử rõ ràng.” – Hạ Cảnh Tề cùng Thân Đồ Bách Nho đồng thời trả lời.

An Trường Quân chuyển hướng Miêu Tuyết Khanh nói: “Tuyết Khanh, người không cần lo lắng, chúng ta sẽ không tái cho người trở về Độc Phiến Môn.”

“Cám ơn sư công.” – Miêu Tuyết Khanh cảm kích mà khom người ôm quyền.

Thọ tiệc của An Trường Quân kết thúc, võ lâm nhân sĩ dự tiệc từ từ rời đi Phạm Châu, đều tự trở về vì trận đấu minh chủ ba tháng sau đó tu luyện chuẩn bị. Nhưng Hạ Hầu Huân không có vội vã, ngày thứ hai sau thọ tiệc, Thân Đồ Bách Nho nhận được thiệp mời của đối phương, yêu cầu hắn đến địa phương nổi danh là tửu lâu “Đăng Hương Các” gặp mặt.

Miêu Tuyết Khanh biết tính tình Hạ Hầu Huân, tiệc rượu lần này nhất định có âm mưu, đối phương nhất định đã thiết bẫy rồi, hắn khẩn cầu Thân Đồ Bách Nho không nên đi, đối phương lại nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con? Chúng ta nhân cơ hội này, nói cho y minh bạch, làm cho y sau này không bao giờ có thể dây dưa người nữa.”

Sau khi An Trường Quân nhìn thiệp mời, nói: “Tuyết Khanh, người theo sư phụ cùng dự tiệc đi, dù sao việc này nguyên nhân người dựng lên, người hắn là nên trình diện. Về phần Cảnh Tề, ở lại bên ngoài Đăng Hương Các chờ, vạn nhất xảy ra chuyện gì cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

Ba người nghe theo hắn an bài, vào đêm hôm sau đi tới Đăng Hương Các. Hạ Cảnh Tề cùng Thân Đồ Bách Nho ước định, khi muốn tăng viện lấy khẩu địch làm ám hiệu. Sau khi Thân Đồ Bách Nho cùng Miêu Tuyết Khanh tiến vào tửu lâu, Hạ Cảnh Tề cùng xa phu liên thủ ở ngoài cửa.

Hạ Hầu Huân bao cả Đăng Hương Các, bởi vậy khách nhân đêm nay chỉ có bọn họ.

Miêu Tuyết Khanh cùng Thân Đồ Bách Nho tiến vào trong đại sảnh, một gã sai vặt dẫn bọn họ lên lầu. Hạ Hầu Huân ngồi trong một phòng trang nhã ở lầu hai, ca kỹ xinh đẹp ngồi ở một bên đánh tỳ bà, khoe miệng nàng hơi mỉm cười làm tăng thêm vài phần quyến rũ.

Hạ Hầu Huân thấy hai người cùng nhau dự tiệc, cũng không có vẻ bất ngờ. Hắn cười khách khí, nhẹ nhàng khoát tay: “Nhị vị, mời ngồi.”

Thân Đồ Bách Nho không khỏi trong lòng bội phục khả năng nhẫn nại của Hạ Hầu Huân, rõ ràng lần trước một bộ dáng mất hết kiểm chế, mà nay lại có thể tươi cười ngênh người, nam nhân so với mình còn muốn nhỏ hơn một tuổi này tuyệt đối không thể khinh thường.

Thân Đồ Bách Nho ngồi đối diện Hạ Hầu Huân, Miêu Tuyết Khanh chỉ là đứng ở phía sau hắn, vẫn chưa ngồi xuống. Hạ Hầu Huân cười khách khí nói: “Tuyết Khanh, đừng đứng, ngồi xuống đi.”

“Không nên.” – Miêu Tuyết Khanh lãnh đạm mà nói, hắn cũng không thể bị bộ dáng khách sáo của đối phương lừa gạt. Người này trên mặt đối với người cười, sau lưng kỳ thật đã đâm người mấy ngàn đao, hắn đã nếm qua nhiều lần rồi.

Hắn không cảm kích, Hạ Hầu Huân ra vẻ không sao cả mà cười cười: “Như vậy tùy ý của người đi.”

Thân Đồ Bách Nho không có ý định cùng hắn vòng vo, thẳng thắn nói: “Hạ Hầu chương môn lần này mời tại hạ đến, muốn nói chính là chuyện tiểu đồ? Như vậy xin không nên chậm trễ, có chuyện không ngại nói thẳng.”

“Thân Đồ công tử cần gì cứ như vậy cấp bách? Trước uống một chén rượu đi.” – Hạ Hầu Huân rót rượu cho hắn, Thân Đồ Bách Nho phòng bị mà nhìn chằm chằm chén rượu nhỏ, Hạ Hầu Huân thấy hắn chậm chạp không cầm lấy, biết hắn cố kỵ cái gì. Y cười khế, tự uống xong một chén.

“Thân Đồ công tử, Tuyết Khanh không có nói cho người, ta cho tới bây giờ không thích hạ độc?” – Hạ Hầu Huân chế nhạo mà nói.

Thân Đồ Bách Nho nhìn Miêu Tuyết Khanh một chút, đối phương nhẹ nhàng gật đầu. Miêu Tuyết Khanh đi theo Hạ Hầu Huân năm năm, đích xác cho tới bây giờ không thấy qua y dùng độc, bởi vì thủ đoạn của y còn hơn cả độc dược.

Thân Đồ Bách Nho nói “Thất lễ rồi”, cầm lấy chén rượu phạm hạ.

Ngoài cửa Đằng Hương Các, một gã nam phó thần sắc kinh hoảng mà đi tới. Ngoài cửa dừng vài cỗ xe ngựa, nam phó nhìn một chút, hướng một chiếc trong đó chạy đi. Xa phu nhận ra hắn, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ta đến tìm Hạ lão gia, phu nhân nàng dường như có điểm không thoải mái...” – Nam phó mới vừa nói xong, màn xe bị ẩn khai, Hạ Cảnh Tề dò xét đi ra, vắt mi nói: “Phu nhân làm sao vậy?”

“Phu nhân ăn xong cơm tối không lâu đã nói không thoải mái, đã sai người đi gọi đại phu rồi.”

“Ta với người quay về đi xem một chút.” – Hạ Cảnh Tề khẩn trương mà nhảy xuống xe ngựa, xa phu kinh ngạc mà hô: “Hạ lão gia, chúng ta không phải phải đợi Thân Đồ công tử sao?”

“Ta rất mau trở lại.” – Hạ Cảnh Tề giải thích xong, bước nhanh theo nam phó rời đi.

Xa phu bất an mà ngẩng đầu nhìn cửa sổ Đằng Hương Các, chỉ có thể trong lòng khẩn cầu Thân Đồ Bách Nho bọn họ ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện...

Nô phó đưa tới tinh xảo tiểu điểm tâm, ca kỹ đánh một khúc “Trời chiều Tiêu cổ” dịu dàng lưu loát, Hạ Hầu Huân một tay nhẹ nhàng cầm lấy vỏ rượu, lại vì Thân Đồ Bách Nho rót đầy một chén.

Đối mặt Hạ Hầu Huân như vậy, Thân Đồ Bách Nho luôn luôn tỉnh táo cũng sắp thiếu kiên nhẫn rồi, hắn lạnh giọng nói: “Hạ Hầu chương môn không nên đa lễ, chúng ta hay là nói chuyện chính sự đi.”

Hạ Hầu Huân buông bình rượu, cười nói: “Thân Đồ công tử thật sự là không có hứng thú.”

“Tại hạ hôm nay đến đây cũng không phải là vì hứng thú.”

“A...” – Hạ Hầu Huân cười khê, ánh mắt dần dần lạnh.”Nếu Thân Đồ công tử kiên trì, vậy tại hạ nhân tiện nói ngắn gọn đi...”

Hắn hỏi: “Ta rất hiếu kỳ, các ngươi là lúc nào trở thành thầy trò?”

“Khi ta đem hắc hấp hối từ trong tuyết mà cứu trở về.” – Thân Đồ Bách Nho nói rõ ràng vốn là ám chỉ Hạ Hầu Huân lãnh khốc, Miêu Tuyết Khanh rũ mắt xuống, trên mặt không có một tia ba động. Hạ Hầu Huân khinh miệt cười.

“Vô luận hắc vốn là hấp hối, hoặc là đã chết, không có ta đáp ứng, Miêu Tuyết Khanh như trước là đệ tử Độc Phiến Môn, như trước là người của Hạ Hầu Huân ta.”

Miêu Tuyết Khanh cả người run lên, phía trước Thân Đồ Bách Nho bỗng dưng đứng lên, ngăn trở Hạ Hầu Huân trên người hắn phóng ra ánh mắt hung hãn.

“Hắn không phải. Bắt đầu từ lúc ngươi quyết định ném hắn xuống, hắn sẽ không tái là người của ngươi.” – Thân Đồ Bách Nho cao giọng nói.

Hạ Hầu Huân nhìn về phía hắn trong ánh mắt không có một tia cảm tình, y lộ ra vẻ mặt tự tiếu phi tiếu.”Hắn là người của ta hay không, không đến lượt ngươi chỗ mồm vào.”

“Tuyết Khanh bây giờ là đồ đệ của ta, là đệ tử môn phái ta.” – Thân Đồ Bách Nho phản bác.

“Chỉ là dùng miệng nói có thể đại biểu cái gì?” – Hạ Hầu Huân cũng đứng lên, y mở ra cây quạt, cười lạnh nói: “Không ai có thể đoạt đồ vật từ tay ta.”

“Tuyết Khanh không phải “đồ vật” của ngươi!” – Thân Đồ Bách Nho nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, Hạ Hầu Huân không để ý tới hắn, thẳng nhìn đến Miêu Tuyết Khanh vẻ mặt trầm tĩnh.

“Tuyết Khanh, ta cho ngươi một cơ hội...” – Miêu Tuyết Khanh nhìn y, Hạ Hầu Huân chữ chữ rõ ràng mà nói: “Trở về bên người ta.”

Miêu Tuyết Khanh siết nắm tay, kiên định mà trả lời: “Ta sẽ không.”

Hạ Hầu Huân hai mắt nhất thời đóng băng, y không hề cảm tình mà cười.”Có dũng khí ở trước mặt ta nói “sẽ không”?”

Vài tên nam nhân bên cạnh phút chốc vây quanh Miêu Tuyết Khanh cùng Thân Đồ Bách Nho, Miêu Tuyết Khanh biết muốn khai chiến rồi, hắn rút kiếm, nói: “Cho dù ngươi giết ta, ta cũng không trở về!”

“Ha ha ha...” Hạ Hầu Huân không hề dự kinh mà cười ha hả, hắn quan sát, ung dung nói: “Ta như thế nào nỡ giết ngươi? Muốn giết, cũng chỉ giết kẻ cản đường mà thôi...”

Vừa dứt lời, Hạ Hầu Huân đột nhiên hướng Thân Đồ Bách Nho bắn ra ám khí —

9. Chương 8

“Tất –!” Một trận thanh âm bén nhọn từ Đằng Hương Các truyền đến, ngoài cửa xa phu vừa nghe thấy, biết Thân Đồ Bách Nho bọn họ nhất định gặp phải nguy hiểm rồi. Hắn nhảy xuống xe, lo lắng mà muốn vọt vào đi, nhưng tỉnh táo vừa nghĩ, Hạ Cảnh Tề không có ở đây, tự mình cho dù tiến vào cũng giúp không được, nói không chừng còn hại người khác.

Xa phu lập tức lui trở về, hắn ngẩng đầu nhìn ngọn đèn dầu tỏa sáng trên lầu hai, mơ hồ nghe được trận trận tiếng thét chói tai của nữ tử cùng tiếng đao kiếm giao tranh, còn kèm theo thanh âm đồ dùng trong nhà bị đánh vỡ, bên trong nhất định đang đánh kịch liệt. Hắn vô kế khả thi, không thể làm gì khác hơn là nhảy quay về trên xe ngựa, điều khiển xe ngựa chạy về An phủ tìm cứu binh.

Bên trong Đằng Hương Các — Miêu Tuyết Khanh bị ba gã nam tử đồng thời công kích, đối mặt đồng môn ngày xưa, hắn không nghĩ tèn nhắt hạ sát thủ, một mực tránh né phòng ngự. Mà đối phương cũng không phải muốn lấy tính mệnh của hắn, bọn họ vẫn vây Miêu Tuyết Khanh, làm cho hắn không cách nào đi đến bên người Thân Đồ Bách Nho.

Mà Thân Đồ Bách Nho bên này, đang cùng Hạ Hầu Huân người tiến ta lui, đánh đến khó phân giải. Hạ Hầu Huân từ lầu hai phi thân nhảy đến nóc nhà, Thân Đồ Bách Nho huy kiếm đuổi theo. Hạ Hầu Huân dường như muốn cùng hắn chơi trốn tìm, thi triển khinh công, nóc nhà nhảy đến lương đình, lại nhảy đến lan can. Hai người tại không trung giao đấu hơn mười chiêu, kiếm khí đem đèn lồng, bình hoa nghiền nát, mảnh nhỏ không ngừng nện xuống, tiểu nhị trong lầu đều ôm đầu chạy trốn chết.

Một tên bắt lấy ca kỹ đàn tỳ bà đang hét chói tai, từ thang lầu nhảy xuống, vừa vịn tới chỗ bọn Hạ Hầu Huân.

Hạ Hầu Huân xem chuẩn thời cơ, đột nhiên hướng Thân Đồ Bách Nho xuất chiêu, người sau lắc mình né tránh. Chiêu phong kịch liệt đánh trúng cây cột phía sau Thân Đồ Bách Nho, cây cột hé ra một lỗ hổng lớn, tiếp theo lung lay lúc lắc mà ngã về phía trước.

“A —!” — Ca kỹ nọ vô tình mà đứng ngay nơi cây cột sẽ ngã xuống.

“Cẩn thận!” — Thân Đồ Bách Nho thả người nhảy xuống, ôm lấy nàng bay nhanh mà nhảy khai. Sụp rồi... Cây cột đè sụp cái bàn bên dưới, những người còn lại đang kịch liệt giao đấu bởi vì tiếng nổ này mà ngừng tay.

Thân Đồ Bách Nho che chở ca kỹ nhảy đến địa phương an toàn, buông nàng: “Người không sao chứ... Ách...”

Thân Đồ Bách Nho đột nhiên biến sắc, dùng sức đem cô nương nọ đẩy ra — một cây trâm cài tóc màu bạc cắm giữa ngực phải của hắn.

“Sư phụ...!” — Miêu Tuyết Khanh cả kinh mà nhìn Thân Đồ Bách Nho trước ngực chảy ra máu tươi.

“Người...” — Thân Đồ Bách Nho nhìn phía ca kỹ, đối phương đã thối lui đến bên cạnh Hạ Hầu Huân, dùng đôi mắt ác độc lãnh tĩnh liếc hắn. Hạ Hầu Huân ôm nàng, đắc ý cười ha hả.

“Thân Đồ công tử, uống phí người hành tẩu giang hồ lâu năm, nghĩ không ra dễ dàng như vậy mắc lừa.”

Thân Đồ Bách Nho sắc mặt xanh mét mà đem trâm gài tóc nhỏ ra, Miêu Tuyết Khanh chạy vội đến bên người hắn, cầm lấy trâm gài tóc lên xem, máu dính trên trâm đã biến sắc.

“Có độc!” — Miêu Tuyết Khanh phần hận mà nói, Thân Đồ Bách Nho ngẩn ra, nổi giận mà trừng mắt nhìn Hạ Hầu Huân vẻ mặt vô lại.

“Người làm bộ dáng không phục để làm chi?” — Hạ Hầu Huân âm trầm mà trêu chọc nói: “Ta xác thực không thích hạ độc, nếu muốn hạ, đã dùng độc vô cùng tàn nhẫn...”

Miêu Tuyết Khanh đứng thẳng thân thể, lạnh giọng nói: “Giải được!”

“Nga? Người là muốn hỏi ta giải được sao?” — Hạ Hầu Huân đùa cợt: “Người van cầu ta, ta sẽ cố gắng đáp ứng.”

Miêu Tuyết Khanh cắn răng, đang muốn mở miệng, Thân Đồ Bách Nho lôi kéo hắn.

“Không nên cầu y! Y căn bản là không có ý định đó!”

“A... Người cũng chỉ có thể thừa dịp bây giờ mạnh miệng một chút rồi.” Hạ Hầu Huân nhìn hắn trong mắt lóe hàn quang.

Thân Đồ Bách Nho cầm kiếm, trầm giọng nói: “Giải được, ta tự mình lấy!”

Hắn gầm lên hướng Hạ Hầu Huân phóng đi, Miêu Tuyết Khanh vội vàng theo sát, Hạ Hầu Huân đem ca kỹ đẩy ra, tài giỏi có thừa mà đỡ công kích của hai người bọn họ. Thân Đồ Bách Nho nguyên bốn kiếm pháp sắc bén nay vì trúng độc mà hoãn trệ, hắn miễn cưỡng ra vài kiếm, ngực phải lại đau rất không thôi.

“Ô...” — Đau đớn xâm nhập tâm phế, Thân Đồ Bách Nho rên lên một tiếng, kiếm trong tay rơi xuống đất.

“Sư phụ!” — Miêu Tuyết Khanh cuống quýt dìu hắn, Thân Đồ Bách Nho toàn thân run rẩy, sắc mặt trở nên đen tím, đây hiển nhiên là bệnh trạng khi phát độc.

Hạ Hầu Huân nhìn bọn hắn thân mật mà đỡ nhau, trong mắt rực lên ngọn lửa ghen ghét, y lạnh lạnh mà nói: “Bắt đầu phát tác sao? Rất hay... Đều do Thân Đồ công tử hoạt động mạnh.”

Thân Đồ Bách Nho tức giận lại muốn xông lên, bị Miêu Tuyết Khanh kịp thời kéo. Lúc này, một hạ nhân của Hạ Hầu Huân từ ngoài cửa vội vã chạy tới, gãi mồ hôi nói với Hạ Hầu Huân nói mấy câu. Hạ Hầu Huân gật đầu, đối với Miêu Tuyết Khanh nói:

“Muốn giải được thì tới tìm ta.” Hắn mập mờ mà thêm một câu: “Ta tùy thời cũng chờ người...”

Miêu Tuyết Khanh thoáng giật mình, Hạ Hầu Huân hai chân một đạp, nhảy lên lầu hai, những người khác cũng đi theo, một đám người nhanh chóng rút lui. Bọn họ mới đi, Hạ Cảnh Tề cùng An Trường Quân tới ngay rồi.

“Sư công.” – Miêu Tuyết Khanh như gặp được cứu tinh mà hô, An Trường Quân đến trước mặt bọn họ. Miêu Tuyết Khanh lo lắng mà nói: “Sư công! Sư phụ hắn trúng độc rồi!”

Lúc này Thân Đồ Bách Nho ngay cả nói cũng không nói ra được, An Trường Quân kiểm tra vết thương một chút, trầm trọng nói: “Trước dẫn hắn trở về.”

Ánh nến chiếu rọi trên khuôn mặt trắng trẻo tuấn tú của Miêu Tuyết Khanh, hỏa hồng quang mang như trước không thể hòa tan bằng sương trên mặt hắn. Hắn không chớp mắt nhìn Thân Đồ Bách Nho trên giường, đối phương hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt bày ra tử hắc sắc không tầm thường.

An Trường Quân buông cổ tay Thân Đồ Bách Nho, sắc mặt ngưng trọng mà đứng lên. Hạ Cảnh Tề không thể chờ đợi được hỏi: “Sư phụ, sư đệ hắn trúng độc gì?”

“Ta cũng không rõ, hắn loại thi độc ở Tây Vực...”

“Thi độc?” – Hạ Cảnh Tề cùng Miêu Tuyết Khanh nghe đến cái tên đáng sợ cũng không khỏi giật mình.

Miêu Tuyết Khanh đứng lên hỏi: “Sư công, ngài biết như thế nào để có giải được sao?”

“Thật đáng tiếc, loại độc này phi thường hiếm thấy. Bởi vậy, giải được cũng không dễ dàng có được...” – An Trường Quân thở dài.

“Vậy sư phụ hắn...” – Miêu Tuyết Khanh vành mắt ửng đỏ, thanh âm cũng bắt đầu nghẹn ngào, An Trường Quân vỗ vỗ hắn, nói:

“Đừng lo lắng, Bách Nho có nội công hộ tâm, thi độc không thể lập tức đến tử huyệt, hiện nay, chỉ có thể ngâm hắn vào được, ta mỗi ngày hướng đưa vào nội lực cho hắn, có lẽ có thể tạm thời trì hoãn nửa tháng...”

Hạ Cảnh Tề xen miệng: “Nhưng như thế tiếp tục cũng không phải biện pháp đi?”

“Ân, giải được, vốn là phải lấy được...” – An Trường Quân nói.

Miêu Tuyết Khanh nắm tay, thấp giọng nói: “Cho ta đi.”

“Ân?” – An Trường Quân cùng Hạ Cảnh Tề ngạc nhiên mà nhìn hắn, Miêu Tuyết Khanh ngẩng đầu lên, kiên định mà nói: “Ta muốn đi đến chỗ Hạ Hầu Huân, đem giải được về!”

Mặt trời nhô lên cao, mặt đường rộng lớn khởi lên tầng tầng sóng nhiệt.

Hai cỗ xe ngựa xa hoa được vài kỵ mã hộ tống, đất đá bay mù trời. Hai bên đường trồng đủ loại ngô đồng sum xuê tạo thành lưỡng đạo màu xanh biếc.

Xe ngựa đứng ở một khu nhà tường trắng ngói xanh hoa mỹ, vài tên nô bộc ngoài cửa mang theo ghế, ô, nhanh chóng mà vây trước xe. Hạ Hầu Huân phe phẩy chiết phiến, tiêu sái tự nhiên từ một chiếc xe ngựa nhảy xuống, mặt khác vài nữ tử tuổi còn trẻ lại từ xe ngựa thứ hai xuống.

Các nàng tổng cộng năm người, đều khoảng mười sáu mười bảy tuổi, trên người toàn bộ trang bị kiếm. Trong đó một cô gái xinh đẹp đứng giữa trang phục đẹp đẽ quý giá, xem ra vốn là người đứng đầu những nữ tử này. Đôi mắt nàng lưu chuyển, ngẩng đầu nhìn bài tử trước cửa, bên trên cẩn thận viết vài chữ – Thúc Tịnh Cư.

“Triệu cô nương mời vào.” – Hạ Hầu Huân mỉm cười vươn một tay, nói: “Hoan nghênh quang lâm hàn xá, trong phòng trang trí đơn sơ, mong rằng Triệu cô nương sẽ không ghét bỏ.”

“Hạ Hầu chương môn quá khách khí.” – Triệu Linh Nhi tươi cười thản nhiên, nghĩ thầm phòng ở hoa lệ như vậy cư nhiên lại nói cái gì “hàn xá”, này Hạ Hầu Huân cũng không biết vốn là khiêm nhường hay là khoe khoang.

Đoàn người đi theo Hạ Hầu Huân tiến vào phòng trong, nô bộc theo sau nắm xe ngựa đi vào, tiếp theo ề a một tiếng đem đại môn đóng lại.

Miêu Tuyết Khanh giấu mình ở một gốc đại thụ trong viện đầy ra cành lá, âm trầm mà nhìn chăm chú vào tình huống bên dưới. Đám nữ tử kia vốn là người “Ngạo Kiếm sơn trang”, trong đó Linh nhi là Đại tiểu thư, Hạ Hầu Huân sẽ không vô duyên vô cớ chiêu đãi các nàng.

Lấy tính tình y mà xem, y nhất định là coi trọng Triệu cô nương tuổi còn trẻ xinh đẹp mà rất có gia thế rồi, để cho bọn họ trụ chỉ sợ là không có hảo ý.

Miêu Tuyết Khanh theo dõi đội xe của Hạ Hầu Huân ba ngày, vẫn đợi cơ hội cướp lấy giải dược, xem ra thành văn đúng là tuyệt hảo thời cơ.

“Triệu cô nương, uống tiếp một chén đi.” Hạ Hầu Huân cấp chén rượu trong tay Triệu Linh Nhi rót đầy.

Triệu Linh Nhi xanh cái trán, gương mặt vì rượu mà hiện ra sắc đỏ ửng mê người. Nàng hàm hồ mà hô: “Ta... Ta uống không được...”

“Triệu cô nương đừng khách khí, đến, ta cam đoan, đây là chén cuối cùng.” – Hạ Hầu Huân kiên nhẫn dẫn con mồi cắn câu.

Triệu Linh Nhi ồm ừ, mơ mơ màng màng mà quán hạ một chén rượu.

“Triệu cô nương không hổ là nữ trung hào kiệt, thật sự là hảo tửu lượng.” – Hạ Hầu Huân giả mù sa mưa mà khen ngợi. Triệu Linh Nhi cười ngây ngô vài cái, tiếp theo liền bùm một tiếng ghé vào mặt bàn.

“Triệu cô nương, Triệu cô nương?” – Hạ Hầu Huân phe phẩy bả vai của nàng, sau khi xác định đối phương đã say ngã, miệng y nổi lên nụ cười giảo hoạt.

Miêu Tuyết Khanh trên cây đợi hơn nửa ngày, rốt cục nhìn thấy Hạ Hầu Huân dìu Triệu Linh Nhi say như chết hướng phòng trong chủ ốc đi đến, hẩn bắt động thanh sắc theo sát bọn họ.

Hai người tiến vào trong phòng, Miêu Tuyết Khanh mặc dù không thể đến gần nhìn trộm, nhưng lại có thể từ bóng dáng do nền chiếu rơi trên cửa sổ mà nhìn ra tình huống giữa bọn họ.

Hạ Hầu Huân đem Triệu Linh Nhi đặt ở trên giường, phi thân đi qua, vuốt ve mặt của nàng. Triệu Linh Nhi tựa hồ vẫn duy trì một điểm thanh tỉnh, nàng rên rỉ huy khai tay nam nhân, nhưng lại không đủ để ngăn cản địch nhân xâm phạm.

Miêu Tuyết Khanh nắm chặt lòng bàn tay đầy mồ hôi, nín thở nhìn. Hẩn biết nam nhân trải qua giao hoan hội trở nên uể oải không chịu nổi, đến lúc đó phòng bị cũng sẽ yếu bớt. Chỉ cần chờ Hạ Hầu Huân có Triệu Linh Nhi, vù vù ngủ rồi, chính mình muốn động thủ sẽ dễ như trở bàn tay.

Mặc dù không muốn hy sinh Triệu Linh Nhi, nhưng vì lấy được giải dược, chính mình không thể không khoanh tay đứng nhìn... Miêu Tuyết Khanh trong lòng lương tri cắn rứt.

Hạ Hầu Huân đã ở trên người Triệu Linh Nhi, đối phương tựa hồ tỉnh lại rồi, bắt đầu giãy dụa, thấp hô: “Không nên! Người muốn làm gì...”

Hạ Hầu Huân cúi đầu cười, ôn nhu lừa nói: “Triệu cô nương người đừng sợ, ta nhất định hội phụ trách...”

Miêu Tuyết Khanh nghe vào trong tai, đáy lòng nảy lên một đoàn hỏa phúc không tên, hẩn cảm giác được rất tức giận, cũng không biết luồng tức giận này từ đâu mà đến, toàn thân hẩn bắt đầu kích động mà run rẩy đứng lên.

“Không nên! Không nên người buông ta ra...” – Triệu Linh Nhi kịch liệt phản kháng, trong thanh âm mang theo khóc khang gọi người thương tiếc.

“Triệu cô nương, người buông lỏng một điểm, ta sẽ rất ôn nhu...”

Miêu Tuyết Khanh cũng nhẩn nại không nổi nữa, hấn mãnh lực bẻ gãy một nhánh cây – ba!

Chỉ là một tiếng vang rất nhỏ, cũng đủ để kinh động người trong nhà. Hạ Hầu Huân nhanh chóng từ trên người Triệu Linh Nhi đứng lên, Miêu Tuyết Khanh thấy y sắp đi ra, phi thân nhảy qua tường vây.

“Là ai?!” – Hạ Hầu Huân sau một khắc lao tới, người trong nhà cũng chạy tới theo.

“Như thế nào?”

“Phát sinh chuyện gì rồi?”

“Có người lên vào được, truy!” – Hạ Hầu Huân ngấm thân ảnh nhập vào trong rừng cây, dẫn đầu nhảy lên trên ốc bồi, các thị vệ khác cũng lập tức đuổi theo.

Các kiếm tỳ của Triệu Linh Nhi nghe tiếng mà đến, chỉ thấy Triệu Linh Nhi quần áo không chỉnh mà ghé vào bên trong phòng Hạ Hầu Huân khóc. Loại tình huống này vừa nhìn đã biết phát sinh chuyện gì rồi, các kiếm tỳ vừa sợ vừa giận, một bên mắng Hạ Hầu Huân một bên dìu Triệu Linh Nhi rời đi.

Hạ Hầu Huân đuổi tới trong rừng cây, đối phương sớm đã biến mất vô tung. Các thị vệ đuổi tới bên người y, hỏi: “Chủ nhân, có muốn hay không phái người lực soát một chút?”

Hạ Hầu Huân nhìn tại nhánh cây lay động trong bóng đêm, người tới là ai, y trong lòng hiểu rõ. Hạ Hầu Huân trầm tư trong chốc lát, nói: “Quên đi.”

Mặc các thị vệ trăm tư khó giải, Hạ Hầu Huân chuyển hướng Thuyết Tình Cư đi trở về, vừa đi vừa cười lạnh nói: “Hắn nhất định còn có thể tới...”

Miêu Tuyết Khanh mang sa mào, xen lẫn trong đám người. Hai mắt hấn cách lựa mông, không nháy mắt mà nhìn chăm chăm đoàn người ngựa phía trước.

Hôm nay đã là ngày thứ sáu hấn theo dõi Hạ Hầu Huân, từ Cận Châu thành trở về Phạm Châu thành, ngày đêm thân tốc không cần nghỉ ngơi, nhanh nhất cũng muốn tiêu tốn hai ngày. An Trường Quân nói qua, nhất định trong vòng nửa tháng đem giải được về tay, nói cách khác, hấn tại còn lại bảy ngày, vô luận như thế nào đều phải lấy được giải được.

Theo Miêu Tuyết Khanh tìm hiểu, Hạ Hầu Huân tới đây là vì ở Mai Lan sơn trang sẽ diễn ra “thử kiếm đại hội” mỗi năm một lần, sau bốn ngày cuối đại hội, Hạ Hầu Huân không biết lại muốn chạy đi chỗ nào. Cho nên, trong thời gian bốn ngày nhất định động thủ, không thể tái do dự rồi! Miêu Tuyết Khanh trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Sau khi đội xe của Hạ Hầu Huân tại biệt quán được sắp xếp hảo, Hạ Hầu Huân dẫn vài người đi Mai Lan sơn trang cùng trang chủ gặp mặt. Miêu Tuyết Khanh đi theo, tìm kiếm thời cơ xuống tay.

Mai Lan sơn trang rộng lớn, hơn nửa khách nhân đông đảo, Hạ Hầu Huân mỗi lần xuất hiện luôn có bao nhiêu người cùng đi, tuyệt đối bất lợi để đánh lén. Miêu Tuyết Khanh tại đại thụ ngoài sơn trang quan sát hồi lâu, trong số khách nhân tiến vào sơn trang, còn có cô gái mấy hôm trước bị Hạ Hầu Huân khinh bạc — Triệu Linh Nhi.

Nhìn Triệu Linh Nhi cùng kiếm tỳ vào sơn trang, Miêu Tuyết Khanh tức thời cũng đoán được, Hạ Hầu Huân không phải như vậy dễ dàng để mất con mồi, y nhất định sẽ ở thử kiếm đại hội lần nữa đối với Triệu Linh Nhi ra tay, lúc này Miêu Tuyết Khanh cũng sẽ không tái phá hư cơ hội.

Hấn cùng đợi, cùng đợi trạng huống lúc trước lần nữa xuất hiện...

Ba ngày sau –

Trên cây hòe trước cửa Độc Phiến Môn biệt quán, vài con chim nhỏ vừa nhảy nhót vừa vui sướng xướng lên một khúc tình ca. Miêu Tuyết Khanh đầu đội sa mào, ngồi trên lan can, toàn bộ tinh thần chăm chú mà nhìn tình huống ngoài cửa biệt quán. Hấn vẫn không nhúc nhích, như thể đã trở thành một bộ phận của cây hòe, chim chóc cũng lớn mật mà nhảy qua người hấn.

Một chiếc xe ngựa đứng ở ngoài cửa, từ trên xe xuống đứng là Hạ Hầu Huân, tay y lại là ôm Triệu Linh Nhi. Triệu Linh Nhi toàn thân không cách nào nhúc nhích, chỉ có thể hai mắt cảm tức mà trừng trừng Hạ Hầu Huân, Miêu Tuyết Khanh nghĩ thầm nàng nhất định là bị điểm huyết rồi.

Mặt khác, một gã hán tử vẻ mặt cận bã thì khiêng một nam hài gầy yếu từ xe ngựa phía sau nhảy xuống, Miêu Tuyết Khanh mạn bất kinh tâm mà liếc mắt một cái, không có quá chú ý. Hắn bây giờ đã bắt chấp người khác, chỉ có thể toàn tâm toàn ý nghĩ tới như thế nào cướp lấy giải được.

Sau khi Hạ Hầu Huân bọn họ vào nhà, Miêu Tuyết Khanh cũng đi theo ẩn vào phòng trong, nằm trên nóc nhà chờ thời cơ chín mùi, Hạ Hầu Huân đem Triệu Linh Nhi đưa trong phòng, nhưng không có vội vã giữ lấy nàng, mà là ngồi ở cửa sổ nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Người này còn đang chờ cái gì... Miêu Tuyết Khanh ghé vào nóc nhà, kiên nhẫn chờ.

Rất nhanh, hoàng hôn đã tới. Hạ Hầu Huân tại phòng trong ăn xong cơm tối, như trước không có bất cứ động tĩnh gì, Triệu Linh Nhi đã bị y đặt ở trên giường.

Chẳng lẽ y phải đợi buổi tối mới “hưởng dụng?” Hay là nói y đêm nay hoàn lại tính giữ lấy Triệu Linh Nhi? Miêu Tuyết Khanh thầm nghĩ, có thật như thế không, chính mình phải hảo hảo chuẩn bị tùy thời mà hành động rồi.

Mới vừa nghĩ như vậy, Miêu Tuyết Khanh bất ngờ chứng kiến trong đình viện cách đó không xa xuất hiện hai thân ảnh quỷ tú. Đó là một gã công tử tuấn tú cùng một thị nữ cầm kiếm, Miêu Tuyết Khanh nhận ra thị nữ nọ, vốn là một trong những kiếm tỳ bên người Triệu Linh Nhi.

Công tử kia bắt được một gã người hầu đi ngang qua, tựa hồ đang ép hỏi gã.

Hai người này nhất định là tới cứu Triệu Linh Nhi, Miêu Tuyết Khanh suy đoán, nói không chừng chính mình có thể thừa dịp loạn cướp lấy giải được. Hắn chặt chẽ quan sát mấy người phía dưới, vị công tử kia sau khi hỏi hết người hầu, đột nhiên sắc mặt đại biến mà hướng một phương hướng chạy đi.

Triệu Linh Nhi không phải ở nơi này hả! Miêu Tuyết Khanh trong lòng kinh hô, hắn theo nhìn theo phương hướng công tử nọ rời đi, bên kia khói bốc lên cuộn cuộn, xem ra vốn là phát hỏa.

Này là chuyện gì xảy ra? Này vài người rốt cuộc làm gì? Miêu Tuyết Khanh hoàn toàn không hiểu ra sao. Nhưng Hạ Hầu Huân ngay phía trước, hắn chỉ có thể tiếp tục ở lại chỗ cũ giám thị.

Kiểm tỳ bị công tử nọ bỏ lại cùng một nam một nữ khác hội hợp, bọn họ lúc này rút cục hướng phòng Hạ Hầu Huân đi.

Không sai! Chính là nơi này! Miêu Tuyết Khanh trong lòng hô, kỳ vọng bọn họ vội vàng triển khai hỗn chiến để cho chính mình ra tay.

Vài người đi vào cùng thủ hạ ngoài cửa phòng Hạ Hầu Huân đánh lên, Hạ Hầu Huân rất nhanh cũng từ bên trong phòng đi ra, gia nhập chiến cuộc.

Miêu Tuyết Khanh nhìn đao quang kiếm ảnh bên dưới, lại nhìn căn phòng đã mất đi phòng thủ. Giải được tại trong phòng sao? Hay là bị Hạ Hầu Huân mang ở trên người rồi? Hạ Hầu Huân đang cùng nam tử kia đánh tui bụi, nhưng xem ra đối phương không phải đối thủ của Hạ Hầu Huân.

Nếu như lúc này hắn nhúng tay, nói không chừng có thể đánh bại Hạ Hầu Huân... Nhưng là, như vậy không khỏi quá mức tiện lợi rồi, Miêu Tuyết Khanh cắn răng, không dám coi thường vọng động, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại.

Mấy người tới cứu Triệu Linh Nhi liên tiếp bại trận, mất thấy chống đỡ không được, một kiếm tỳ thành linh móc ra một cây sáo nhỏ, dùng sức thổi lên một tiếng dài.

Là ám hiệu sao? Miêu Tuyết Khanh có chút dựng thẳng thân thể nhìn về phía trù tao, quả nhiên, không bao lâu sau liền chứng kiến công tử lúc trước bỏ đi lại vội vàng chạy đến.

Nhìn bước chân hắn, công lực hắn là không dưới Hạ Hầu Huân... Miêu Tuyết Khanh chờ mong hắn xuất hiện có thể đem Hạ hầu Huân đánh bại.

Công tử nọ khí thế mà chạy tới, trong chớp mắt đem bọn thủ hạ của Hạ Hầu Huân đánh ngã.

“Đi cứu người!” – Hắc đối với hai gã kiếm tỳ quát, hai người kia nhanh chóng mà chạy vào phòng. Công tử nọ đem Hạ Hầu Huân cùng đồng bạn hắt tách ra, đối với đồng bạn nói: “Các người trước rút lui, ta sẽ đuổi theo sau.”

Đồng bạn mang theo Triệu Linh Nhi chạy. Còn lại hắc đối phó Hạ Hầu Huân tựa hồ không một chút nào quan tâm con mồi lần nữa đào tẩu, y nhặt lên kiếm của một gã thị vệ, cười nói: “Nghe nói Vân thiếu hiệp kiếm pháp siêu quần, tại hạ hôm nay nghĩ muốn lãnh giáo.”

Vân công tử cũng cười lạnh.”Thật sư? Như vậy thất lễ rồi.”

Hai người cầm kiếm đánh nhau, chiêu chiêu sắc bén. Kiếm pháp bọn họ tương đối ngang nhau, chỉ trong chớp mắt nhân tiện hủy đi mười mấy chiêu. Miêu Tuyết Khanh thấy vậy trợn mắt, kiếm pháp của Hạ Hầu Huân còn muốn lợi hại hơn mấy năm trước, trên cả Thân Đồ Bách Nho. Lần trước tại “Đăng Hương Các”, y chỉ một mực đùa Thân Đồ Bách Nho, căn bản không có sử xuất toàn bộ công lực, Miêu Tuyết Khanh thắng cho tới hôm nay mới biết được thực lực của y.

Cho dù Hạ Hầu Huân lần trước không cần quỷ kế, cũng có thể đánh bại Thân Đồ Bách Nho... Miêu Tuyết Khanh trong lòng không khỏi hoang mang thắc mắc. Tại sao Hạ Hầu Huân chưa bao giờ dụng độc hội lấy thủ đoạn như vậy đối phó Thân Đồ Bách Nho? Tại sao rõ ràng có đủ năng lực đánh bại đối phương, nhưng lại muốn chọn loại thủ đoạn hèn hạ?

Hạ Hầu Huân, cho tới bây giờ sẽ không là một người có thể dễ dàng bị đoán được.

Miêu Tuyết Khanh đang nghĩ ngợi, bất ngờ mà tiếp xúc ánh mắt kinh ngạc của Hạ Hầu Huân —— bị phát hiện rồi! Hắc trong lòng chợt lạnh, cuống quýt nhảy dựng lên.”Đừng chạy!” – Hạ Hầu Huân hét lớn một tiếng, bỏ lại đối thủ về mặt kinh ngạc phi thân đuổi theo, hai người trên nóc nhà diễn trò truy đuổi.

Chân không xong! Tại sao mỗi lần đều là thất bại trong gang tấc! Miêu Tuyết Khanh vừa chạy vừa trong lòng mắng. Hạ Hầu Huân phía sau đuổi theo không bỏ, y quát: “Đứng lại! Người không phải muốn giải được sao?”

Miêu Tuyết Khanh vừa nghe đến hai chữ “giải được”, nhất thời sát trụ thân hình. Hạ Hầu Huân thấy hắc ngừng, cũng liền ngừng lại. Miêu Tuyết Khanh biết chính mình kinh không có đường lui, tiếp tục chạy trốn, hắc sợ rằng vĩnh viễn cũng không chiếm được giải được.

Hắc xoay người đối mặt Hạ Hầu Huân, trời chiều xuyên thấu sa mao màu trắng, khuôn mặt âm trầm tuấn tú của hắc phía sau màn che như ẩn như hiện.

“Muốn giải được sao?” – Hạ Hầu Huân lần nữa hỏi.

Miêu Tuyết Khanh đơn giản mà đáp: “Nghĩ muốn.”

Hạ Hầu Huân dẫn ra một mặt cười lạnh châm chọc.”Người vẫn theo dõi ta? Người vì cứu “sư phụ”, thật đúng là đem hết toàn lực rồi.”

“Dem giải được giao cho ta.” – Miêu Tuyết Khanh không nghĩ cùng y nói nhảm, trực tiếp rút kiếm.

“Người cần vũ lực cướp lấy?” – Hạ Hầu Huân lắc đầu cười nói: “Người hoàn lại biết rõ thực lực chính mình cùng ta chênh lệch sao?”

“Ta nhất định không bại trước người...” – Miêu Tuyết Khanh bày ra điệu bộ tác chiến.

“Người sẽ vì nam nhân khác mà giết ta?” – Hạ Hầu Huân mỉa mai đôi mắt lạnh như băng.

Miêu Tuyết Khanh tâm lý chần chờ, nói: “Là người đem ta bức đến nước này...”

“Nếu như người nguyện ý phối hợp ta, làm sao lại đến nông nổi này?” – Hạ Hầu Huân mang chút tức giận nói: “Người hay là không muốn trở về bên người ta? Đi theo nam nhân khác lưu lạc giang hồ khiến cho người cảm giác được vui thích sao?”

Miêu Tuyết Khanh âm thầm cắn răng, thanh âm khàn khàn mà quát: “Không phải người đem ta ném xuống sao?!”

Hạ Hầu Huân bỗng dừng ngừng thanh âm, dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn Miêu Tuyết Khanh. Trầm mặc rồi một hồi lâu, y gần như lầm bầm lầu bầu nói nhỏ: “Nếu như ta nói... Kỳ thật ta không đành lòng... Người tin tưởng sao...?”

Miêu Tuyết Khanh ngẩn ra, Hạ Hầu Huân ngay lúc hấn phân tâm vọt đến trước mặt hấn, một tay chế trụ cổ tay cầm kiếm của hấn. Miêu Tuyết Khanh chỉ cảm thấy cổ tay một trận tê dại, kiếm từ trong tay rơi xuống.

Hồng бет! Miêu Tuyết Khanh tâm lý kinh hô, hấn lập tức tung một chưởng bổ về phía Hạ Hầu Huân, Hạ Hầu Huân nhanh chóng bắt được tay hấn, dùng sức kéo về trước một phác – bịch! Hai người ngã từ trên nóc nhà xuống.

Thời điểm sắp chạm đất, trong nháy mắt, Hạ Hầu Huân ôm lấy Miêu Tuyết Khanh, nhanh nhẹn mà một lần nữa nhảy lên nóc nhà, vững vàng đương đương mà đứng.

Sa mào trên đầu Miêu Tuyết Khanh theo gió tung bay rơi trên mặt đất, trong ánh nắng rắng vàng hiện ra màu sáng trong suốt.

Hai người trên nóc nhà toàn thân kề sát cùng một chỗ, thất lưng Miêu Tuyết Khanh bị gắt gao ôm lấy, đỉnh đầu nhân tiện để tại chóp mũi Hạ Hầu Huân. Hấn toàn thân khẽ run, trên mặt nổi lên bộc phát, xoay thất lưng muốn giãy, Hạ Hầu Huân tự nhiên đưa hấn ôm chặt hơn nữa.

“Người là không quen bị ôm sao?” – hơi thở Hạ Hầu Huân hây hây bên tai, y nói chuyện trong thanh âm mang theo một điểm gì đó làm cho Miêu Tuyết Khanh ngoài ý muốn mà cười.

Rõ ràng một khắc trước hào khí như thế, giường cung bạt kiếm, bây giờ hai người lại lấy tư thái nhiệt liệt ôm cùng một chỗ, phát triển như vậy làm sao Miêu Tuyết Khanh không ngượng ngùng?

“Xin hãy buông ta ra...” – Hấn khẽ gọi.

Hạ Hầu Huân bá đạo nói: “Ta không muốn buông ra.”

“Người...” – Miêu Tuyết Khanh trợn mắt mà chống đỡ, Hạ Hầu Huân lại bất ngờ để sát vào hấn, chóp mũi hai người cơ hồ đụng nhau, Miêu Tuyết Khanh trái tim loạn đập, lời sắp nói ra nhất thời nghẹn trong cổ họng.

Là bởi vì ánh mặt trời sao? Hay vì sao hai mắt của Hạ Hầu Huân thiêu đốt chính mình? Miêu Tuyết Khanh hoảng hốt mà nghĩ tới.

“Muốn giải được sao...?”

Đối phương lần thứ ba hỏi. Miêu Tuyết Khanh mím môi, gật đầu. Hạ Hầu Huân phát ra một tiếng cười lạnh, y cúi đầu, bất ngờ mà hôn trụ hấn.

“Ách...” – Miêu Tuyết Khanh tròng lớn hai mắt, trước mắt chỉ có một mảnh ánh sáng màu vàng mơ hồ.

Sau một khắc, Hạ Hầu Huân rời môi hấn. Y nhìn chăm chăm Tuyết Khanh đồng tử thất thần, khàn khàn mà nói: “Muốn giải được, nhân tiện phối hợp...”

10. Chương 9

Giương đồng chiếu rơi ánh nền mơ hồ, nam tử ngồi ở trên giường hai tay khoanh trước ngực, tự tiểu phi tiểu mà xem thiếu niên trước mặt co quắp bất an, dù vội vẫn ung dung nói: “Cởi quần áo.”

Miêu Tuyết Khanh hít sâu mấy hơi, hai tay phát run mà đặt trên lưng, nhưng lại chậm chạp không có hành động. Đợi hảo một hồi lâu, Hạ Hầu Huân rốt cục không còn nhẫn nại, đánh một cái ngáp thật to.

“Động tác nhanh lên một chút, ta có điểm mệt nhọc.”

Miêu Tuyết Khanh tay đặt trên đai lưng, hấn cắn môi dưới hỏi: “Tại sao?”

“Cái gì tại sao?” – Hạ Hầu Huân cười hỏi ngược lại.

“Tại sao... Chúng ta... Muốn làm loại sự tình này?” – Miêu Tuyết Khanh khó có thể mở miệng hỏi.

“Loại sự tình này? Chúng ta còn không có bắt đầu, người đã biết ta chuẩn bị làm cái gì rồi sao?” – Hạ Hầu Huân cố ý đùa hấn.

Miêu Tuyết Khanh vẻ mặt đỏ bừng, không cam lòng mà nhìn y. Hạ Hầu Huân phút chốc đứng lên, đi tới trước mặt hấn. Nhìn y hướng chính mình đi tới, Miêu Tuyết Khanh thật muốn xoay người né ra. Hạ Hầu Huân một tay nắm thắt lưng hấn, ôm hấn áp vào trên người mình.

“Dùng loại ánh mắt đáng yêu này... Là đang hướng ta đưa ra yêu cầu sao?” – Y để sát vào mặt hấn, mập mờ mà nói nhỏ.

Hạ Hầu Huân như vậy toàn thân tản ra khí tức hấp dẫn, đối với Miêu Tuyết Khanh mà nói vốn là hoàn toàn xa lạ, tại sao hai người hội biến thành loại tình huống này?

Hạ Hầu Huân hướng mặt hấn tới gần, môi cơ hồ muốn dán lên, Miêu Tuyết Khanh tâm hoảng ý loạn mà đẩy y, không nhịn được thấp hô: “Thiếu chủ...”

Nghe hấn như vậy hô, Hạ Hầu Huân đột nhiên ngừng lại, hai mắt như cháy nhìn hấn. Miêu Tuyết Khanh chưa kịp cử động, hấn chỉ cảm thấy mờ mịt, Hạ Hầu Huân lại đột nhiên thân trụ hấn.

“Ân... Ân...” – Nụ hôn nhiệt liệt khiến người không sao ứng phó, Miêu Tuyết Khanh bị y hôn đến hô hấp khó khăn.

Hạ Hầu Huân cuồng dã mà hút môi hấn, đầu lưỡi nóng rất tiến vào miệng hấn, quần lấy lưỡi hấn giảo động đứng lên, thẳng đến cả hai cùng thở hồng hộc, mới thoảng rời đi một chút.

“Người rốt cục gọi ta như vậy rồi...” – Môi Hạ Hầu Huân dán trên mặt hấn, thở gấp nói.

Lúc Miêu Tuyết Khanh ý thức được y đang nói cái gì, gương mặt nguyên bản phiếm hồng nhất thời trở nên giống như hỏa thiêu.

Hấn nhớ tới quan hệ hai người trong quá khứ, trong lòng dâng lên chua xót.

“Tuyết Khanh...” – Hạ Hầu Huân lại muốn hôn hấn, Miêu Tuyết Khanh đột nhiên mãnh lực đưa y đẩy ra.

Miêu Tuyết Khanh dùng sức lau chùi thủy tích trên môi, nhất quyết muốn đem cảm giác vừa rồi toàn bộ xóa đi. Hạ Hầu Huân nhìn hấn, nhiệt tình trong mắt dần dần biến mất, thay thế bởi một tầng băng sương, y trầm giọng nói: “Người đây là có ý tứ gì...”

Miêu Tuyết Khanh ách thanh âm hỏi: “Tại sao lại đối ta làm loại sự tình này?!”

Hạ Hầu Huân ngạo mạn chọn mi.”Tại sao? Ta muốn làm, cho nên liền làm.”

Loại lời nói này quả thực rất khinh người, Miêu Tuyết Khanh khê gọi: “Ta không phải con rối của người!”

“Người thật sự không phải...” – Hạ Hầu Huân cố ý lấy khẩu khí chua ngoa nói: “Người chỉ là một con chó ta dưỡng mà thôi...”

Miêu Tuyết Khanh trong mắt hiện lên khuất nhục, hấn phần nộ mà nắm quyền, bộ dáng sẵn sàng tiến lên chém giết bất cứ lúc nào.

“Chó do ta nuôi lớn, chỉ có ta có thể ném xuống, nếu nó một mình thoát đi, ta vô luận như thế nào cũng muốn bắt nó trở về, cắt đứt chân nó.” – Hạ Hầu Huân tiếp tục chọc giận hấn nói, Miêu Tuyết Khanh tức giận huy quyền về phía y.

Hạ Hầu Huân bỗng dưng xuất ra một cái bình nhỏ, cầm giữa ngón cái cùng ngón trỏ, đưa tới trước mặt hấn. Miêu Tuyết Khanh lập tức dừng lại động tác, gắt gao nhìn cái chai nọ.

“Đây là giải dược...” – Hạ Hầu Huân âm hiểm mà cười nói: “Muốn ta bóp nát nó sao?”

Miêu Tuyết Khanh tức giận đến cả người cũng run rẩy, hấn cắn chặt răng, thật vất vả mới đem nắm tay chậm rãi buông.

“Ta nói rồi, muốn giải được thì phải phối hợp ta... Người cho rằng người bây giờ có tư cách theo ta cò kè mặc cả sao?” – Hạ Hầu Huân bây giờ lại khôi phục lại khuôn mặt hồ hững lạnh như băng. Mới vừa rồi nhiệt hỏa trong mắt mà hắn chứng kiến chỉ là ảo giác chính mình đi... Miêu Tuyết Khanh trong lòng kết luận, thỉnh linh hồn cũng chỉ xuất phát từ ác ý vũ nhục mình.

“Chính là dù ta nghe lời người... Người cũng không đem giải được cho ta.” – Miêu Tuyết Khanh rất rõ con người y.

Hạ Hầu Huân đem giải được thu hồi trong tay áo, y lãnh đạm cười. “Chỉ cần người làm theo yêu cầu của ta, ta liền đem cho người, nếu không, người bây giờ có thể đi.”

Miêu Tuyết Khanh đứng khựng một chỗ, tiến thoái lưỡng nan. Nếu như hắn bây giờ đi, cũng chính là tuyên bố cái chết của Thân Đồ Bách Nho, mà nay đi tới bước này rồi, hắn cũng không còn đường lui.

Hắn chịu đựng, cúi đầu, hai tay vô lực mà buông xuống. Hạ Hầu Huân biết mình nắm chắc thắng lợi rồi, y một lần nữa ngồi trở lại trên giường, ra lệnh: “Bây giờ, đem toàn bộ quần áo cởi.”

Miêu Tuyết Khanh như một tượng gỗ, động tác cứng ngắc mà cởi xuống đai lưng, cởi y bào, sau đó là áo mỏng, hài miệt quần dài. Hắn toàn thân lỏa lồ mà đứng trên thảm, da thịt mặt ngoài cảm thấy trần trụi hàn ý.

Hạ Hầu Huân di chuyển ánh mắt khắp thân thể hắn, từ giữa ngực đến đôi tay thon dài, tiếp theo là thắt lưng tinh tế mềm dẻo, cuối cùng dừng lại tại giữa hông... Dưới ánh mắt nóng rực của y, Miêu Tuyết Khanh cư nhiên sinh ra một loại ảo giác bị ngọn lửa vây quanh.

“Lại đây đi...” – Hạ Hầu Huân thanh âm không biết vì sao đã có điểm khàn khàn.

Không nghĩ ra được ý đồ của y, Miêu Tuyết Khanh bán ra cước bộ, thẳng tắp đi tới trước mặt hắn. Hạ Hầu Huân từ dưới lên trên mà nhìn kỹ toàn thân hắn, da tay Miêu Tuyết Khanh tương đối tinh tế, tỳ vết duy nhất chính là vết thương trên cổ tay cùng cổ chân hắn — đó là ba năm trước đây, Hạ Hầu Huân tự tay vẽ lên.

Hạ Hầu Huân cầm lên một cánh tay, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve trên đao ngân nhạt màu. Miêu Tuyết Khanh từ trong ánh mắt y biết y nhớ tới cái gì, hắn mặt không chút thay đổi mà rũ mắt suy nghĩ. Nói ra cũng kỳ dị, mặc dù Hạ Hầu Huân nói muốn phế võ công của hắn, nhưng y không có đem gân tay gân chân Miêu Tuyết Khanh hoàn toàn cắt đứt, bởi vậy, Miêu Tuyết Khanh tĩnh dưỡng nửa năm đã khôi phục công lực.

Hắn không dám tưởng tượng Hạ Hầu Huân làm như vậy vốn là xuất phát từ nhân từ, chỉ có thể nói với chính mình, này chỉ là Hạ Hầu Huân nhất thời thất thủ (lỡ tay) — mặc dù Hạ Hầu Huân đối với địch nhân cho đến bây giờ vẫn chưa lần nào thất thủ.

Mà nay, y lại dùng ánh mắt như vậy nhìn vết thương trên tay mình, làm cho Miêu Tuyết Khanh lại lâm vào hoang mang.

Hạ Hầu Huân không hề cảnh báo mà cầm cổ tay hắn dùng sức kéo, Miêu Tuyết Khanh cước bộ không vững, nửa quỳ rơi vào trong lòng y. Hạ Hầu Huân lưu loát mà thoát dây lưng chính mình, lòi ra tính khí nặng trĩu, Miêu Tuyết Khanh nhìn vật thể xuất hiện trước mắt, nhất thời biến sắc.

Hạ Hầu Huân nắm tính khí, ác tính nói: “Liếm nó...”

“Ách...” – Tuyết Khanh không thể tin mà ngẩng đầu, ánh mắt Hạ Hầu Huân lại không giống nói giỡn, nhưng yêu cầu của y lại là không thể tưởng tượng nổi. “Nhanh lên một chút, tiếp tục xấu hổ ta không chừng sẽ thu hồi hứa hẹn.” Hạ Hầu Huân thúc giục.

Miêu Tuyết Khanh nuốt nước bọt, hai tay phát run mà cầm lấy vật thể đang nóng lên kia, đồ vật kia cư nhiên cả nắm tay lớn cũng không có cách nắm giữ. Hắn có chút hé miệng, vừa lại chần chờ mà thu về.

“Như thế nào liếm...” – Hắn vô thức hỏi.

“Từ hạ hướng thượng, mỗi một bộ phận đều phải toàn bộ liếm ẩm ướt, chuyện đơn giản như vậy sẽ không cần ta dạy đi?” – Hạ Hầu Huân kinh nghiệm hoa liễu, tất nhiên cho rằng loại sự tình này hắn là mọi người

đều biết.

Cái gì gọi chuyện đơn giản? Ta cũng không phải trời sinh thích thú loại hoạt động hạ lưu này! Miêu Tuyết Khanh khẽ cắn môi, vươn đầu lưỡi, trức trặc mà dọc theo dương vật hướng thượng liếm đi, đem mỗi một tắc cũng liếm rồi một vòng, vật thể trong tay từ từ phát mạnh đứng lên.

“Ân... Nhân tiện là như thế này...” – Hạ Hầu Huân thở dài, tiến thêm một bước nói: “Ngậm trụ đỉnh, tăng lực hấp.” Miêu Tuyết Khanh mặt đỏ tai hồng mà hấp trụ.

“Hai tay cầm phía dưới, trên dưới di chuyển...”

Miêu Tuyết Khanh nhất nhất làm theo, cầm nam cái trên tay cho vào mồm, tiếp tục cố gắng hút. Hạ Hầu Huân bị động tác thông thả của hắn khiến cho trái tim ngứa ngáy khó nhịn, y ôm lấy đầu Miêu Tuyết Khanh, đè xuống. “Ô...” Miêu Tuyết Khanh bị ép ngậm dương khối, đồ vật kia vừa cứng vừa đại, khiến cái miệng của hắn đau đớn không thôi, hắn phi thường miễn cưỡng mà chỉ có thể thư hạ nửa cây.

Hạ Hầu Huân mặc dù cảm thấy chưa đủ, bắt quá đây xem như lần đầu tiên của hắn nên cũng không có so đo.

“Này, di chuyển đi...” – Y vừa nói, ấn đầu Miêu Tuyết Khanh trên dưới di động đứng lên.

“Ô... Ô...” – Miêu Tuyết Khanh khước mắt vương lệ, hắn nhắm mắt lại, tùy ý hưng khí trong cái miệng nóng ẩm của mình ra vào.

Khi hắn cảm giác chính mình sắp hít thở không thông, Hạ Hầu Huân rút cục đem cự vật rút ra.

“Hô... Hô... Hô...” – Miêu Tuyết Khanh quỳ rạp trên mặt đất thở, hắn xóa đi nước mắt cùng chất lỏng bên môi, thất thần mà nhìn thứ vừa đem mình hành hạ thống khổ.

Vật thể nọ tử hắc ẩm ướt, chùng chín tắc dài, mặt ngoài hiện đầy gân xanh, lúc này đang dâng trào đứng thẳng, một bộ chuẩn bị thì ngược một phen.

Hạ Hầu Huân thấy Miêu Tuyết Khanh ngả úp sắp đưa ra tiểu mông tuyết trắng, tư thế vừa mới hảo, y ngay cả quần áo cũng không cởi, không nói hai lời mà đè trên lưng đối phương, nắm ngọc hành thẳng cứng mà ở bên ngoài u huyết chà xát.

“Hả...” – Miêu Tuyết Khanh vừa sợ vừa xấu hổ mà quay đầu nhìn lại.

“Đừng khẩn trương...” – Hạ Hầu Huân dán vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Buông lỏng một điểm, thoáng cái là có thể tiến vào...”

Miêu Tuyết Khanh nhận mệnh mà nhắm mắt lại, hai tay thành quyền trên mặt đất. Hạ Hầu Huân lấy một ngón tay đào khai mật huyết, đem phía trước dương vật chậm rãi cắm vào.

Một cổ đau đớn như bị xé rách từ hậu huyết truyền đến, Miêu Tuyết Khanh cắn chặt răng, đem tiếng hét nhịn xuống. Hạ Hầu Huân cảm thất lưng hắn, lắc lắc mông không ngừng đẩy mạnh về phía trước.

Phốc phốc... Ngạnh bỗng thật lớn nhập vào u huyết non mềm, Hạ Hầu Huân dùng sức một chút, Miêu Tuyết Khanh kêu lên sợ hãi.

“Hả – “

“Hô...” – Hạ Hầu Huân thở dài một tiếng, dương khối rút cục toàn bộ cắm vào, bị bao vây trong thân thể vừa nóng vừa mềm mại. Y hướng lỗ tai Miêu Tuyết Khanh thổi khí: “Người bên trong vừa nhiệt vừa nhuyễn... Đem ta kẹp chặt thật là thoải mái...”

Miêu Tuyết Khanh ngưng ngừng đến toàn thân căng thẳng, Hạ Hầu Huân thở dài: “Nga... Hảo chặt... Quá tuyệt vời...”

Hắn hai tay diu thất lưng Miêu Tuyết Khanh, bắt đầu rồi quất tổng, dần dần nhanh hơn.

Ngọc hành thô to tại u huyết phần hồng điên cuồng quất cắm, da thịt hai người “ba ba” mà va chạm. Chất lỏng trong suốt từ bộ vị giao hợp chảy ra, phát ra xuân âm tuyệt vời.

“Ân hả... Hả... Hả...” – Miêu Tuyết Khanh cuối cùng không cách nào ngăn cản chính mình phát ra rên rỉ. Đau đớn ban đầu bị trận trận lửa nóng đến tê dại thay thế, hạ thân hần nguyên bốn cúi đầu ủ rũ cũng dần dần ngẩng lên. Hạ Hầu Huân một bên tại ở trong cơ thể hần quất tống, một bên nam căn của hần bộ lộ, Miêu Tuyết Khanh trước sau như bị hỏa thiêu, hần không cách nào tự khống chế mà lắc lư tiểu môn, phối hợp đối phương ra vào.

Hành động hưởng ứng của hần làm cho dục vọng của Hạ Hầu Huân lại trưởng lớn một ít, y ôm Miêu Tuyết Khanh vào ngực, hai người ngồi xuống tiếp tục hoan ái.

“Ân... Ân...” – Miêu Tuyết Khanh hai chân mở lớn ngồi trên hạ thể của Hạ Hầu Huân, thừa nhận y đánh sâu vào. Hạ Hầu Huân một tay xoa mặt hần, cuồng nhiệt mà hôn...

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót, bầu trời lộ ra vài ánh rạng đông.

Ánh nến đã dập tắt, trong phòng một mảnh hôn ám. Miêu Tuyết Khanh thân mình bủn rủn, tay chân phát run mà mặc quần áo vào, Hạ Hầu Huân nằm trên giường ngáp một cái, vừa hỏi: “Người không ngủ một chút sao?”

“Ân...” – Đôi môi không chút huyết sắc phát ra một tiếng than nhẹ, mí mắt khép chặt khe rung động, rốt cục mở ra một chút.

Mọi người vây quanh giường kinh hãi, hô nhỏ: “Tĩnh dậy tĩnh dậy...”

Thân Đồ Bách Nho suy yếu mà quay đầu, che chắn hai mắt mà nhìn người trước mắt. Ngồi bên cạnh xem mạch cho hần chính là An Trường Quân, phía sau có một lão bộc, còn có vợ chồng Hạ Cảnh Tề, duy thiếu mất một người...

Mặc cho yết hầu đau đớn giống như hỏa thiêu, Thân Đồ Bách Nho vẫn dùng khí tức mong manh mà mở miệng: “Sư phụ...”

“Người trước đừng nói nói, có chuyện gì chờ người bình phục đi.” – An Trường Quân nhẹ giọng nói.

“Sư phụ... Tuyết Khanh đâu...?” – Thân Đồ Bách Nho kiên trì nói ra vấn đề.

Hạ Cảnh Tề nói: “Tuyết Khanh hơi mệt, sau khi lưu lại giải được, sư phụ cho hần đi nghỉ ngơi rồi, người đừng lo lắng.”

“Giải được...?” – Thân Đồ Bách Nho tâm lý nhất thời sinh ra rất nhiều nghi vấn, An Trường Quân buông tay hần, đắp chăn cho hần, sau lại phân phó lão bộc: “Gọi phòng bếp nấu một ít cháo lại đây, đừng làm quá béo.”

“Là...” – lão bộc lui ra.

“Sư phụ, ta muốn gặp mặt Tuyết Khanh...” – Thân Đồ Bách Nho lo lắng mà nói.

“Hảo hảo, chờ người khôi phục khí lực hơn đi...”

Dương liễu trong gió ôn nhu mà phiêu đảng, vài thiên nga tuyết trắng trên mặt hồ đập nước làm bọt nước bắn tung tóe. Miêu Tuyết Khanh tựa vào lan can bên cạnh, ngơ ngơ ngẩn ngẩn mà nhìn mặt nước rung động.

Thân Đồ Bách Nho ngày hôm qua đã tỉnh lại, nhưng hần vẫn không có đi thăm đối phương. Từ lúc lấy được giải được trong tay Hạ Hầu Huân, tâm tình của hần vẫn còn bàng hoàng.

An Trường Quân có hỏi hần vốn là như thế nào lấy được giải được, Miêu Tuyết Khanh chỉ là hơi hột mà nói “Thừa dịp y ngủ mà trộm đi”, Miêu Tuyết Khanh biết chính mình nói dối không cách nào thuyết phục đối phương, bất quá may mắn chính là, dù An Trường Quân đối với hần có điều hoài nghi, nhưng không có hỏi tiếp.

Miêu Tuyết Khanh không dám cam đoan lời nói dối của mình có thể lừa gạt Thân Đồ Bách Nho, bởi vậy chột dạ mà không dám đi gặp hần. Hơn nữa càng làm hần hoang mang còn có một việc khác...

Hạ Hầu Huân, vì sao y đối mình làm loại sự tình này? Vì sao y không phải lấy yêu cầu mình trở về Độc Phiến Môn làm điều kiện trao đổi?

Miêu Tuyết Khanh vẫn tưởng rằng Hạ Hầu Huân đối với Thân Đồ Bách Nho hạ độc là vì uy hiếp mình trở về, nhưng đối phương lại không đề cập tới chuyện này một chữ, chẳng lẽ nói....Y chỉ là vì muốn vũ nhục mình sao? Cho dù là người mình không thương, cho dù đối phương là một nam nhân, Hạ Hầu Huân vì làm nhục hắn...

Miêu Tuyết Khanh trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nắm tay bắt giắc buộc chặt. Hắn xấu hổ phát hiện, chính mình dĩ nhiên vẫn chờ mong Hạ Hầu Huân buộc hắn quay về Độc Phiến Môn. Tôn nghiêm của hắn không cho phép chính mình trở về, nhưng hắn không cách nào không chế tình cảm chính mình!

Hạ Hầu Huân từng mà nói “Ta cho người cơ hội, người trở về”, dưới loại tình huống này Miêu Tuyết Khanh đều là quả quyết mà trả lời “Không”. Vì vậy lúc mình còn có năng lực tự chủ, còn có lựa chọn đường sống.

Song, nếu như Hạ Hầu Huân nói “Người không trở lại ta sẽ không đem giải được giao cho người, sư phụ người sẽ chờ chết”, có lẽ hắn hơi giãy dụa một chút, sẽ đáp ứng. Bởi vì hắn có một lý do thuyết phục — nói với chính mình, ta chỉ là bị ép.

Nguyên lai chính mình trong lòng vẫn có loại ý nghĩ hèn hạ ti tiện này! Miêu Tuyết Khanh trong lòng hung hăng mà thóa mạ bản thân. Hắn còn muốn nuôi tình cảm này đến bao giờ? Hắn hận chính mình vô năng!

Miêu Tuyết Khanh nắm chặt nắm tay, trong lòng thề, vô luận như thế nào, không bao giờ trở về bên người Hạ Hầu Huân! Cho dù nội tâm hoàn lại tồn tại vọng tưởng, nhưng hắn phải dùng lý trí để khu trừ loại ý nghĩ này!

Hắn thoáng bình phục một chút, những suy nghĩ này bắt đầu làm phức tạp chuyện của hắn.

Nếu Hạ Hầu Huân không phải là muốn hắn quay về Độc Phiến Môn, vì sao mấy lần trước đó lại vì mình mà cùng Thân Đồ Bách Nho giao ác? Nếu như nói, Hạ Hầu Huân chỉ là vì giữ lấy thân thể của hắn mà đến đả kích hắn, Miêu Tuyết Khanh không nhận mình có thể làm cho Hạ Hầu Huân hận đến nước này, trên thực tế, hắn vẫn không cảm giác được Hạ Hầu Huân đối với hắn có điều gì “căm hận”, cảm giác được chỉ là đùa cợt cùng trêu chọc.

Nếu như không phải “hận”, vậy chẳng lẽ là...

Miêu Tuyết Khanh ngăn cản chính mình tiếp tục nghĩ lung tung, hắn không dám phỏng đoán động cơ của Hạ Hầu Huân, bởi vì kết quả cuối cùng luôn luôn ngoài dự đoán.

Bây giờ Thân Đồ Bách Nho đã được cứu, hắn cũng không cần cùng Hạ Hầu Huân qua lại. Sự tình trong quá khứ, cũng không cần tái nghiên cứu kỹ. Miêu Tuyết Khanh tự an ủi mà nghĩ tới.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Miêu Tuyết Khanh xoay người, chứng kiến Thân Đồ Bách Nho khoác y bào hướng chính mình đi tới.

“Sư phụ?” – Miêu Tuyết Khanh trong lòng cả kinh, bắt quả trên mặt như trước duy trì vẻ trấn định. Hắn như trước có điểm không yên tâm, đi đến bên cạnh, dịu dõ Thân Đồ Bách Nho.

“Sư phụ, người còn không có khỏi hẳn... Hay là trở về nghỉ ngơi nhiều đi.”

“Ta không có việc gì.” – Thân Đồ Bách Nho cười khê: “Luôn nằm như vậy, cũng bị buồn bực mà chết, đi ra hít thở không khí cũng tốt.”

Hai thầy trò ngồi trên đá bên hồ, Thân Đồ Bách Nho đánh giá kỹ Miêu Tuyết Khanh hơi mang sắc mặt bất an, thần nhiên mở miệng: “Nghe sư công người nói. Người là thừa dịp Hạ Hầu Huân ngủ rồi ẩn vào trộm được giải được sao?”

“Đúng vậy.” – Miêu Tuyết Khanh không dám nhìn thẳng mắt hắn, nhìn chằm chằm mặt hồ xa xa mà trả lời.

“Thật sự?” – Thân Đồ Bách Nho trong khẩu khí mang theo một điểm hoài nghi, hắn nhìn chằm chằm Miêu Tuyết Khanh, đối phương né tránh, hắn nói nhỏ: “May mắn, khổ người rồi... Lần này đều do vì sư sơ sẩy, cho người bị không ít mệt.”

“Không phải đâu, sư phụ.” – Miêu Tuyết Khanh vội vàng nói: “Đều là ta làm phiền hà người.”

Thân Đồ Bách Nho bỗng dừng bắt được tay hắn, tuyên thệ nói: “Tuyệt Khanh, ta cam đoan, không bao giờ nữa bị đánh bại bởi Hạ Hầu Huân. Ta sẽ không tái cho y có cơ hội thương tổn ngươi!”

“Sư phụ...” – Miêu Tuyệt Khanh bị ánh mắt cùng động tác của hắn hù dọa, hoảng sợ mà thu tay về, không được tự nhiên mà cầu khẩn nói: “Sư phụ, ta không nghĩ tái theo y có quan hệ. Sau này chúng ta nếu thật gặp gỡ y, cũng đừng theo y giao phong. Có được hay không?”

“Tuyệt Khanh, ngươi là sợ vì sư đánh không lại hắn sao?” – Thân Đồ Bách Nho nhún mày, Miêu Tuyệt Khanh cuống quýt lắc đầu.

“Không phải, sư phụ, chỉ là Hạ Hầu Huân thủ đoạn tàn nhẫn, hơn nữa quỷ kế đa đoan, ta sợ... Ta sợ chúng ta còn có thể trúng kế.”

“Ta rõ ràng.” – Thân Đồ Bách Nho cười khở gục đầu xuống: “Nói đến mưu kế, ta quả thật không bằng y... Giang hồ tu hành cùng khí phách, cũng không hơn...”

“Sư phụ, chúng ta đừng nói chuyện của y nữa.” – Miêu Tuyệt Khanh biết hắn tự ti, nói sang chuyện khác: “Thi đấu võ lâm minh chủ không đầy một tháng nữa sẽ cử hành, ngươi chuyên tâm tập luyện đi, đừng để Hạ Hầu Huân chậm trễ ngươi.”

“Tuyệt Khanh, ngươi hy vọng ta làm minh chủ sao?” – Thân Đồ Bách Nho đột nhiên hỏi.

“Ta?” – Miêu Tuyệt Khanh không ngờ tới Thân Đồ Bách Nho sẽ hỏi điều này, hắn nói: “Ý nghĩ của ta người đừng lo, quan trọng là ý nguyện của sư phụ.”

“Ta cũng không biết ý nguyện bản thân là gì.” – Thân Đồ Bách Nho cười khở, lẩm bẩm nói: “Có lẽ đối với ta mà nói, cùng người lưu lạc giang hồ, so với đi tranh đoạt võ lâm minh chủ gì đó rất có ý nghĩa.”

Lời này tựa hồ có điểm ý tứ không bình thường, Miêu Tuyệt Khanh dù chậm chạp cũng cảm giác được. Hắn một trận tâm hoảng ý loạn, quay đầu đi không dám nhìn ánh mắt Thân Đồ Bách Nho. Thân Đồ Bách Nho gặp hắn né tránh, chính mình cũng cúi đầu.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, Thân Đồ Bách Nho đứng lên, duỗi lưng một cái.

“Tốt lắm, ta cũng không thể vẫn như vậy nhụt chí.” – Hắn khôi phục tiếng cười sang sảng: “Ta nhất định hội hảo hảo tu luyện, bù lại thời gian vì đường thương mà chậm trễ.”

Miêu Tuyệt Khanh thấy hắn nghĩ thông suốt rồi, cũng cao hứng theo sát đứng dậy. “Nếu có gì cần ta, xin sư phụ cứ việc phân phó.”

“An.”

Hai người nhìn nhau cười, một trước một sau trở lại trong phòng.

Cảnh sắc tươi đẹp, lá cây trong núi rừng cũng như ánh ra quang thải xanh vàng. Cuồng phong thổi qua mặt đất trống trải, vô số lá rụng cuộn cuộn nổi lên. Lá cây khô vàng trong không trung phát phới đan vào, hình thành một hình ảnh kỳ diệu.

Thân Đồ Bách Nho một thân thanh y cầm trong tay trường kiếm, chuyển động giữa lá bay tán loạn. Phiến lá dưới lưỡi kiếm hóa thành mảnh nhỏ, kiếm khí đem lá cây sắp rơi xuống cuộn cuộn thổi lên, làm cho chúng nó lần nữa bay về phía chân trời.

Miêu Tuyệt Khanh đứng dưới tàng cây, thán phục mà nhìn kiếm pháp xuất thần nhập hóa.

Mặc dù An Trường Quân hy vọng Thân Đồ Bách Nho và Hạ Cảnh Tề cùng nhau tu luyện, bắt quá hai người tựa hồ đều có ý tự luyện tập, sau khi ra khỏi An phủ lập tức mỗi người một ngả. Miêu Tuyệt Khanh mơ hồ cảm giác được, sư huynh đệ hai người không có thân thiết như hắn nghĩ, thậm chí có điểm không hợp. Bất quá chuyện giữa bọn họ, Miêu Tuyệt Khanh cũng không hỏi.

Mấy ngày nay, hắn vẫn làm bạn với Thân Đồ Bách Nho ở trong núi tu luyện, đối phương nói trước lúc trận đấu bắt đầu tạm thời không muốn xuống núi.

Ở trong núi luyện tập đích xác hiệu quả, nhìn hắn kiếm thuật càng ngày càng tiến bộ, Miêu Tuyệt Khanh cũng có cảm giác an tâm sâu sắc.

Hắn đang nghĩ, bên này Thân Đồ Bách Nho đột nhiên ngừng động tác, rên rỉ mà ôm ngực.

“Sư phụ!” – Miêu Tuyết Khanh thất kinh, cuống quýt chạy tới. Thân Đồ Bách Nho gắt gao đè lại ngực phải bị đả thương cách đây không lâu, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, đứng cũng đứng không vững.

“Sư phụ! Người làm sao vậy?” – Miêu Tuyết Khanh kinh hoàng mà dìu hắn.

“Ta... Vết thương đau quá...” – Thân Đồ Bách Nho nói xong những lời này, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

“Sư phụ sư phụ!” – Vô luận Miêu Tuyết Khanh như thế nào la lên, hắn chính là vẫn không tỉnh lại. Miêu Tuyết Khanh cầm cổ tay hắn dò xét, Thân Đồ Bách Nho mạch tượng rồi loạn mà té nhược, hiển nhiên là biểu hiện độc tố phát tác.

“Tại sao có thể như vậy... Không phải đã giải độc rồi sao... Như thế nào lại té xỉu...” – Miêu Tuyết Khanh hoang mang lo sợ. Ngay lúc đó cũng không có thời gian cho hắn tìm tòi nghiên cứu, hắn vội vàng đem Thân Đồ Bách Nho khiêng trên vai, chạy vội tới ngoài sơn động, cưỡi lên ngựa đi xuống núi.

Miêu Tuyết Khanh khẩn cấp đem Thân Đồ Bách Nho về An phủ, may là An Trường Quân không có xuất môn, hắn nghe người hầu thông tri, nhanh chóng chạy tới trong phòng.

Miêu Tuyết Khanh thượng khí không tiếp hạ khí (ta đoán là “thở gấp”) mà đứng ở một bên, nhìn An Trường Quân cấp Thân Đồ Bách Nho xem mạch.

“Điều này sao hội...” – An Trường Quân buông tay Thân Đồ Bách Nho, cũng là vẻ mặt kinh ngạc.

“Sư công, sư phụ có phải hay không lại trúng độc rồi?” – Miêu Tuyết Khanh sốt ruột hỏi.

“Đích thật là thi độc phát tác...” – An Trường Quân cũng là trăm tư khó giải: “Nhưng là lần trước rõ ràng đã giải độc rồi...”

“Chẳng lẽ giải được là giả?” – Miêu Tuyết Khanh cắn răng hỏi.

“Không. Hắn là không phải, nếu như giải được là giả, Bách Nho mấy ngày nay sẽ không giống người không có việc gì. ” – An Trường Quân tỉ mỉ quan sát sắc mặt Thân Đồ Bách Nho.

“Cho dù giải được là thật, cũng nhất định là Hạ Hầu Huân động tay động chân. ” – Miêu Tuyết Khanh tức giận mà nói.

“Ân... Sợ rằng quả thật như thế.” – An Trường Quân thở dài.

Miêu Tuyết Khanh trầm giọng nói: “Sư công, ta lại đi tìm y một lần.”

“Hay là trước đừng... Chờ nhị sư bá người trở về, cho y cùng người đi...” – An Trường Quân khuyên nhủ.

“Nhị sư bá xuất ngoại tu luyện, không biết khi nào mới có thể trở về, sợ rằng sư phụ chịu không nổi đến lúc đó rồi.”

Đây là sự thật, An Trường Quân cũng ghen lời. Miêu Tuyết Khanh kiên quyết mà nói: “Sư công, cho ta đi đi, ta lần trước có thể thành công, lần này cũng có thể.”

“Tuyết Khanh, bằng không, sư công với người cùng đi thôi...” – An Trường Quân lo lắng mà nói.

Miêu Tuyết Khanh nói “Sư công, người bây giờ còn là minh chủ, không thích hợp nhúng tay vào chuyện này, hơn nữa, người còn phải lưu lại chiếu cố sư phụ, việc này ta một người đi làm là được.”

An Trường Quân thấy hắn nói có lý, cũng chỉ có thể buông tay cho hắn đi, nhưng không quên dặn đi dặn lại: “Người lần trước mặc dù thành công, nhưng người sẽ không cả đời gặp may mắn. Nếu như người thật sự lấy không được giải được, cũng phải bình an trở về... Nếu người có gì bất trắc, sư phụ người cho dù khỏi bệnh rồi, cũng không an lòng...”

“Cám ơn sư công, ta rõ ràng.” – Miêu Tuyết Khanh hướng An Trường Quân trầm thâm cúi đầu, nói “Sư công, ta đi, sư phụ phải trông cậy vào người rồi.”

“Ân, mọi sự cẩn thận.”

Gió đêm tựa như hài đồng nghịch ngợm, từ khe cửa sổ tiến vào.

Gió thổi đến trang giấy trên mặt bàn cũng bay lên, Hạ Hầu Huân hạ bút, đi tới cửa sổ, đang muốn đóng cửa. Nhưng vào lúc này, một mặt thân ảnh nhanh nhẹn rơi vào đại thụ phía trước cửa sổ.

Hạ Hầu Huân nhìn chăm chú đối phương trong mắt đầy lửa giận, môi y câu dẫn ra kiểu cười đùa cợt, thản nhiên mà nói: “Vừa vặn bảy ngày, người thật là đúng hẹn.”

Miêu Tuyết Khanh chợt hiểu mà hai mắt tròng lớn, hấn thả người nhảy, Hạ Hầu Huân phối hợp mà lui về phía sau, làm cho hấn từ cửa sổ nhảy vào.

“Người bỏ gì vào giải được?” – Miêu Tuyết Khanh nghiêng răng hỏi.

“Đem cửa sổ đóng lại đi, gió thổi khiến ta không thoải mái.” – Hạ Hầu Huân đáp phi sở vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo).

Miêu Tuyết Khanh biết không thể cùng y xung đột, hấn khẽ cắn môi, trở tay đem cửa sổ đóng lại.

Hạ Hầu Huân thu thập giấy tờ trên bàn, hỏi: “Người như thế nào biết ta còn trong biệt quán?”

“Từ khi rời khỏi Cận Châu, người liền đi theo ta, sau đó vẫn đợi ở chỗ này đi?” – Miêu Tuyết Khanh tìm kẻ buôn lậu tin tức, thật vất vả biết được Hạ Hầu Huân nguyên lai một mực ở bên trong Phạm Châu thành, vì vậy suy đoán.

“Đúng vậy.” – Hạ Hầu Huân đối với hấn tràn ra tươi cười, đùa bỡn nói: “Ta còn tưởng rằng người đối với chuyện của ta cũng không quan tâm, nghĩ không ra người như vậy tưởng nhớ ta.”

Miêu Tuyết Khanh cơ hồ có thể nhìn thấu mưu đồ của y, hấn lạnh giọng hỏi: “Người đang chờ đợi giải được mất đi hiệu lực? Chờ đợi ta tới tìm người?”

“Nói đúng phân nửa.” – Hạ Hầu Huân hướng ghế thái sư ngồi xuống, bắt chéo chân.”Ta còn không có nhàn đến chỉ lo chờ người, gì cũng không làm, ta lưu ở chỗ này là vì thuận tiện xử lý chuyện khác.”

Miêu Tuyết Khanh cũng không có quên lúc y nói chuyện trong mắt lóe ra quang mang, y nói “chuyện khác” nhất định cùng mình không thể không có quan hệ.

“Người lại âm mưu gì?” – Hấn trầm giọng hỏi.

“Đúng là ta đang có chút tính toán, bất quá ta không có ý định nói cho người.” – Hạ Hầu Huân xấu xa cười.

Tiếp tục cãi nhau cũng không làm nên chuyện gì, trước mặt y có âm mưu gì khác, chuyện trọng yếu trước mắt — Miêu Tuyết Khanh cả giận nói: “Đem giải được cho ta!”

Nguyên bốn tưởng rằng Hạ Hầu Huân lại muốn làm khó dễ hấn một phen, nghĩ không ra y sáng khoái tiêu sái đến trước ngăn tủ phía sau, xuất ra một cái bình nhỏ.”Này, giải được ở chỗ này.”

Miêu Tuyết Khanh không ngu gì lập tức tiếp nhận, hấn đề phòng hỏi: “Giải được lần này cũng giống lần trước?”

“Đúng vậy.”

“Nói cách khác, vài ngày sau sẽ mất đi hiệu lực?”

“Ân...” Hạ Hầu Huân ngâm dài một tiếng, ha hả cười nói: “Chính xác mà nói, bảy ngày sau sẽ mất đi hiệu lực.”

Miêu Tuyết Khanh lửa giận dâng lên, găm nhẹ: “Đem giải được vĩnh viễn cũng không bị mất đi hiệu lực đưa cho ta!”

“Tiểu bảo bối, người yêu cầu nhiều quá đi?” – Hạ Hầu Huân tà ác mà nói.

“Là người rất hèn hạ thôi!”

“Thật sư? Chi bằng nói là người quá ngây thơ rồi, theo ta tổ (làm) một lần đã nghĩ muốn đuổi ta? Thiên hạ không có chuyện dễ dàng như vậy.”

Miêu Tuyết Khanh cắn răng, xem ra để hoàn toàn giải cứu Thân Đồ Bách Nho, biện pháp duy nhất chính là trở về bên người Hạ Hầu Huân. Nhưng là hắn tuyệt đối không thể vì vậy thỏa hiệp, nhất định còn có biện pháp giải quyết khác!

“Người chỉ là muốn đùa bỡn ta đi? Vậy mời người nói rõ muốn ta làm như thế nào người mới có thể đem giải được cho ta?” – Miêu Tuyết Khanh một bộ muốn làm rõ ràng mọi việc.

“Người nói thử xem?” – Hạ Hầu Huân không đáp, hỏi ngược lại.

Miêu Tuyết Khanh ngẩng đầu, ánh mắt như đuốc. Hạ Hầu Huân cùng chỉ nhìn hắn, Miêu Tuyết Khanh hai tròng mắt trong chỉ có một mảnh vô tư trong sáng, không có chút nguy trang cùng lừa gạt.

Hạ Hầu Huân cười nhẹ, nói nhỏ: “Lại đây...”

Miêu Tuyết Khanh theo lời đi qua, Hạ Hầu Huân bình tĩnh mà giải khai đai lưng chính mình, hai chân mở rộng ra. Miêu Tuyết Khanh cúi đầu nhìn, biết y muốn mình làm cái gì, ánh mắt hắn không có biến hóa, không chút do dự quỳ xuống, kéo quần đối phương.

“Động thủ đi...” – Hạ Hầu Huân thôi miên mà nói.

Miêu Tuyết Khanh nâng dậy bộ vị chưa thức tỉnh, vươn đầu lưỡi, từ dưới lên trên mà liếm. Hạ Hầu Huân khẽ thở gấp, đem tinh khí bị liếm được ướm sùng mạnh mẽ nhét vào trong miệng đối phương, co rúm đi chuyển.

Có kinh nghiệm lần trước, Miêu Tuyết Khanh đã không hề có vẻ trức trặc. Mặc dù tâm lý còn rụt rè, bất quá nghĩ vậy hết thấy cũng là vì giải được, hắn dĩ nhiên thần nhiên mà chống đỡ.

“Ấn...” – Miêu Tuyết Khanh nhắm mắt lại, chuẩn bị cho vật thể thật lớn vào trong miệng, cảm giác nó càng trướng mạnh. Hạ Hầu Huân tại miệng hắn xuyên vào mười lần, liền đem dương khối rút ra. Miêu Tuyết Khanh thở gấp, xóa đi thủy tích bên môi.

“Cởi quần, ngồi dậy.” – Hạ Hầu Huân ra lệnh.

Miêu Tuyết Khanh nghe lời mà bỏ đi quần dài, ngồi trên đùi hắn. Hạ Hầu Huân một tay xoa nắn tiểu môn tròn trĩnh, một tay kia đem ngón giữa cùng ngón trỏ luồn tới miệng hắn.

“Liếm đi...”

“Ấn...” – Miêu Tuyết Khanh sắc mặt ửng hồng mà liếm ướm tay y, Hạ Hầu Huân đem ngón tay dính đầy nước bọt đâm vào bên trong mật huyết, bắt đầu chuyển động.

“Hả... Ân a...” – Miêu Tuyết Khanh vịn bờ vai của y thở dốc.

Sau khi xác định thân thể của hắn đã hoàn toàn buông lỏng, Hạ Hầu Huân nắm tinh khí chính mình, nhắm ngay vào cửa, dùng sức đỉnh đầu! Miêu Tuyết Khanh khẽ rên, u huyết bị khai, vật cứng tử hắc chậm rãi tiến vào trong cơ thể hắn, phát ra tiếng vang phốc kết phốc kết âm đục.

Hạ Hầu Huân cảm môn hắn ấn xuống, rốt cục toàn bộ cũng đâm vào. Miêu Tuyết Khanh trong mắt hiện lên tình cảm mãnh liệt cùng nước mắt đau đớn, hắn ôm lấy bả vai đối phương, mặt dính sát vào nhau.

“Kẹp lấy ta... Cái môn điều đứng lên đi...” – Hạ Hầu Huân ghé vào lỗ tai hắn hạ lưu nói.

Miêu Tuyết Khanh vẻ mặt đỏ bừng, quả thật buộc chặt thân thể, trên đùi y một trước một sau mà lay động. Dương vật thô to tại mật huyết ướm át tận tình xuyên vào di chuyển, bắn tung tóe ra một chút âm thủy.

“Nga...” – Hạ Hầu Huân thoải mái mà thở gấp, nâng lên môn hắn, chờ dương khối sắp toàn bộ rút ra, trong nháy mắt lại đè xuống, không chịu buông tha. Miêu Tuyết Khanh cảm giác hạ thể cũng bị xô xuyên qua rồi, hắn rên rỉ, lúc dương khối đi ra thì dùng sức kẹp chặt tiểu huyết, như thể không muốn cho vật thể nọ rời đi.

Hạ Hầu Huân bị thân thể như lửa nóng của hắn nhu kẹp đến mất hồn, y chỉ nhỏ: “Người này tiểu lăng huyết (cái này có cần giải thích không?)...”. Hạ Hầu Huân hung hăng mút cổ Miêu Tuyết Khanh, hai tay đỡ lấy cái eo nhỏ của hắn, càng thêm ra sức mà đỉnh.

11. Chương 10

Phía chân trời hiện lên ánh dương rực rỡ, đám mây u ám bị đuổi tản ra. Miêu Tuyết Khanh thân thể xanh xao mệt mỏi từ biệt quán của Hạ Hầu Huân rời đi, hẳn một đêm không ngủ, xung quanh mắt đều thâm quầng.

Bất quá bây giờ đã không có thời gian cho hắn nghỉ ngơi... Miêu Tuyết Khanh mạnh mẽ vực dậy tinh thần, khoải mã gia tăng roi mà chạy về An phủ.

“Tuyết Khanh!” – An Trường Quân chứng kiến hắn bình an đã trở về, vẻ mặt mừng rỡ.

Miêu Tuyết Khanh đem giải dược giao cho hắn, áy náy nói: “Sư công, giải dược này bảy ngày sau sẽ mất đi hiệu lực... Ta không có biện pháp làm cho Hạ Hầu Huân giao ra giải dược chính thức...”

“Bảy ngày sao...” – An Trường Quân trầm ngâm, suy tư một lúc lâu, hắn tự nhủ: “Nếu như đem cái này giao cho “người nọ”, nói không chừng có thể làm ra giải dược...”

“Sư công? Người có phải hay không có biện pháp?” – Miêu Tuyết Khanh không thể chờ đợi được hỏi.

“Ân, lưu lại một chút đi, “người kia” có thể căn cứ vào đó phối chế giải dược hữu hiệu.”

An Trường Quân từ trong lòng móc ra khăn tay, đem phần trong bình trút ra một chút.

Miêu Tuyết Khanh gật đầu, cầm dược phần còn lại cho Thân Đồ Bách Nho ăn. Sau khi Thân Đồ Bách Nho ăn giải dược, sắc mặt rốt cục chuyển biến tốt đẹp một chút, bất quá còn không có lập tức tỉnh lại. An Trường Quân nói muốn đi tìm người phối giải dược, cho Miêu Tuyết Khanh lưu lại chiếu cố Thân Đồ Bách Nho.

Miêu Tuyết Khanh tối hôm qua lao碌, đã mệt mỏi không thôi, nhưng hắn vẫn kiên trì ở lại trong phòng Thân Đồ Bách Nho chăm sóc hắn.

Miêu Tuyết Khanh phờ phạc mà ngồi trước bàn, thỉnh thoảng nhìn về phía người trên giường. Cũng không biết ngồi bao lâu, trước mắt càng ngày càng mờ hồ, bên tai nghe cũng càng ngày càng mờ ảo. Hắn vượt vượt mắt, nhưng lại chỉ cảm thấy mí mắt phát trọng, đầu phát trầm...

Hảo mệt... Hảo muốn ngủ... Mệt mỏi dần dần xâm chiếm... Trước mắt một mảnh hắc ám...

Tự mình bất quá mới vừa nhắm mắt lại, lập tức cảm giác được có người nhẹ nhàng mà đẩy bờ vai của hắn.

“Ách...” – Miêu Tuyết Khanh kinh hách mà mở mắt ra ngồi dậy.

“Tuyết Khanh?” – Thân Đồ Bách Nho nhân tiện đứng phía sau hắn.

“Sư phụ...” – Miêu Tuyết Khanh phút chốc đứng lên.”Người không có việc gì rồi sao?”

“Không có việc gì...” – Thân Đồ Bách Nho vuốt bả vai có điểm đau nhức.”Ta là làm sao vậy?”

“Thi độc trong cơ thể ngươi phát tác, đã mê man một ngày rồi...”

“Thi độc? Không phải đã giải độc rồi sao?”

Nói đến chuyện này Miêu Tuyết Khanh liền tức giận, hắn tự trách mà nói: “Sư phụ, đều do ta vô năng, trúng kế Hạ Hầu Huân, giải dược ta lần trước lấy được tối đa chỉ có thể duy trì bảy ngày.”

“Ta đây...”

“Ta vừa lại chạy đi tìm hắn muốn giải dược rồi, mặc dù giải dược lần này cũng thế, bất quá sư công nói có thể tìm người chế ra tân dược, cho nên ngươi không cần lo lắng, ngươi nhất định có thể hồi phục.”

“Người lại đi gặp y?” – Thân Đồ Bách Nho vắt ấn đường (vị trí giữa trán).“Hắn không có đối với ngươi làm gì sao?”

“Không. Sư phụ, ngươi tái nghỉ ngơi một chút đi. ” – Miêu Tuyết Khanh dìu hắn trở lại trên giường, quan tâm hỏi: “Sư phụ ngươi đói bụng sao? Muốn ăn gì?”

“Tùy đi... Ăn cái gì cũng đừng lo.” – Thân Đồ Bách Nho đang nói, ánh mắt bất chợt ngưng trệ trên cổ Miêu Tuyết Khanh.”Cổ người làm sao vậy?”

“Cổ?” – Miêu Tuyết Khanh quay đầu, giật lại áo nhìn một chút.

“...” – Thân Đồ Bách Nho chỉ vào mấy vết đỏ thẫm trên da thịt tuyết trắng của hân.

Miêu Tuyết Khanh nhất thời ý thức được đây là cái gì — vốn là hôn ngân Hạ Hầu Huân! Hân lần trước sau khi bị Hạ Hầu Huân giữ lại, trước ngực cũng hiện đầy vết thâm, nghĩ không ra đối phương lần này cư nhiên đem hôn ngân lưu ở địa phương có thể nhìn thấy!

Hân bị hù dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cuống quýt không biết trả lời thế nào, không dám nhìn thẳng ánh mắt chất vấn của Thân Đồ Bách Nho. Hân càng chột dạ, càng khiến cho Thân Đồ Bách Nho nghi ngờ.

“Tuyết Khanh, này rốt cuộc là cái gì?” – Từ khẩu khí trầm thấp của hân, chỉ sợ hân cũng đoán được vết bầm này vì sao mà có rồi.

“Ta không biết.” – Miêu Tuyết Khanh kinh hoảng mà trả lời.

“Người như thế nào không biết?!” – Thân Đồ Bách Nho đột nhiên kích động mà nhảy dựng lên, thô lỗ mà ngăn vạt áo hân.

Sau khi chứng kiến trên ngực hân loang lổ một chút hôn ngân, ánh mắt Thân Đồ Bách Nho thoáng chốc ngưng kết. Miêu Tuyết Khanh sợ hãi mà nhảy khai từng bước. Nắm chặt cổ áo chính mình.

“Sư phụ...” – Hân nhìn Thân Đồ Bách Nho thần sắc khiếp sợ, vừa hoảng vừa lo lắng.

Thân Đồ Bách Nho chậm rãi cúi đầu, hân cắn răng, gian nan mà phát ra âm thanh: “Y đối với người làm cái gì...”

Miêu Tuyết Khanh biết không thể gạt được hân, nhưng làm sao lại có thể nói ra? Hân run rẩy nắm áo chính mình, không nói gì mà chống đỡ.

Cho dù hân không nói, Thân Đồ Bách Nho cũng có thể suy đoán nguyên nhân hậu quả.

“Giải được của người... Nhân tiện là như thế này đem về sao?” – Nắm tay hân siết chặt, móng tay hăm sâu vào da thịt.

Miêu Tuyết Khanh ần ần nước mắt, không thể nghe thấy nói: “Sư phụ... Ta xin lỗi người...”

“Người xin lỗi ta?!” – Thân Đồ Bách Nho đột nhiên nổi giận mà một quyền hướng trụ giường, mặc dù khí lực còn chưa khôi phục, nhưng cũng làm cho giường kịch liệt rung động. Hân đứng lên, hai tròng mắt đỏ lên mà quát: “Người không phải xin lỗi ta! Là ta vô dụng! Là ta rất vô năng!”

“Sư phụ! Không phải...” – Miêu Tuyết Khanh liều mạng lắc đầu.

“Nơi nào không phải?! Ta phải bảo vệ người, nhưng kết quả lại trúng quỷ kế của địch nhân! Hoàn lại cho người chịu khổ! Người như ta còn sống làm gì?! Ta tình nguyện chính mình chết đi cũng không để người bị người nọ ô nhục!” – Thân Đồ Bách Nho một bên mắng một bên mãnh lực đâm cột trụ, mắt thấy da tay hân trầy xước đỏ bừng, giường cũng sắp bị chấn thập.

Miêu Tuyết Khanh tiến lên bắt được tay hân, thấp hô: “Sư phụ! Người đừng như vậy!”

Thân Đồ Bách Nho mãnh lực bỏ qua tay hân, chuyển sang dùng sức đè lại bờ vai của hân, đối với hân quát: “Người tại sao còn muốn cứu ta?! Người để ta như vậy chết không tốt sao? “

“Sư phụ! Người đừng tái nói như vậy! Đây hết thấy đều là ta tự nguyện!” – Miêu Tuyết Khanh thốt ra, Thân Đồ Bách Nho giật mình.

“Người... Tự nguyện?”

Miêu Tuyết Khanh kinh hoàng phát giác chính mình lỡ miệng rồi, thế nhưng nói đã xuất khẩu, hân buông xuống đầu, khàn khàn nói: “Là ta tự nguyện tiếp nhận điều kiện của y... Ta cũng không có hối hận...”

“Người không hận y sao...” – Thanh âm Thân Đồ Bách Nho cũng nghẹn lại.

“Ta chỉ hận y đã thương người, về phần y đối với ta tổ chuyện... Đây là ta tự mình lựa chọn, ta không có quyền cảm hận. “

“Nhưng là ta có!” – Thân Đồ Bách Nho kích động mà cắt ngang hắn nói, hắn lay bả vai Miêu Tuyết Khanh mà rít gào: “Tại sao y có thể dùng loại thủ đoạn hèn hạ này chiếm đoạt người?! Tại sao ta chỉ có thể như một kẻ nhu nhược bị y bài bố?! Ta tới nay vẫn nhẫn nại rất có ý nghĩa gì?!”

“Sư phụ...” – Miêu Tuyết Khanh vì hắn nói mà giật mình, Thân Đồ Bách Nho hô lên một câu:

“Ta vẫn như vậy ái người! Chẳng lẽ cảm tình ta đối với người so ra kém y sao? “

Lời hắn nói tựa như sấm rền đánh vào Miêu Tuyết Khanh, hắn cả kinh toàn thân cứng ngắc đứng lên. Thân Đồ Bách Nho bất ngờ mà ôm lấy hắn, dùng sức hôn lên môi hắn.

“Ấn!” – Miêu Tuyết Khanh không có cơ hội suy xét bất cứ gì, trong nháy mắt đã đem hắn đẩy ra. Thân Đồ Bách Nho bị xung lực đụng phải ngã vào trên giường, Miêu Tuyết Khanh che miệng, vẻ mặt đỏ lên, ngực kịch liệt phập phồng.

Không khí trong phòng nặng nề, chỉ có thể nghe được thanh âm hai người cúi đầu thở. Đầu Thân Đồ Bách Nho buông xuống rất thấp, làm cho người không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Miêu Tuyết Khanh cũng không dám nhìn hắn, chính mình cũng là tâm loạn như ma.

Thân Đồ Bách Nho lại còn nói thương hắn. Chính mình cư nhiên sau lúc đối phương thổ lộ lại hung hăng mà đem hắn đẩy ra. Chẳng lẽ trong nội tâm mình chỉ có thể tiếp nhận “người nợ” sao? Tại sao mình lại có loại hành động này?

Miêu Tuyết Khanh khôi phục tỉnh táo, phát hiện chính mình mới vừa rồi dùng sức quá mạnh rồi, hắn cần cần dục dục mà đi tới trước mặt Thân Đồ Bách Nho, áy náy mà nói: “Sư phụ... Xin lỗi, làm đau ngài rồi sao.”

Hắn còn chưa nói hết, Thân Đồ Bách Nho không hề cảnh báo mà ra tay, điểm huyết đạo của hắn.

“Ách...” – Miêu Tuyết Khanh cả người tê rần. Thân Đồ Bách Nho tiếp được thân thể hắn đang chậm rãi ngã xuống, đưa hắn đặt ở trên giường.

Trước khi mất đi ý thức, Miêu Tuyết Khanh nghe được câu cuối cùng mà hắn nói ——

“Ta sẽ không bỏ qua tên ác tặc đã ô nhục người, ta muốn lấy mạng y hoàn lại!”

Không nên... Không nên làm như vậy... Miêu Tuyết Khanh rất muốn hô lên, nhưng hắn không cách nào phát ra âm thanh, hắc ám khôn cùng lần nữa nuốt chửng hắn.

Bắc phong thổi qua, nguyệt quang bị che đầy. Sâu trong rừng cây thỉnh thoảng vang lên vài tiếng chim kêu sợ hãi, khắp sơn loan cũng bao phủ không khí chết chóc.

Hạ Hầu Huân trong tay nắm một tờ giấy, chậm rãi đi tới một khối đất trống trong rừng, nguyệt quang ngân bạch phóng ra trên người y, khiến cho y toàn thân tản mát ra một tầng quang mang kỳ dị. Trên người y trước sau như một mà không có mang kiếm, duy chỉ có một bả chiết phiến lộ ra bên hông.

Hạ Hầu Huân đứng giữa bãi đất trống, nhìn chung quanh. Sau khi xác định mình đã đến đúng nơi, y ném tờ giấy trong tay đi, nói nhỏ: “Ra đi.”

Vừa dứt lời, một gã thanh y nam tử lập tức từ trên cây nhảy xuống, đáp trước mặt y. Hạ Hầu Huân lạnh lùng mà nhìn chằm chằm đối phương trong mắt căm giận ngút trời, bên môi nổi lên một mặt cười trào phúng.

“Thân Đồ công tử, độc trong cơ thể ngài vừa mới được giải đi? Như thế nào không ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi?”

Thân Đồ Bách Nho rút ra kiếm, âm thanh lạnh lùng nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, ta hôm nay sẽ kết thúc với người!”

“Kết thúc?” – Hạ Hầu Huân bật cười.”Người muốn như thế nào kết thúc? Giết ta sao?”

“Ta hôm nay nhân tiện đem đôi tay dơ bẩn của người chém đứt! Cho người không bao giờ nữa có thể chạm vào Tuyết Khanh!” – Thân Đồ Bách Nho cả giận nói.

“Ha hả... Người đã biết rồi?” – Hạ Hầu Huân ác ý mà cười. “Như thế nào? Rất hối hận đi? Là người giả bộ thánh nhân mà thôi, đem Tuyết Khanh giữ ở bên người lâu như vậy nhưng lại không ra tay... Lại nói, ta hẳn là nên cảm tạ người ngu xuẩn.”

“Đừng đem ta với loại tiểu nhân hèn hạ như người nhập làm một!” – Thân Đồ Bách Nho nổi trận lôi đình: “Ta đối với Tuyết Khanh không có loại dục niệm dơ bẩn này!”

“Thật sự?” – Hạ Hầu Huân cười nhạt: “Ta xem không phải vậy, người tâm lý đã sớm ảo tưởng như thế nào ‘ăn tươi’ Tuyết Khanh rồi đi? Chỉ bất quá vì bảo tồn mặt mũi mà cố nén thôi, hơn nữa Tuyết Khanh căn bản đối với người không cảm giác, người chờ có thể có một ngày cảm động hẳn, làm cho hẳn chủ động nhảy vào người. Loại nguy quân tử như người, ta đã thấy không ít rồi...”

“Người câm miệng!” – Thân Đồ Bách Nho bị nói trúng tâm sự, cầm kiếm đâm tới. Hạ Hầu Huân chờ hẳn ra chiêu, nhanh chóng lấy cây quạt ngăn cản. Thân Đồ Bách Nho dốc lực xuất kiếm, hét một tiếng, chiết phiến trên tay Hạ Hầu Huân bị bổ ra một đạo lỗ hổng. Thân Đồ Bách Nho giận dữ hét: “Không muốn chết thì đem vũ khí chính chắn ra mà đấu với ta!”

“Vũ khí thật sự?” – Hạ Hầu Huân lạnh lùng cười, nhẹ ấn chiết phiến, chỉ nghe phốc phốc vài tiếng, giấy bọc chiết phiến vỡ tan, nguyên bản chiết phiến bình thường cư nhiên biến thành một chiết phiến được tạo từ cương đao sắt thép. Một loạt cương đao sắp xếp tại dưới ánh trăng biện ra hàn quang xám trắng, thoạt nhìn làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Nguyên lai đây mới là vũ khí của y? Thân Đồ Bách Nho trong đời lần đầu tiên nhìn đến cương phiến kì dị như vậy.

“Trong thiên hạ, địch nhân khiến ta phải dùng thanh cương phiến này đến đối phó không vượt qua bảy người, người hẳn là cảm thấy rất vinh hạnh mới đúng.” – Hạ Hầu Huân cười lạnh nói.

“Hừ, ít khoe khoang đi!” – Thân Đồ Bách Nho cầm kiếm bổ tới.

Cheng! Kiếm phong bị cương đao đỡ, Thân Đồ Bách Nho cảm giác lòng bàn tay trần trần chua xót tê dại, thanh cương phiến này so với kiếm của hắn muôn phần lợi hại, trực diện giao tranh không phải biện pháp! Hắn chợt thay đổi sách lược, phi thân nhảy lên, tiến công từ đỉnh đầu phòng bị yếu kém của Hạ Hầu Huân.

Hạ Hầu Huân nhìn thấu ý đồ, khí định thần nhàn mà múa quạt chặn lại, đồng thời, tay trái nhanh chóng nhổ ra một khối đao phiến hướng Thân Đồ Bách Nho vọt tới. Thân Đồ Bách Nho chỉ lo tiến công né tránh không kịp, trước ngực nhất thời bị vẽ ra một vết thương, nhưng hắn như trước chịu đựng đau đớn mà xuất kiếm.

Kiểm quang chớp động, hai người không ai nhường ai, kiếm khí tán loạn phá nát rừng cây xung quanh. Thân Đồ Bách Nho mê man cả ngày hơn nửa người bệnh chưa lành, khí lực chưa khôi phục, kịch chiến hết mấy hiệp thì bắt đầu mồ hôi chảy ròng ròng, lực độ xuất kiếm giảm mạnh. Hạ Hầu Huân không vội mà giải quyết hẳn, y tại trong rừng bay vọt đi, Thân Đồ Bách Nho tức giận mắng “Đừng chạy!”, theo sát sau đó.

Dưới chân núi bỗng dưng truyền đến một trận tiếng vó ngựa dồn dập, nương theo một tiếng reo hò: “Sư phụ ——!”

Thân Đồ Bách Nho nghe tiếng la, nhất thời ngừng tay, đáp trên một thân cây. Hạ Hầu Huân nghiêng mắt liếc Miêu Tuyết Khanh điều khiển ngựa chạy tới, hết thấy cũng trong kế hoạch của y – trong mắt y lóe ra quang mang đầy toan tính, Hạ Hầu Huân phút chốc chuyển phương hướng, hướng Thân Đồ Bách Nho phóng đi, người sau phản ứng lại đây, chợt nâng kiếm ngăn cản.

“Dừng tay!” – Miêu Tuyết Khanh hô to chạy vội tới phía dưới bọn họ.

Hai người đang kịch chiến không hề nghe thấy, khi Hạ Hầu Huân chú ý Miêu Tuyết Khanh càng ngày càng đến gần, y cố ý để lộ ra một khoảng trống, Thân Đồ Bách Nho đang muốn cầm kiếm đâm tới, ngực hắn đột nhiên nổi lên đau đớn kịch liệt.

“Ồ...” – Thân Đồ Bách Nho sắc mặt biến trắng, thân thể nhuỷ hạ, hướng cương phiến trên tay Hạ Hầu Huân đánh tới, Hạ Hầu Huân cả kinh, bay nhanh đem cây quạt rút ra.

Ngân quang hiện lên, vừa hét một tiếng, máu tươi từ trước ngực Thân Đồ Bách Nho bắn tung tóe ra, hần như tên rời khỏi cung, hướng mặt đất rơi xuống.

“Sư phụ!” – Miêu Tuyết Khanh bay phác qua, tiếp được thân thể hần.

Thân Đồ Bách Nho trước ngực máu chảy ồ ạt, Miêu Tuyết Khanh bối rối mà đè lại huyết vị của hần. Thân Đồ Bách Nho đau đớn, sắc mặt trắng bệch. Hạ Hầu Huân đáp xuống trước mặt bọn họ, sắc mặt ngưng trọng mà nhìn Miêu Tuyết Khanh ôm lấy Thân Đồ Bách Nho. Y vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới chuyện hội biến thành như vậy, y nguyên bốn tính để Thân Đồ Bách Nho đâm mình bị thương, tranh thủ sự đồng tình của Miêu Tuyết Khanh...

Đáng chết! Kế hoạch cũng rối loạn! Y ảo não mà nghĩ, hướng Miêu Tuyết Khanh bọn họ đi đến. Miêu Tuyết Khanh lập tức như dã miêu tức giận dựng thẳng tóc gáy, nắm lên kiếm đối với y rống giận: “Đừng tới đây!”

“Tuyết Khanh, này chỉ là ngoài ý muốn...” – Hạ Hầu Huân đang muốn giải thích, Thân Đồ Bách Nho đột nhiên đứng lên, gian nan mà nắm chuỗi kiếm: “Chúng ta còn không có phân thắng bại!”

“Với tình trạng của ngươi hiện tại? Tĩnh ra một chút đi.” – Hạ Hầu Huân cười nhạt, Thân Đồ Bách Nho phần nộ mà giẫy khởi Miêu Tuyết Khanh, tàn nhẫn phác qua. Hạ Hầu Huân lập tức lấy cương phiến đánh trả, hai người lại kịch chiến.

“Sư phụ!” – Miêu Tuyết Khanh bị kiếm khí ngăn cản ở bên ngoài, không cách nào đến gần, chỉ có thể sốt ruột hô hoán.

Thân Đồ Bách Nho sử xuất cả người giải kể, kiếm kiếm bổ về phía Hạ Hầu Huân muốn hại. Hạ Hầu Huân nghĩ thầm bây giờ vốn là cơ hội sử dụng khổ nhục kế, y đang chuẩn bị lộ ra sơ hở, làm cho Thân Đồ Bách Nho đâm trúng mình. Nhưng vào lúc này, trong trời đêm đột nhiên vang lên một tiếng rít gào —

“Dừng tay!!!”

Tiếng gầm này nội lực mười phần, vang đến rung trời, chim trong rừng cả kinh bay tứ tán, ngay cả mặt đất cũng run rẩy đứng lên. Miêu Tuyết Khanh vội vàng che lỗ tai, vận khí chống đỡ.

Bên này Hạ Hầu Huân cùng Thân Đồ Bách Nho bay nhanh mà tách ra, Thân Đồ Bách Nho nguyên bản suy yếu cước bộ không yên mà ngã ngồi xuống. Miêu Tuyết Khanh cố quên đi lỗ tai đau đớn. Vội vã tiến lên dìu hần. Hạ Hầu Huân phần hận mà nhìn bọn họ chăm chăm, cũng không dám tùy tiện đến gần.

Bốn phía rốt cục dần dần an tĩnh lại, nam tử một thân hắc y khoác bóng đêm đi tới.

“Sư công.” – Miêu Tuyết Khanh ngoài ý muốn nhìn thấy đối phương, An Trường Quân thẳng tắp đi tới trước mặt hần, ánh mắt có điểm uể oải, bất quá tinh thần như trước sung mãn.

An Trường Quân từ trong lòng xuất ra một người được bình.”Giải được đã phối tốt lắm, sư phụ cho người ăn vào.”

“Là.” – Miêu Tuyết Khanh vội vàng tiếp nhận được bình, cho Thân Đồ Bách Nho ăn.

An Trường Quân chuyển hướng Hạ Hầu Huân sắc mặt âm lãnh, thản nhiên mà nói: “Hạ Hầu chưởng môn, tiểu đồ đạo hạnh không đủ, trúng kế ngài, điểm ấy An mỗ cũng không hảo truy cứu. Mà nay tiểu đồ đã được giải độc rồi, như vậy việc này rất hần là nên chấm dứt, mong rằng Hạ Hầu chưởng môn nhân nhượng, không nên tái khởi phát tranh giành.”

Hạ Hầu Huân mắt thấy chuyện phát triển lệch khỏi quỹ đạo mà y dự tưởng, y suy tư một chút, rốt cuộc trầm giọng nói: “Tại hạ cũng không nhớ là mình đã khởi phát tranh chấp gì, ta chỉ là muốn “người của ta” trở về bên người ta!”

An Trường Quân nhìn một chút Miêu Tuyết Khanh vẻ mặt kháng cự, nói: “Tuyết Khanh đã là đệ tử phái ta, hần cũng không muốn trở về.”

Miêu Tuyết Khanh dìu đỡ Thân Đồ Bách Nho ăn xong giải được đứng lên, không liếc mắt nhìn Hạ Hầu Huân một cái, Hạ Hầu Huân gầm nhẹ: “Tuyết Khanh!”

Miêu Tuyết Khanh thương tâm mà nhìn chăm chăm mặt đất, thấp giọng nói: “Hạ Hầu chương môn, ta vốn là một người bị người hủy diệt vô công rồi ném đi... Xin ngài không nên tái lãng phí tâm lực trên người ta... Dưới tay ngài có mãnh tướng Như Vân, ta có trở về hay không đối với người mà nói căn bản không có khác biệt... Cầu ngài buông tha ta.”

Nghe hắn nói được như thế dứt khoát, Hạ Hầu Huân trên mặt lần đầu toát ra thần sắc sốt ruột vô thố, hắn giương khẩu muốn nói cái gì, nhưng lại nghẹn không ra một chữ.

Miêu Tuyết Khanh dìu Thân Đồ Bách Nho, xoay người tránh ra, An Trường Quân thấy Hạ Hầu Huân không muốn đuổi, cũng vội vàng rời đi. Hạ Hầu Huân nắm quyền, dường như chịu phải áp lực, cả người cũng phát run. Y ngẩng đầu nhìn ba người dần dần đi xa, rốt cục bực phát.

“Tuyết Khanh...! Người xem cái này!”

Đám người Miêu Tuyết Khanh kinh ngạc mà quay đầu, kế tiếp chỉ thấy Hạ Hầu Huân từ trên cổ thảo xuống một vật... Miêu Tuyết Khanh nhìn ngọc bội hình quạt phiếm thanh bạc quang mang, kinh ngạc mà trừng lớn hai mắt.

Trí nhớ từng mảnh nhỏ quay về trong đầu, từ lúc mình cất lấy ngọc bội của Hạ Hầu Huân, đến những lúc mình cầm ngọc bội si ngốc ngẩn nhìn, tái đến mình ở trong tuyết hướng ngọc bội bị đánh rơi mà vô lực vươn tay... Miêu Tuyết Khanh hoàn toàn giật mình, Thân Đồ Bách Nho cùng An Trường Quân khó hiểu mà nhìn bọn họ.

Hạ Hầu Huân giơ lên ngọc bội, mắt đỏ ngầu mà nói: “Ta không có ném người! Ta cũng không nghĩ phá hủy vô công của người!”

Miêu Tuyết Khanh ngờ ngác mà nghe y giải thích.

“Khi đó cha muốn truyền ngôi cho ta, nhưng các phân đà chủ khác cũng như hổ rình mồi, Mạnh Khâu Cách lại bên người ta ẩn dấu gián điệp! Hắn biết ta đối với người đặc biệt coi trọng, cho nên muốn lợi dụng người tới đả kích ta! Ta cho dù biết rõ có gián điệp, nhưng cũng không thể lập tức diệt trừ, nếu không sẽ đả thảo kinh xà (dứt dây động rừng)! Làn nọ người chấp hành nhiệm vụ thất bại, hắn nhân tiện lấy làm cớ đả kích ta! Ta không thể không ở trước mặt bọn họ giả vờ trừng phạt người!”

Nhớ lại nhiều năm trước, Miêu Tuyết Khanh không nhịn được buông bàn tay đang dìu Thân Đồ Bách Nho, không thể tin mà nhìn Hạ Hầu Huân. Đối phương tiếp tục nói: “Cho nên ta cắt đứt gân tay gân chân người nhưng vẫn để lại nửa tắc, cho người về phần vô công không bị hủy toàn bộ, bởi vì ta chỉ là diễn trò cho bọn hắn xem!”

Miêu Tuyết Khanh nắm cổ tay chính mình, nguyên lai đây chính là duyên cớ chính mình có thể nhanh như vậy phục hồi như cũ! Hắn còn tưởng rằng đó là Hạ Hầu Huân nhất thời thất thủ, nghĩ không ra đây là đối phương cố ý.

“Ta chờ bọn hắn rời đi liền lập tức đi lên trên núi tìm người! Ta vốn định trước khi kế vị đem người giấu đi, chờ ta giết chết Mạnh Khâu Cách sẽ tái cho người đi ra, nhưng là... Người cũng không thấy!” – Hạ Hầu Huân nắm chặt ngọc bội, kích động mà rống to: “Ta ở trên núi tìm thật lâu! Nhưng chỉ có thể tìm được ngọc bội của người! Ta biết người nhất định sẽ không chết, ta không thể phả người lục soát núi, bởi vì sẽ khiến cho mấy lão hồ ly hoài nghi! Ta chỉ có thể mỗi ngày vào ban đêm một mình lên núi tìm kiếm, tìm hơn một tháng sau, mới không thể không buông tha.”

Y cư nhiên vì mình làm nhiều như vậy... Miêu Tuyết Khanh trong mắt nổi lên nhiệt khí, hắn ách thanh âm hỏi: “Người lúc đầu tại sao không nói cho ta biết...”

“Sau khi ta gặp lại người, người vẫn né tránh ta! Một bộ cùng ta ân đoạn nghĩa tuyệt, hoàn lại trước mặt ta theo nam nhân khác thân thiết, ta không nuốt trôi nổi khẩu khí này!” – Hạ Hầu Huân trong lời nói toát ra ghen tuông rõ ràng, hung hăng nhìn chăm chăm Thân Đồ Bách Nho mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Ta nào có cái gì thân thiết...” – Miêu Tuyết Khanh nghe hần nói được như thế rõ ràng, trên mặt không khỏi ửng đỏ vì xấu hổ.

Hạ Hầu Huân thấy thái độ của hần đã dịu bớt, lập tức hướng hần đi đến. Miêu Tuyết Khanh chần chờ một chút, cuối cùng không có né ra. Thân Đồ Bách Nho nhìn Miêu Tuyết Khanh ưng thuận cho y cầm tay, đang muốn quát bảo ngưng lại, lại bị An Trường Quân kéo.

An Trường Quân đối với hần lắc đầu, ý bảo hần đừng nhúng tay, Thân Đồ Bách Nho thu về miệng, không cam lòng mà nhìn hai người nọ trong lúc đó ánh mắt lưu động.

“Tuyết Khanh, theo ta trở về.” – Hạ Hầu Huân không nhìn hai người bên cạnh, thâm tình chân thành mà nói nhỏ.

Miêu Tuyết Khanh cắn môi dưới, dù bây giờ chân tướng đã rõ, hần như trước không cách nào lập tức đồng ý với Hạ Hầu Huân.

“Ta không nghĩ trở về làm sát thủ.” – Hần ngập ngừng nói.

“Ta sẽ không cho người làm sát thủ!” – Hạ Hầu Huân vội vàng ôm lấy, tuyên thệ nói: “Ta chỉ muốn người vĩnh viễn đợi bên người ta!”

Miêu Tuyết Khanh khuôn mặt hồng hồng mà nhìn y, có điểm hoài nghi, lại có điểm hoang mang. Hạ Hầu Huân nhìn ra hần nghi ngờ, y kiên quyết nói: “Độc Phiến Môn không còn giống với trong quá khứ, ta đã đem sát thủ toàn bộ giải tán, chúng ta từ năm ngoái bắt đầu đổi thành tiêu cực cùng võ quán. Ta là muốn xưng bá vô lâm, bất quá ta chỉ dùng mưu kế, sẽ không lại dùng thủ đoạn hãm hại người.”

Nghe đến đó, Thân Đồ Bách Nho cũng không nhịn được.

“Hạ Hầu chương môn, vậy xin hỏi người đối với ta hạ độc là chuyện gì xảy ra?”

Hạ Hầu Huân lạnh lùng nói: “Điểm ấy ta muốn đi gặp người bồi tội, này làm như vậy, thứ nhất là vì không chế Tuyết Khanh, làm cho hần chủ động tìm ta; thứ hai vốn là...” Y dừng một chút, mới nói:

“Thứ hai vốn là, có người không muốn người cùng hần tranh đoạt vô lâm minh chủ, bảo ta cản trở người tu hành.”

“Cái gì...”

“Ta lúc ấy cảm giác được biện pháp này nhất cử lưỡng tiện, cho nên nhân tiện tiếp nhận, bất quá ta bây giờ đã bỏ quên giao dịch với y.”

Hạ Hầu Huân ôm Miêu Tuyết Khanh, ôn nhu nói: “Chỉ cần Tuyết Khanh trở về bên ta, ta sẽ không tái làm chuyện bất lợi với người.”

Thân Đồ Bách Nho nhìn ra được Miêu Tuyết Khanh đã bị đối phương thuyết phục rồi, hần không cam tâm mà nói: “Ta không có biện pháp tin tưởng người! Người rút cuộc đem Tuyết Khanh trở thành cái gì rồi? Người làm cho hần trở về, vốn là lại muốn hần làm quân cờ của người sao?”

“Không phải.” – Hạ Hầu Huân kiên quyết mà trả lời, y nắm ngọc bội trên cổ Miêu Tuyết Khanh, nói: “Người không biết? Ngọc bội kỳ thật là Hạ Hầu gia truyền cho con dâu, ta lúc rất nhỏ, mẫu thân đeo nó cho ta, nói cho ta biết, nếu như ta lựa chọn trúng người làm thê tử của ta, nhân tiện đem ngọc bội cho hần.”

“Ách...” – Miêu Tuyết Khanh tuyệt đối không nghĩ tới ngọc bội này lại có hàm ý như vậy, càng không nghĩ tới Hạ Hầu Huân nguyên lai đối với mình nuôi loại ý nghĩ này, chẳng lẽ, ngay từ khi y mạn bất kinh tâm mà đem ngọc bội cho mình, y đã đối với mình... Miêu Tuyết Khanh khuôn mặt tuấn tú tại nóng lên.

“Ta trước kia chính là rất sĩ diện, không muốn ra vẻ đối với người kỳ ái, vừa vặn người không cẩn thận tước hạ ngọc bội, ta nhân tiện thuận lý thành chương mà đem nó cho người.” – Hạ Hầu Huân tự giễu mà nói.

Mặt Miêu Tuyết Khanh càng buông xuống càng thấp, càng trưởng càng hồng.

“Dù sao cũng nói ra rồi, ta tái nói cho người...” – Hạ Hầu Huân thông suốt nói ra, quyết định hôm nay nhất định phải sướng sở dục ngôn (nói cho hết ý): “Ta từ khi còn bé đã bắt đầu đặc biệt để ý người, nhưng ta

nói không nên cảm giác nọ là gì, sau ta mới hiểu được. Ta chỉ là muốn cho người trong mắt chỉ có ta, ta chỉ là muốn độc chiếm người.”

“Nhưng là...” – Miêu Tuyết Khanh thấp giọng hỏi: “Vậy tại sao người lại thu nhiều cơ thiếp như vậy?”

“Không có biện pháp! Người lại không theo ta biểu lộ! Hơn nữa, ngay từ đầu ta cũng hiểu được yêu một người nam nhân là phi thường mất thể diện, cho nên mới luôn đi tìm nữ nhân để che dấu, sau lại thành thói quen.”

“Nhưng người luôn đùa bỡn ta, lời người nói cũng là nửa thật nửa giả... Ta căn bản không biết người đang suy nghĩ cái gì. Ta nghĩ đến người đơn giản xem ta là thuộc hạ, ta nào dám với người biểu lộ.” – Miêu Tuyết Khanh không phải không có hờn dỗi mà nói.

“Ta không thể để cho người khác biết ta thích người!” – Hạ Hầu Huân sốt ruột mà giải thích: “Khi đó nhiều người mơ ước vị trí của ta, bọn họ luôn nghĩ biện pháp công kích nhược điểm của ta. Người chính mình cũng gặp qua rồi, một ít địch nhân vì áp chế ta, bất sủng thiếp của ta làm con tin. Nếu như bọn họ biết được người là người ta coi trọng nhất, bọn họ hội như thế nào đối với người? Ta không thể khiến người đặt mình trong nguy hiểm. Nhưng là ta lại sợ người sẽ bị người khác hấp dẫn, cho nên mới luôn tìm cơ hội đối với người thật tốt. Ta cùng lúc sợ người khác biết, cùng lúc lại muốn nắm chặt người, ta không có biện pháp đối với người nói thật tình.”

Miêu Tuyết Khanh mặt đỏ tím đập, nguyên lai đối phương làm mỗi một chuyện cũng vì hấn mà suy nghĩ, hấn cho tới bây giờ cũng không biết Hạ Hầu Huân lo lắng nhiều như vậy. Hạ Hầu Huân lại nói: “Ta cũng rất khổ não, không biết khi nào mới có thể chính thức cùng một chỗ với người, khi đó chứng kiến người theo nữ nhân khác thân cận, ta thật sự bị chọc tức. Trong mắt người không nên có người nào ngoài ta, cho nên ta dùng thủ đoạn ác liệt bức tử nha hoàn kia.”

Miêu Tuyết Khanh nhớ lại chuyện này, trong lòng hiện lên chua xót. Hạ Hầu Huân ôm hấn, nói: “Ta đích thật là một người xấu, ta không đúng... Ta không dám nói ta sau này sẽ không làm chuyện xấu, nhưng ta sẽ đem thương tổn hạn chế đến thấp nhất, bởi vì ta biết người rất thiện lương, người không nghĩ chứng kiến người khác chịu khổ, đúng không?”

Miêu Tuyết Khanh tinh mâu (con ngươi, mắt) nửa buông xuống, không nói gì mà tựa vào lòng y.

“Ta nguyện ý vì người sửa lại, người trở về được không?” – Hạ Hầu Huân ghé vào lỗ tai hấn hỏi.

Miêu Tuyết Khanh ngẩng đầu lên, ánh mắt do dự mà nhìn y cùng Thân Đồ Bách Nho. Hạ Hầu Huân biết chính mình đã nắm chắc thắng lợi, y âm thầm nhìn Thân Đồ Bách Nho thương tâm.

“Thân Đồ công tử.” – Hạ Hầu Huân buông ra Miêu Tuyết Khanh, đi qua.”Tại hạ phi thường cảm tạ người cứu Tuyết Khanh, ta qua lại đối với người chứa nhiều mạo phạm, ngày sau có cơ hội nhất định hướng ngài hảo hảo bồi tội, hoàn lại xin mời Thân Đồ công tử thứ lỗi.”

Người này trở mặt so với mình trở thư còn nhanh, Thân Đồ Bách Nho không cam lòng, nhưng là Miêu Tuyết Khanh lại hết lần này tới lần khác thích y... Thân Đồ Bách Nho khó nén bi ai, cảm giận bất bình mà quay mặt đi.

Hạ Hầu Huân ghé sát vào hấn nói: “Thân Đồ công tử, để chuộc lỗi, ta nhân tiện nói cho người, là ai muốn hãm hại người đi...”

Thân Đồ Bách Nho sững sốt, Hạ Hầu Huân ghé vào lỗ tai hấn nói ra tên một người, hấn nhất thời lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

“Người nói vậy...” – Thân Đồ Bách Nho run giọng nói.

“Ta đã nói ra sự thật rồi, có muốn tin hay không là tùy người.” – Hạ Hầu Huân mỉm cười, đi trở về bên cạnh Miêu Tuyết Khanh muốn ôm hấn rời đi, Miêu Tuyết Khanh nhẹ nhàng đẩy tay y ra, nói: “Ta nghĩ theo sự phụ nói mấy câu.”

Hạ Hầu Huân nhìn Thân Đồ Bách Nho, không quá vui mà gật đầu. Miêu Tuyết Khanh đến trước mặt Thân Đồ Bách Nho, áy náy mà nói: “Sự phụ, đại ân đại đức của người, Tuyết Khanh suốt đời khó quên, rất xin lỗi, mang đến nhiều phiền toái cho ngài.”

Thân Đồ Bách Nho lắc đầu, thanh âm khàn khàn mà nói: “Người cảm giác được hạnh phúc thì tốt rồi.”

Miêu Tuyết Khanh bỗng đứng quỳ xuống, đối với hắc khẩu đầu ba lần.

“Tuyết Khanh.” – Thân Đồ Bách Nho vội dịu hắc khẩu đứng lên, Hạ Hầu Huân bắt mắt mà đi qua xoay người Miêu Tuyết Khanh lại.

“Tốt lắm, đi thôi.” – Hạ Hầu Huân không phân minh mà kéo Miêu Tuyết Khanh rời đi. Miêu Tuyết Khanh vừa đi vừa quay đầu lại hướng Thân Đồ Bách Nho chờ nói lời từ biệt: “Gặp lại sau, sư phụ, sư công.”

Thân Đồ Bách Nho ngẩn ngơ mà nhìn bọn họ đi vào rừng cây, An Trường Quân đi đến bên cạnh hắc khẩu, an ủi mà vỗ bờ vai của hắc khẩu.

“Hạ Hầu Huân mặc dù không phải người lương thiện, bất quá xem ra y là thật tâm thích Tuyết Khanh.”

“Ân...”

“Tuyết Khanh tính tình thanh khiết lương, nói không chừng có thể làm cho y cải tà quy chính, bọn họ đích xác thích hợp cùng một chỗ.”

“Sư phụ nói rất đúng.” – Thân Đồ Bách Nho cười khổ.

“Nhắc tới tình cảm, một ngày nào đó người cũng có thể tìm được người thích hợp của người.”

“Đệ tử đã rõ.”

An Trường Quân nhớ tới chuyện Hạ Hầu Huân nói đến, không yên lòng hỏi: “Bách Nho, Hạ Hầu Huân có nói cho người là ai không muốn người cùng tranh đoạt minh chủ vị sao?”

Thân Đồ Bách Nho nhìn hắc khẩu một chút, đột nhiên dừng lại cước bộ, thấp giọng nói: “Sư phụ, chuyện này ngài đừng lo lắng. Người kia là ai cũng không quan trọng.”

“Tại sao?”

“Đệ tử không nghĩ tham gia thi đấu minh chủ vị, xin sư phụ tha thứ.”

An Trường Quân không có tức giận, chỉ là nao nao, hắc khẩu suy tư chốc lát, cảm thông mà nói: “Vi sư rõ ràng, người luôn luôn không thích tranh danh đoạt lợi, cho người đi tham gia thi đấu chỉ là tư tâm của vi sư.”

“Xin lỗi, sư phụ.” – Thân Đồ Bách Nho nguyên bản đối với minh chủ vị vô vị, hơn nữa Miêu Tuyết Khanh rời đi hắc khẩu, càng lại làm cho hắc khẩu mất đi ý chí chiến đấu, bây giờ hắc khẩu thậm chí rời địa phương chứa đựng nhiều ký ức này, chung quanh dạo chơi.

“Vi sư không trách người, chỉ cần người cảm giác được vui sướng, thì hãy can đảm mà làm những điều người muốn.” – An Trường Quân ha hả cười nói: “Xem ra chỉ có thể trông cậy vào nhị sư huynh người rồi. Kỳ thật, chỉ cần là chi sĩ chính chắn, người nào làm minh chủ cũng đừng lo.”

“Ân, sư phụ yên tâm, nhị sư huynh nhất định hội dùng hết thủ đoạn trở thành minh chủ.” – Thân Đồ Bách Nho nói nhỏ đến khó nghe.

“Ân? Cái gì?” – An Trường Quân không có lưu ý hắc khẩu đang nói cái gì.

“Không có gì.”

Hai thầy trò đón ánh trăng, cùng nhau xuống núi.

12. Chương 11: Vĩ Thanh

Một cỗ xe ngựa xa hoa giữa đông người hỗn tạp thông thả mà hướng cửa thành đi đến. Xa phu chuyên tâm thúc ngựa, không có lưu ý từ trong xe truyền đến trận trận thổ dốc mập mờ.

“Thiếu chủ... Đừng ở chỗ này...” – Miêu Tuyết Khanh bị mạnh mẽ ôm trên đùi Hạ Hầu Huân, ngượng ngùng mà đẩy ra bàn tay đang luồn vào vạt áo của mình.

“Sợ cái gì? Không có người nào nhìn thấy.” – Hạ Hầu Huân ngậm vành tai hấn đùa bỡn, chuyện ta ta làm, đem tay dò xét đi vào, vất trụ một viên tiểu quả mê người trước ngực hấn.

“Ân...” – Miêu Tuyết Khanh thở gấp, cuối cùng từ bỏ phản kháng.”Thiếu chủ, không thể chờ trở lại biệt quán sao?”

“Không nên, còn một trăm dặm mới đến biệt quán, ta đợi không nổi rồi.” – Hạ Hầu Huân thành linh cách một lớp trang phục nắm lấy căn nguyên dục vọng giữa hai chân hấn, Miêu Tuyết Khanh thấp hô, kinh hoảng mà từ trên đùi y đứng lên, nhất thời không cẩn thận mà ngã sấp xuống thảm tử.

“Ha ha ha... Nhìn người hoảng thành như vậy.” – Hạ Hầu Huân cười to đưa hấn ôm lấy, thuận thế áp đảo trên nhuyển điểm (nệm), hung hăng mà hôn môi, hai tay thì linh hoạt bái diệu quần áo lẫn nhau... Tiếng rên rỉ mất hồn bật ra, bị tiếng người ồn ào xáo diệu mà che dấu.

Một tên khát cái lam lũ quần áo dơ bẩn từ bên cạnh xe ngựa đi qua, hấn thất hồn lạc phách mà đi tới, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng la lên: “Hắc hắc! Võ lâm minh chủ đại hội thi đấu sắp bắt đầu rồi! Mọi người nhanh đến đấu trường xem náo nhiệt!”

“Hả! Chờ ta một chút!”

Người trên đường bắt đầu hướng đấu trường tụ tập, tên khát cái nguyên bản thất thần đột nhiên bừng tỉnh mà ngẩng đầu, hai mắt dưới mái tóc bông loạn thả ra ánh hy vọng, hấn xoa xoa khuôn mặt bẩn hề hề, bước nhanh đuổi theo mọi người.

Xe ngựa chở Hạ Hầu Huân thuận lợi ra khỏi cửa thành, đi trên quan đạo bằng phẳng, rất nhanh bỏ lại tiếng động xôn xao bên trong thành.Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-no-he-liet-tuyet-no-nhi>